

JAMES CLAVELL

Pánský dom

PIATY ROMÁN KULTOVEJ
ÁZIJSKEJ SÁGY ROZVÍJAJÚCI UDALOSTI
POČIATKOV BRITSKEJ KOLONIZÁCIE

Panský dom

JAMES CLAVELL

Panský dom

Preložil Viktor Krupa

IKAR

James Clavell
NOBLE HOUSE

Copyright © 1981 by James Clavell
All rights reserved.

Translation © 2002 by Viktor Krupa
Jacket design © 2026 by Juraj Vačko
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0976-9

*Rád by som s úctou venoval túto knihu
jej britskému veličenstvu Alžbete Druhej,
ľudu jej korunnej kolónie
Hongkongu - a skaze ich nepriateľov.*

*„Prisahám pri Pánu Bohu, že komukoľvek,
kto mi predloží druhú polovicu ktorejkoľvek z týchto mincí,
vyhoviem vo všetkom, o čo požiada.“*

Dirk Struan, 10. júna 1841

Tento sľub zložil prvý z tajpanov Panského domu,
najstaršej a najvýznamnejšej obchodnej firmy v Hongkongu,
a mali si ho ctiť všetci ďalší tajpani.

Teraz prišiel rad na Iana Dunrossa,
aby tomuto dávnemu sľubu učinil zadosť.

Toto je, prirodzene, román. Vystupujú v ňom vymyslené postavy i firmy a nemal som v úmysle hľadať žiadne súvislosti s osobami či firmami, ktoré boli alebo sú súčasťou Hongkongu či Ázie.

Navyše by som sa hneď na začiatku rád ospravedlnil všetkým hong-konským jenom – všetkým Hongkončanom –, že som preusporiadal ich krásne mesto, povytŕhal udalosti z kontextu, povymýšľal ľudí, námestia, ulice, spoločnosti i udalosti, ktoré, ako dúfam, by aj mohli existovať, ale nikdy neexistovali, lebo ide naozaj o krásnu literatúru...

8. JÚNA 1960

PREDHOVOR

23.45

Volal sa Ian Dunross a v hustom lejaku opatrne odbočil so svojím starým športovým autom značky MG na Dirk Street, ťahajúcej sa po hongkonskom nábreží okolo struanovského domu. Noc bola tmavá a nepríjemná. V celej kolónii, tu na hongkonskom ostrove, v kowloonskom prístave i na Nových územiach tvoriacich súčasť pevninskej Číny boli ulice takmer ľudoprázdne, všetky domy zadebnené, obyvatelia pozaliezali a čakali na tajfún Mary. Výstrahu, že sa blíži tajfún číslo deväť, zverejnili, keď sa začalo zmrákať a z búrky vzdialenej tisíc morských míľ na juhozápad už dorážali na mesto poryvy vetra rýchlosťou stotridsať až stošesťdesiat kilometrov a dážď takmer vodorovne bičoval strechy a svahy, kde sa bezmocne krčili desaťtisíce bedárov v hrubo zhlobených mestských brlohoch.

Dunross spomalil. Nevidel dobre, stierače nestačili na to množstvo vody, víchor lomcoval celtovinovou strechou a oknami. Vtom sa predné sklo na okamih vyčistilo. Na konci Dirk Street, priamo vpredu, bola Connaught Road a *praya*, za ňou prístavná hrádza a nízka rozložitá budova Zlatej kompy. Vzadu, na hladine priestranného, dobre chráneného prístavu, pekne v bezpečí kotvilo zo päťsto lodí so spustenými kotvami.

Pred *prayer* si všimol opustený pouličný stánok. Nápor víchrice ho vytrhol zo základov, odhodil do parkujúceho auta a zničil. Potom auto i stánok zmizli z dohľadu. Vodič mal veľmi mocné ruky a pevne stískal volant, keď autom zúrivo lomcovali vzdušné víry. Bolo staré, ale dobre udržiavané, motor prestavaný na väčší výkon a brzdy fungovali bezchybne. Počkal – srdce mu bilo pokojne, lebo mal búrky rád – a pomaly vyšiel na chodník. Zaparkoval v závetří budovy a vystúpil. Bol plavovlasý, modrooký, aj v štyridsiatke chudý a štíhly. Na sebe mal starý pršiplášť s kapucňou. Celý premokol, keď náhlivo kráčal po boč-

nej ulici, zahol za roh a rozbehol sa k dvadsaťdvaposchodovej budove. Nad majestátnym hlavným vchodom sa skvel struanovský erb – červený škótsky lev, okolo ktorého sa ovíjal zelený čínsky drak. Dodal si odvalu a ráznym krokom vstúpil dnu.

„brý večer, pán Dunross,“ pozdravil ho čínsky vrátnik.

„Volal ma tajpan.“

„Nech sa páči.“ Číňan stisol tlačidlo.

Keď výťah zastal, Dunross prešiel cez neveľkú chodbu, zaklopal a vošiel do obývačky na plochej streche budovy. „Dobrý večer, tajpan,“ pozdravil chladne a odmerane.

Alastair Struan sa opieral o krásny kozub. Bol to mohutný, drsný, priťažlivý Škót s bruškom a bielymi vlasmi, šesťdesiatnik, a vládol v struanovskej firme jedenásť rokov. „Vypiješ si?“ Kývol rukou na Dom Pérignon v striebornej nádobe naplnenej studenou vodou.

„Ďakujem.“ Dunross ešte nikdy nebol v Struanovom súkromí. Miestnosť bola priestranná a pekne zariadená, samý čínsky lakovaný nábytok, kvalitné koberce, staré olejomaľby prvých firemných kliperov a parníkov na stenách. Velikánske okná, z ktorých sa za normálnych okolností otváral výhľad na celý Hongkong, prístav i Kowloon oproti boli teraz čierne a stekali po nich pramienky dažďa.

Nalial mu.

„Na zdravie,“ pripil mu chladne Dunross.

Aj Alastair Struan stroho prikývol a zdvihol pohár. „Prišiel si skôr.“

„O päť minút skôr je v poriadku, tajpan. Nevtlkal mi to otec do hlavy? Záleží na tom, aby sme sa stretli o polnoci?“

„Áno. Patrí to k našim zvyklostiam. Bol to Dirkov zvyk.“

Dunross popíjal víno a mlčky čakal. Starožitné hodiny hlasno tikali. Jeho vzrušenie sa stupňovalo, nevedel, s čím má rátať. Nad kozubom visela svadobná fotografia mladej dievčiny. Bola to Tess Struanová, ktorá sa vydala za Culuma, druhého tajpana a syna zakladateľa firmy Dirka Struana. Na fotografii mala šestnásť rokov.

Dunross si ju skúmavo obzeral. Víchrica lomcovala oknami. „Hnusná noc,“ prehodil.

Starší muž naňho iba pozrel. Neznášal ho. Mlčanie sa prehlbovalo. Potom starožitné hodiny odbili polnoc.

Ktosi zaklopal na dvere.

„Ďalej,“ prehovoril Alastair Struan. Uľavilo sa mu a potešil sa, že môžu začať.

Dvere otvoril Lim Ču, tajpanov osobný sluha. Ustúpil, vpustil dnu Phillipa Čena, kompradora Struanovcov, a vzápätí za ním zatvoril.

„Ach, Phillip, prišiel si presne ako zvyčajne,“ povedal žoviálne Alastair Struan. „Šampanské?“

„Ďakujem, tajpan. Áno, ďakujem. Dobrý večer, Ian Struan Dunross,“ prihovoriť sa Phillip Čen mladšiemu mužovi nezvyčajne odmerane. Jeho angličtina znela nadmieru povznesene. Bol miešanec, do sedemdesiatky mu veľa nechýbalo. Bol chudý, driečny, vyzeral skôr ako Číňan než Európan, mal sivé vlasy, vysoko posadené líčne kosti, svetlú pleť a čínske oči čierne ako uhoľ. „Strašná noc, však?“

„Veru strašná, strýko Čen,“ súhlasil Dunross. Oslovil Phillipa v duchu čínskej zdvorilosti. Bol mu sympatický, takisto ako sa mu protivil bratanec Alastair.

„Tvrdia, že to bude nebezpečný tajfún.“ Alastair Struan nalieval šampanské do piatich vzácných pohárov. Najprv podal jeden Phillipovi Čenovi a potom druhý Dunrossovi. „Na zdravie!“

Napili sa. Na okná bubnoval lejak. „Chvalabohu, dnes nie som na mori,“ zamyslene prehodil Alastair Struan. „Takže si opäť prišiel, Phillip.“

„Áno, tajpan. Je to pre mňa česť. Áno, veľká česť.“ Vnímal napätie medzi oboma bratancami, ale ignoroval ho. Vášne sú namieste, napadlo mu, keď tajpan Panského domu odovzdáva právomoc.

Alastair Struan si znovu vypil. Víno mu chutilo. Po chvíli prehovoril: „Ian, stalo sa zvykom, že prechod právomocí z jedného tajpana na druhého sa koná pred svedkom. Vždy pred jediným svedkom, našim terajším kompradorom. Phillip, koľký raz to už bude?“

„Bol som svedkom takého úkonu štyri razy, tajpan.“

„Phillip nás pozná takmer všetkých. Ovláda priveľa našich tajomstiev. Pravda, priateľko?“ Phillip Čen sa iba usmial. „Dôveruj mu, Ian. Jeho rady sú múdre. Môžeš mu dôverovať.“

Ak tajpan vôbec môže niekomu dôverovať, neveselo si pomyslel Dunross.

„Isteže.“

Alastair Struan položil pohár. „Po prvé. Ian Struan Dunross, úradne sa ťa pýtam, či sa chceš stať struanovským tajpanom?“

„Samozrejme.“

„Odprisaháš pred Bohom, že uchováš v tajnosti všetky tieto procedúry a nepreziadiš ich nikomu okrem svojho nástupcu?“

„Isteže.“

„Odprisahaj to.“

„Prisahám pred Bohom, že tieto procedúry uchovám v tajnosti a nikdy ich nepreziadím nikomu okrem svojho nástupcu.“

„Toto prečítaj nahlas.“ Tajpan mu podal pergamen zožltnutý vekom.

Dunross po ňom siahol. Bol popísaný pavučinkovým písmom, ale čitateľný. Pozrel na dátum – 30. augusta 1841 – a jeho vzrušenie vzrástlo. „Je to rukopis Dirka Struana?“

„Hej. Zväčša – časť dopísal jeho syn Culum Struan. Prirodzene, máme k dispozícii kópie, keby originál niekto poškodil. Čítaj!“

„Môj odkaz zaväzuje každého tajpana po mne, aby tento text prečítal nahlas a pred Bohom i svedkami odprisahal spôsobom ustanoveným mnou, Dirkom Struanom, zakladateľom firmy Struan a spol., že ho prijíma, navždy uchová v tajnosti, a to prv ako prevezme môj plášť. Nazdávam sa, že to zabezpečí dostatočnú kontinuitu aj zoči-voči ťažkostiam, ktoré v nasledujúcich rokoch doľahnú na mojich nástupcov pre kry, ktorú som preliat kvôli svojim podlžnostiam, a kvôli vrtkavosti čínskych zvyklostí, bezpochyby jedinečných na svete, ktoré sme si osvojili. Môj odkaz znie takto:

Po prvé. Vždy bude pôsobiť iba jediný tajpan s plnou, absolútnou právomocou nad firmou, právomocou kohokoľvek zamestnať alebo prepustiť, právomocou nad všetkými našimi kapitánmi i našimi loďami či spoločnosťami, kdekokoľvek sa budú nachádzať. Tajpan bude vždy sám, v dobrom či zlom. Jeho súkromie musia strážiť všetci a všetci mu musia kryť chrbát. Jeho nariadenia budú poslúchať všetci a vnútri firmy sa nikdy nebudú zakladať či zriaďovať výbory, komisie ani vnútorné frakcie, ktoré by obmedzovali tajpanovu absolútnu moc.

Po druhé. Kedykoľvek tajpan zastane na dôstojníckej palube ktorejkoľvek z našich lodí, bude zvrchovanejší než jej kapitán a jeho bojové povely či rozkazy týkajúce sa kurzu budú mať platnosť zákona. Všetci kapitáni budú skladať prísahu pred Bohom, prv ako nastúpia na naše lode.

Po tretie. Nástupcu si vyberie tajpan sám, a to z vnútorného kruhu šiestich mužov. Z nich bude jeden naším kompradorom a navždy ho budeme vyberať z rodu Čenovcov. Ostatní piati budú hodní postu tajpana, budú to dobrí muži, ktorí si pri firme odslúžili najmenej celých päť rokov ako obchodníci s Čínou, a odolní duchom. Musia to byť kresťania, príslušníci rodu Struanovcov po meči alebo po praslici – moju líniu ani líniu môjho brata Robba nebude treba uprednostňovať, iba ak by prevyšovali ostatných statočnosťou alebo vlastnosťami. Členovia tohto vnútorného kruhu nech slúžia tajpanovi ako poradcovia, ak si to bude želať, ale znovu opakujem, že tajpanov hlas bude mať váhu siedmich oproti každému z nich.

Po štvrté. Ak bude tajpan šesť lunárnych mesiacov nezvestný na mori, ak padne v boji alebo zmizne bez stopy, prv než ustanovil svojho nástupcu, vyberie si ho vnútorný kruh zo svojich radov. Každý bude

mať jeden hlas, iba komprador zaváži za štyroch. Potom tajpan zloží pred spoločníkmi prísahu zvyčajným spôsobom a tí, čo hlasovali proti nemu v otvorených voľbách, budú okamžite a bez náhrady navždy vylúčení z firmy.

Po piate. Iba tajpan bude vymenúvať členov vnútorného kruhu alebo ich vylučovať, a keď bude odchádzať do ústrania v čase, ktorý si vyberie podľa vlastnej ľubovôle, nevezme si viac ako desatinu všetkého majetku, do ktorého sa však nikdy nebudú rátať naše lode... lode, ich kapitáni a posádky sú krvou prúdiacou v našich žilách a našou záchranou v budúcnosti.

Po šieste. Každý tajpan schváli voľbu kompradora. Pred zvolením komprador písomne potvrdí, že môže byť hocikedy a bez vysvetlenia odvolaný a odstúpi, ak si to bude želať tajpan.

Po posledné. Tajpan vyzve nástupcu, ktorého si sám vybral, aby zložil prísahu v prítomnosti kompradora, a to slovami, ktoré som si sám vybral z našej rodinnej Biblie tu v Hongkongu dňa tridsiateho augusta roku nášho Pána 1841.“

Dunross si vydýchol. „Je tu podpis Dirka Struana a svedka... Nevieť prečítať tie kostnaté písmená, prosím, vyzerajú veľmi starobylo.“

Alastair uprel zrak na Phillipa Čena, ktorý prehovoril: „Prvým svedkom bol adoptívny otec môjho starého otca Čen Šeng An, náš prvý komprador. A druhým svedkom moja prateta Čung Ťin Mejmej.“

„Takže legenda je pravdivá!“ ozval sa Dunross.

„Sčasti. Áno, sčasti.“ Phillip dodal: „Opýtaj sa mojej tety Sarah. Teraz, keď budeš tajpanom, zverí sa ti s hrbou tajomstiev. Tohto roku bude mať osemdesiatštyri. Veľmi dobre sa pamätá na môjho starého otca sira Gordona Čena, na Duncana aj Kate Čung, Mejmejine deti od Dirka Struana. Veru. Na všeličo sa pamätá...“

Alastair Struan podošiel k lakovanému písaciemu stolíku a veľmi opatrne zdvihol ťažkú ošúchanú Bibliu. Nasadil si okuliare a Dunross cítil, ako sa mu zježili vlasy na krku. „Opakuj po mne: Ja, Ian Struan Dunross, príbuzný Struanovcov, prisahám pred Bohom v prítomnosti Alastaira McKenzieho Duncana Struana, jedenásteho tajpana, a Phillipa Čung Šeng Čena, štvrtého kompradora, že budem naďalej dodržiavať celý odkaz prečítaný pred nimi tu v Hongkongu, že naďalej budem spájať firmu s Hongkongom a obchodovaním v Číne, že moje hlavné sídlo zostane v Hongkongu, kým budem tajpanom, že pred Bohom sa ujímam zodpovednosti a čestného slova Dirka Struana jeho večnému priateľovi Čen-c' Ťin Anovi, známemu aj pod menom Ťin-kua či jeho následníkom, ďalej, že sa...“

„O akú zodpovednosť ide?“

„Prisaháš pred Bohom slepo ako všetci tajpani pred tebou! Hneď sa dozvieš, čo si zdedil.“

„A čo ak odmietnem?“

„Odpoveď predsa poznáš!“

Do okien búšil dážď a Dunrossovi sa zdalo, že kvapky dorážajú do skla v súzvuku s tlkotom srdca v jeho hrudníku, keď hľbal, aké je nerozvážne zaväzovať sa k čomusi neznámemu. Uvedomoval si však, že sa nemôže stať tajpanom, ak sa nepodrobí, preto opakoval tie slová, bral na seba pred Bohom povinnosti a odriekal, čo počul.

„... ďalej budem vynakladať všetky sily i prostriedky, aby som udržal firme, Panskému domu, natrvalo prvé miesto v Ázii, prisahám pred Bohom, že vykonám všetko potrebné, aby som porazil, zničil a vyhnal z Ázie firmu Brock a synovia, a menovite môjho nepriateľa a zakladateľa Tylera Brocka, jeho syna Morgana, ich dedičov i ostatné ich línie s výnimkou Tess Brockovej s potomstvom, manželky môjho syna Culuma, aby zmizli z Ázie...“ Dunross opäť zmĺkol.

„Keď skončíš, môžeš sa vypytovať na hocičo,“ napomenul ho Alastair Struan. „Dokonči to!“

„Dobre. A naostatok prisahám pred Bohom, že aj môj nástupca zloží ako tajpan túto prísahu pred Ním, zaviaže sa k tomuto odkazu, tak mi Pán Boh pomáha!“

Teraz rušil ticho iba dážď, čo šľahal do okien. Dunross si uvedomil, že mu chrbát oblieva pot.

Alastair Struan odložil Bibliu a strhol si z nosa okuliare. „Hotovo.“ Meravo vystrel ruku. „Rád by som ti zablahoželel ako prvý, tajpan. Budem ti pomáhať vo všetkom.“

„Aj mne je čťou, že ti budem nápomocný, tajpan,“ zľahka, takisto odmerane sa uklonil Phillip Čen.

„Ďakujem.“ Dunross vnímal obrovské napätie.

„Myslím, že nikomu nezaškodí, ak si vypijeme,“ pokračoval Alastair Struan. „Ak dovolíš, nalejem ti, Ian,“ navrhol Dunrossovi ne-miestne stroho. „Phillip.“

„Áno, tajpan. Ja...“

„Nie, odteraz si tajpanom ty, Ian.“ Alastair nalial šampanské a prvý pohár podal Dunrossovi.

„Ďakujem,“ povedal Dunross. Kompliment mu zalichotil, hoci si uvedomoval, že sa nič nezmenilo. „Na Panský dom,“ predniesol prípitok a zdvihol pohár.

Traja muži sa napili a Alastair Struan vytiahol obálku. „Toto je moja rezignácia na vyše šesťdesiat predsedníckych, manažérskych a riaditeľských postov, ktoré ti prislúchajú automaticky ako tajpanovi.

Striedaš ma vo všetkom. V zhode so zvyklosťami sa stávam predsedom našej londýnskej filiálky, ale aj to môžeš zrušiť, kedykoľvek budeš chcieť.“

„Stalo sa,“ okamžite vyhlásil Dunross.

„Ako si želaš,“ zašomral starec, ale krk mu očervenal.

„Podľa mňa budeš Struanovcom užitočnejší ako miestopredseda Prvej edinburskej centrálnej banky.“

Alastair Struan ho prepichol pohľadom. „Čože?“

„Je to predseda jeden z našich postov, alebo nie?“

„Áno,“ prikývol Struan. „Ale prečo?“

„Budem potrebovať pomoc. Nasledujúceho roku sa firma otvára verejnosti.“

Obidvaja muži naňho ohromene vyvalili oči. „Čo?“

„Otvárame sa...“

„Stotridsaťdva rokov fungujeme ako súkromná firma!“ zaburácal starec. „Prekristapána, sto ráz som ti prírvukoval, že v tom je naša sila, lebo nám poondiatu akcionári ani ľudia zvonku nemôžu pchať nosy do našich súkromných záležitostí!“ Krv sa mu nahrnula do tváre a musel sa veľmi namáhať, aby potlačil zlosť. „Nepočúval si ma?“

„Celý čas. Veľmi pozorne,“ odvetil pokojne Dunross. „Udržíme sa, iba ak otvoríme... iba tak sa dostaneme k potrebnému kapitálu.“

„Phillip, pohovor si s ním, nalej mu kvapku rozumu.“

Komprador sa nervózne spýtal: „Ako to ovplyvní firmu Čenovcov?“

„Naš kompradorský systém sa dnes večer oficiálne končí.“ Dunrossovi neušlo, že Phillipovi Čenovi zbledla tvár, ale pokračoval: „Mám pre teba plán – spísal som to. Nemení sa nič a mení sa všetko. Oficiálne zostávaš kompradorom, neoficiálne budeme postupovať celkom inak. Hlavná zmena spočíva v tom, že nebudeš zarábať ročne milión, ale tvoj príjem vyskočí o desať rokov na dvadsať a o pätnásť na tridsať miliónov.“

„Vylúčené!“ vybuchol Alastair Struan.

„Naš čistý zisk sa dnes pohybuje okolo dvadsať miliónov amerických dolárov. O desať rokov to bude dvesto miliónov a o pätnásť pri troche šťastia štyristo miliónov – a náš ročný obrat sa postupne priblíži k miliarde.“

„Ty si sa zbláznil!“ zavrčal Struan.

„Nie. Panský dom sa stane nadnárodnou firmou – časy, keď to bola rýdzo hongkonská spoločnosť, sa nenávratne pomínuli.“

„Spomeň si na prísahu, preboha! Našou základňou je Hongkong!“

„Na prísahu nezabudnem. A ešte čosi. Akú zodpovednosť som zdedil po Dirkovi Struanovi?“

„Všetko je v trezore. Spísané v zapečatenej obálke s nápisom Odkaz. Sú tam aj Hagine Pokyny budúcim tajpanom.“

„Kde je trezor?“

„Za obrazom v Panskom dome. V pracovni.“ Alastair mrzuto ukázal na obálku na kozubovej rímse vedľa hodín. „Je v nej špeciálny kľúč a platná kombinácia. Ty ju, prirodzene, zmeníš. Číslo uložíš do jednej zo súkromných tajpanových bezpečnostných schránok v banke pre prípad nehody. Phillipovi dáš jeden z dvoch kľúčov.“

Phillip Čen poznamenal: „Banka je podľa pravidiel povinná odmietnuť mi súhlas na otvorenie schránky, kým žiješ.“

„Ďalej: Tyler Brock a synovia – tí prašiví psi padli takmer pred storočím.“

„Hej, vymrela legitímna mužská línia. Lenže Dirk Struan bol pomstychtivý a jeho túžba po pomste siaha až za hrob. Je tam aj inovovaný zoznam potomkov Tylera Brocka. V trezore. Zaujímavé čítanie, však, Phillip?“

„Áno, veru áno.“

„Rothwellovci a Tommovci, Yadegar a jeho štence, veď vieš. Ale na zozname je aj Tusker, hoci o tom nevie. Jason Plumm, lord Depford-Smyth a predovšetkým Quillan Gornt.“

„Vylúčené!“

„Gornt je nielen tajpanom Rothwella-Gornta, nášho úhlavného nepriateľa, ale navyše aj priamym, hoci tajným mužským potomkom Morgana Brocka. Priamym, i keď nemanželským. Je posledný z Brockovcov.“

„Veď vždy tvrdil, že jeho starý otec bol Edward Gornt, americký obchodník s Čínou.“

„Áno, pochádza z rodiny Gorntovcov, ale sir Morgan Brock bol v skutočnosti Edwardovým bratom a Christian Gorntová jeho matkou. Bola to Američanka z Virgínie. Prirodzene, že to tajili – vtedajšia spoločnosť nebola o nič ohľadupľnejšia než dnešná. Keď sa sir Morgan stal roku 1859 tajpanom Brockovcov, priviedol si tohto nemanželského syna z Virgínie, kúpil mu spoluvlastnícky podiel v starej americkej obchodnej firme Rothwell a spol. v Šanghaji a potom sa obaja sústredili na to, aby nás zničili. Takmer sa im to podarilo, pri najmenšom sa zaslúžili o smrť Culuma Struana. Potom však Lochlin a Hag Struanová priviedli na mizinu sira Morgana a rozdrvili firmu Brock a synovia. Edward Gornt nám to nikdy neodpustil a neodpustia nám ani jeho potomkovia. Stavím sa, že aj oni uzavreli dohodu so svojím zakladateľom.“

„Vie, že to vieme?“

„Nevedno. Je však nepriateľ. Jeho rodokmeň máme v trezore spolu s ostatnými. Prišiel na to môj starý otec celkom náhodou počas boxerského povstania roku 1899. Ten zoznam je zaujímavý, Ian, veľmi zaujímavý. Teba upúta najmä jeden konkrétny človek. Hlava...“

Budova sa zachvela po náhlom nápore víchrice. Na mramorovom stole sa prevrátil akýsi starožitný predmet. Phillip Čen ho nervózne postavil. Traja muži sa zahľadeli do okien a sledovali, ako sa ich odrazy zachievajú v poryvoch víchrice, ktorá lomcovala velikánskymi sklenými tabuľami.

„*Tai-fun!*“ zamrmal Phillip a čelo sa mu zarosilo od potu.

„Presne tak.“ Strpnuto čakali, kedy ustane „diabolský vietor“. Náhle závaný mohli prísť z hociktorej svetovej strany a zavše dosahovali rýchlosť až vyše dvesto kilometrov. Vždy po sebe zanechávali spúšť. Víchor na okamih poľavil. Dunross podišiel k barometru a poklepkal po ňom. 980,3.

„Ešte stále klesá,“ poznamenal.

„Kristepane.“

Dunross prižmúril oči a pozrel do okna. Sklo takmer vodorovne pretínali potôčiky vody. „*Večný oblak* by mal zakotviť v prístave zajtra večer.“

„Áno, ale teraz sa borí s vlnami kdesi pri Filipínach. Kapitán Moffatt je dosť ostrieľaný, dá si rady,“ ozval sa Struan.

„Pochybujem. Moffatt sa rád plaví podľa plánu. Tento tajfún nebol naplánovaný. Mal si... mal dostať pokyn,“ Dunross si zamyslene odpil vína. „Keby ho ten tajfún radšej nebol prikvačil.“

Phillip Čen si všimol zlostný podtón v jeho hlase. „Prečo?“

„Na palube máme nový počítač a prúdové motory v hodnote dvoch miliónov libier. Nepoistené... aspoň motory.“ Dunross zaškúľil na Alastaira Struana.

Starec sa bránil: „Museli sme voliť túto možnosť, alebo sa pripraviť o zmluvu. Motory sú určené pre Kanton. Veď vieš, Phillip, že sme ich nemohli poistiť, lebo sú určené pre komunistickú Čínu.“ Mrzuto dodal: „No, sú majetkom juhoamerickej firmy a v Južnej Amerike neplatia vývozné reštrikcie pre Čínu. Aj tak by nám ich nikto nechcel poistiť.“

„Myslel som, že nový počítač dostaneme v marci,“ povedal Phillip Čen.

„Pôvodne to tak malo byť, ale podarilo sa mi zariadiť to skôr,“ odvetil Alastair.

„U koho sú papiere na tie motory?“ zaujímal sa Phillip Čen.

„U nás.“

„To je veľké riziko,“ znepokojil sa Phillip Čen. „Nemyslíš, Ian?“

Dunross mlčal.

„Inak by sme tú zmluvu stratili,“ zopakoval Alastair Struan ešte podráždenejšie. „Bude to dvojnásobný zisk, Phillip. Potrebujeme peniaze. A Číňania potrebujú motory ešte väčšmi, jasne mi to vysvetlili, keď som bol minulý mesiac v Kantone. A my potrebujeme Čínu – aj na to ma upozornili.“

„Áno, ale dvanásť miliónov je obrovské riziko na jednu loď,“ nedal sa Phillip Čen.

„Pre nás je výhodný každý obchod, o ktorý oberieme Sovietov,“ vyhlásil Dunross. „Navyše je to uzavretá vec. Alastair, vrael si, že na zozname je ktosi, o kom by som mal vedieť. Šéf akej firmy?“

„Marlborough Motors.“

„Aha!“ zvolal Dunross a zlomyseľne sa zaškľabil. „Tých mamľasov neznášam už roky. Otec a syn.“

„Uhm.“

„Takže Nikklinovci sú potomkovia Tylera Brocka? No, nepotrvať dlho a môžeme ich vyškrtnúť zo zoznamu. Dobre, veľmi dobre. Vedia, že sú na čiernej listine Dirka Struana?“

„Myslím, že nie.“

„Tým lepšie.“

„Nesúhlasím! Mladého Nikklina neznášaš preto, lebo ťa porazil.“ Alastair Struan nahnevane ukázal prstom na Dunrossa. „Najvyšší čas, aby si prestal s tými automobilovými pretekmi. Nechaj všetky tie terénne jazdy a Veľkú cenu Macaa poloprofesionálom. Nikklinovci môžu venovať autám viac času, žijú nimi, ale na teba teraz čakajú iné, dôležitejšie preteky.“

„Macao je amatérske podujatie a tí podliaci vlni podvádzať.“

„To sa nikdy nepodarilo dokázať – motor ti jednoducho vybuchol. Koľko motorov sem-tam vybuchne, Ian! Bola to smola!“

„Niektó sa mi pohral s autom.“

„Ani to sa nikdy nepodarilo dokázať! Preboha, ty rozprávaš o zlej krvi? V niektorých veciach si rovnako hlúpy ako sám starý Struan!“

„Žeby?“

„Áno, a...“

Phillip Čen ich chytro prerušil, aby napätie v miestnosti povolilo: „Ak vám na tom tak záleží, dovoľte mi, aby som sa pokúsil vypátrať pravdu. Mám zdroje, ku ktorým nemá prístup ani jeden z vás. Moji čínski priatelia budú vedieť, mali by vedieť, či v tom nemal prsty Tom alebo mladý Donald Nikklin. Pravda,“ nadhodil, „ak chce tajpan pretekať, je to jeho vec, nie, Alastair?“

Starcovi sa podarilo premôcť hnev, hoci ešte zúril. „Iste, iste, máš pravdu. No aj tak ti radím, Ian, aby si s tým prestal. Pôjdu po tebe ešte horlivejšie, lebo ťa neznášajú.“

„Sú ešte na zozname ľudia, o ktorých by som mal vedieť?“

Struan po chvíli odpovedal: „Nie, zatiaľ nie.“ Otvoril druhú fľašu, a kým nalieval, rozhovoril sa: „Teraz berieš na seba všetko, radosť i starosť. Som rád, že ich môžem odovzdať tebe. Keď prevezmeš trezor, zoznámiš sa so svetlami aj s tieňmi.“ Obidvom mužom podal poháre a odpil si. „Kristepane, lepšie víno z francúzskych pivníc ešte nevyšlo.“

„To je pravda,“ potvrdil Phillip Čen.

Podľa Dunrossa bol Dom Pérignon pridrahý a jeho kvalita zveličená. Vedel, že práve ročník 54 nie je najlepší. Ale zachoval rozvahu.

Struan podišiel k barometru. Ukazoval 979,2. „Bude to hrôza. Ale vykašlime sa na tajfún. Ian, Claudia Čenová ti pripravila archív dôležitých záležitostí a úplný zoznam našich akcií aj s menami. Ak máš nejaké otázky, obráť sa na mňa najneskôr zajtra – rezervoval som si letenku do Londýna. Claudiu si, samozrejme, ponechaj.“

„Prirodzene.“ Claudia Čenová bola po Phillipovi Čenovi ďalšou zárukou kontinuity od tajpana k tajpanovi. Pracovala ako tajpanova výkonná sekretárka a bola vzdialenou príbuznou Phillipa Čena.

„A čo naša banka – Viktóriina banka Hongkongu a Číny?“ spýtal sa Dunross, vychutnávajúc tú otázku. „Neviem, ako tam stojíme.“

„To vždy vedel iba tajpan.“

Dunross sa obrátil k Phillipovi Čenovi. „Aké tam máš cenné papiere – na seba alebo na iných?“

Komprador sa zľakol a zaváhal.

„V budúcnosti budem operovať s tvojimi a s našimi cennými papiermi v jednom bloku.“ Dunross nespúšťal oči z kompradora. „Chcem to vedieť hneď teraz. Do zajtra poludnia tu chcem mať písomný súhlas s formálnym prevodom večného práva operovať nimi na mňa a na ďalších tajpanov a predkupné právo na akcie, ktoré by si prípadne chcel predat.“

Ticho sa prehĺbilo.

„Ian,“ začal Phillip Čen, „tie akcie...“ Ale pod tlakom Dunrossovej vôle jeho rozhodnosť povolila. „Šesť percent... čosi vyše šesť percent. Ja... urobím, ako si želáš.“

„Neoľutuješ.“ Dunross sa sústredil na Alastaira Struana a v starcovi zamrelo srdce. „Koľko máme akcií? Koľko z nich je v držbe mandátárov?“

Alastair zaváhal. „To má vedieť iba tajpan.“

„Prirodzene. Ale nášmu kompradorovi musíme bezvýhradne dôverovať,“ odporoval mu Dunross. Chcel dodať vážnosť Phillipovi, lebo si uvedomoval, ako ho škrie, že ho predtým tak ponížil pred Alastairom Struanom. „Kofko?“

„Pätnásť percent,“ odvetil Struan.

Dunross otvoril ústa takisto ako Phillip Čen. Najradšej by bol vykrikol, kristepane, my máme pätnásť percent, Phillip má šesť, a ty si nemal toľko zdravého rozumu, aby si využil tie peniaze v našom záujme, keď sme na pokraji bankrotu?

Namiesto toho však vystrel ruku a rozlial zvyšok fľaše do troch pohárov. Získal tak čas a srdce mu začalo biť pokojnejšie.

„Výborne,“ pokračoval vecným, nevzrušeným tónom, „dúfal som, že nám to pôjde lepšie, ak dáme hlasy dokopy.“ Odpil si vína. „Zvolávam mimoriadnu schôdzku. O týždeň.“

Obidvaja muži zbystrili pozornosť. Od roku 1880 sa tajpani Struanovej firmy, Rothwella-Gornta a Viktóriinej banky napriek všetkej rivalite každoročne tajne stretávali a debatovali o otázkach súvisiacich s budúcnosťou Hongkongu a Ázie.

„Ktovie, či budú súhlasiť s predčasne zvolanou schôdzkou,“ zapochyboval Alastair.

„Dnes predpoludním som všetkých obvolal. Schôdzka sa bude konať nasledujúci pondelok tu o deviatej predpoludním.“

„Kto príde z banky?“

„Zástupca hlavného manažéra Havergill – šéf je v Japonsku a potom odchádza do Anglicka na dovolenku.“ Dunrossovi stvrdla tvár. „Musím to zvládnuť.“

„Paul je v poriadku,“ prehodil Alastair. „Stane sa šéfom.“

„Ak to bude v mojich silách, nie,“ poznamenal Dunross.

„Jan, tebe nebol Paul Havergill nikdy po vôli, však?“ utrásil Phillip Čen.

„Nie. Je príliš úzkoprsý, staromódny a pompézny a priveľmi Hongkončan.“

„A chytil stranu tvojmu otcovi proti tebe.“

„Áno, Phillip, ale nechcem sa ho zbaviť preto. Stojí v ceste Panskému domu. Je priveľmi konzervatívny, prehnane veľkorysý k firme Asian Properties a podľa mňa je tajným spojencom spoločnosti Rothwell-Gornt.“

„Nesúhlasím,“ namietol Alastair.

„Viem. Ale potrebujeme peniaze na rozvoj a zaumienil som si, že ich získam. Preto zamýšľam veľmi seriózne využiť svojich dvadsaťjeden percent.“

Búrka vonku vystrájala čoraz horšie, ale veľmi si ju nevšímali.

„Neradím ti postaviť sa proti Viktóriinej banke,“ vážne ho vystríhal Phillip Čen.

„Ani ja,“ podporil ho Alastair Struan.

„Veď to nezamýšľam. Ak bude moja banka so mnou spolupracovať.“ Dunross chvíľku pozoroval prúdy dažďa na okne. „Ozaj, pozval som na schôdzku aj Jasona Plumma.“

„Preboha, načo?“ opýtal sa Struan a krk mu opäť očervenel.

„Medzi nami a jeho Asian Properties...“

„Plumm je na červenej listine Dirka Struana, ako si sa vyjadril o tom zozname, a jednoznačne sa postavil proti nám.“

„My štyria máme v Hongkongu väčšinu...“ Dunross sa odmlčal, keď zadrnčal telefón. Všetci sa naň zahľadeli.

Alastair Struan mrzuto poznamenal: „Odteraz je to tvoj telefón, nie môj.“

Dunross zdvihol slúchadlo. „Dunross!“ Niekoľko sekúnd počúval a potom prehovoril: „Nie, pán Alastair Struan je na dôchodku. Teraz som tajpanom struanovskej firmy ja. Áno. Ian Dunross. Čo je to za telex?“ Znovu počúval. „Áno, ďakujem vám.“

Zložil a potom prerušil ticho: „Volali z našej kancelári v Taipeji. *Večný oblak* stroskotal pri severnom pobreží Taiwanu. Nazdávajú sa, že sa potopil aj s celou posádkou...“

NEDEĽA
18. AUGUSTA 1963

1

8.45

Policajt sa opieral o okraj informačného pultu a pozoroval vysokého miešanca, ktorý si ho nevšímal. Mal na sebe ľahký tropický oblek so služobnou kravatou a bielu košeľu. Vo vysvietenej budove terminálu bolo horúco, vlhký vzduch bol presýtený vôňami a rojili sa tam hluční Číňania ako vždy. Muži, ženy, deti, dojčatá. Prevládali Kantončania, ale našlo sa medzi nimi zopár Ázijčanov a hŕstka Európanov.

„... Superintendent?“

Jedna z dievčín v informačnom stredisku mu podávala slúchadlo. „Nech sa páči, volajú vás,“ usmiala sa milo. Mala biele zuby, čierne vlasy, šikmé tmavé oči a peknú zlatistú pleť.

„Ďakujem,“ prikývol. Všimol si, že je Kantončanka, nová, a neprekázalo mu, že za jej úsmevom sa neskrýva nič okrem kantonskej obscénosti. „Prosím?“ ohlásil sa do telefónu.

„Superintendent Armstrong? Tu je veža. Práve pristáva Yankee 2. Presne.“

„Na šestnástke?“

„Áno. Bude tu o šesť minút.“

„Vďaka.“ Robert Armstrong, muž urastenej postavy, sa naklonil ponad pult a zložil. Všimol si štíhle nohy dievčiny a krivku drieku v elegantnej vypasovanej rovnošate a na okamih si ju predstavil v posteli. „Ako sa voláte?“ spýtal sa jej, hoci vedel, že Číňania neradi prezrádzajú policajtom svoje mená, nehovoriac o Európanoch.

„Mona Leungová, prosím.“

„Ďakujem vám, Mona Leungová.“ Kývol jej, nespúšťajúc z nej jasnomodré oči, a neušlo mu, ako sa od strachu zľahka zachvela. Potešilo ho to a potom upriamil pozornosť na svoju obeť.

Miešanec John Čen stál pri jednom z východov sám, a to ho prekvapilo. Navyše vyzeral nervózny. John Čen sa zvyčajne dokonale

ovládal, ale teraz podchvíľou pozeral na hodinky, vzápätí na tabuľu s informáciami o príletoch a zasa na hodinky.

Ešte chvíľu a dáme sa do toho, pomyslel si Armstrong.

Začal šmátrať vo vrecku po cigarete, ale hneď si spomenul, že pred dvoma týždňami prestal fajčiť – bol to dar k manželkiným narodeninám –, úsečne zahrešil a vopchal si ruky hlbšie do vreciek.

Okolo informačného pultu sa valili cestujúci, oproti sa im hrnuli tí, čo ich čakali, tislí sa, odchádzali a znovu sa vracali, hlasno sa na kadečo vypytovali v nesčíselných nárečiach. Kantončinu ovládal dobre, šanghajské a mandarínske nárečie trochu. Poznal aj niekoľko čučchouských výrazov a väčšinu nadávok. Štipku rozumel aj taiwančine.

Vzdialil sa od pultu. Vyčnieval z davu o hlavu, bol urastený, širokoplec, mal ľahkú atletickú chôdzu, sedemnásť rokov pracoval v hongkonskej polícii a bol šéfom kowloonského KVO čiže kriminálneho vyšetrovacieho oddelenia.

„brý večer, John,“ prihovril sa Čenovi. „Ako sa máte?“

„Ach, Robert,“ odvetil John Čen s americkým prízvukom a okamžite zbystril pozornosť. „Všetko v poriadku, vďaka. A vy?“

„Výborne. Váš človek sa na imigračnom oddelení zmienil, že čakáte na špeciál. Na prenajaté lietadlo Yankee 2.“

„Áno, ale nie je prenajaté. Patrí súkromníkovi Lincolnovi Bartlettovi – americkému milionárovi.“

„Prilietá na ňom?“ opýtal sa Armstrong, akoby to nevedel.

„Áno.“

„So sprievodom?“

„Iba s viceprezidentom – a s gorilou.“

„Pán Bartlett je váš priateľ?“ zaujímal sa, hoci vedel, že nie je.

„Host. Dúfame, že s ním uzavrieme obchod.“

„Aha. Jeho lietadlo práve pristálo. Čo keby ste išli so mnou? Obídeme všetky predpisy. To je ozaj najmenej, čo môžeme urobiť pre Panský dom.“

„Vďaka za námahu.“

„To nestojí za reč.“ Armstrong ho previedol bočným vchodom cez colný priestor. Uniformovaný policajt zdvihol hlavu, okamžite zasalutoval, uprel zamyslený pohľad na Johna Čena a hneď ho spoznal.

„Lincoln Bartlett,“ pokračoval Armstrong so strojenou srdečnosťou, „to meno mi nič nehovorí. Malo by?“

„Ani nie, ak nie ste v brandži,“ odvetil John Čen a nervózne dodal: „Hovorí mu Nájazdník, lebo úspešne preberá iné firmy, spravidla oveľa väčšie ako jeho vlastná. Zaujímavý človek, zoznámil som sa s ním vlani v New Yorku. Jeho impérium dosahuje ročný hrubý zisk

takmer pol miliardy dolárov. Tvrdí, že v štyridsiatom piatom začínal s vypožičanými dvoma tisíckami. Dnes pôsobí v petrochémii, ťažkej elektronike, riadených strelách – hodne pracuje pre americkú vládu –, vo výrobe penoviek, polyuretánu, hnojív, športových potrieb. Jeho zoskupenie sa volá Par-Con Industries. Uveďte meno nejakej firmy a určite patrí jemu.“

„Myslel som, že všetko patrí vašej firme.“

John Čen sa zdvorilo usmial. „Nie v Amerike,“ odpovedal, „a nie je to moja firma. Som iba menší akcionár u Struanovcov, zamestnanec.“

„Ale aj riaditeľ a najstarší syn Čena z Panského domu, a teda budúci komprador.“ Podľa historickej obyčaje bol kompradorom podnikateľ čínskeho alebo miešaneckého pôvodu, ktorý konal ako výlučný sprostredkovateľ medzi európskou a čínskou obchodnou firmou. Cez jeho ruky prechádzal všetok obchod a niečo sa mu na ne aj prilepilo.

Také bohatstvo a taká moc, napadlo Armstrongovi, a predsa by sme ťa pri troche šťastia mohli zničiť ako papierovú figúrku, a Struana s tebou. Kristepane, povedal si v duchu sladkobôľne, keby sa to stalo, ten škandál by rozložil celý Hongkong. „Stanete sa kompradorom ako predtým váš otec, starý otec a prastarý otec. Prvým bol váš prastarý otec, však? Sir Gordon Čen, komprador veľkého Dirka Struana, čo založil Panský dom a bezmála aj Hongkong.“

„Nie. Dirkov komprador sa volal Čen Seng. Sir Gordon Čen bol kompradorom Dirkovho syna Culuma Struana.“

„Boli nevlastní bratia, však?“

„Podľa legendy áno.“

„Hm, legendy – z tých žijeme. Culum Struan, ďalšia hongkonská legenda. Hoci aj sir Gordon je legenda. Máte šťastie.“

Šťastie? John Čen trpko zapochyboval. Bol predsa potomkom ne-manželského syna škótskeho piráta – priekupníka s ópium, skazeného sukničkára a vraha, ak neklamú viaceré historky – a kantonskej dievčiny vykúpenej zo špinavého malého bordelu, ktorý ešte funguje v zastrčenej uličke kdesi v Macau. Veď v Hongkongu takmer všetci ovládajú môj rodokmeň a opovrhujú mnou obidve rasy! „Kdeže šťastie,“ poznamenal a usiloval sa navonok zachovať pokoj. Čierne vlasy mal prešedivené, tvár peknú, anglosaskú, iba líčne kosti a čierne oči prezrádzali ázijskú krv. Mal štyridsaťdva rokov, nosil tropické obleky, vždy bol vzorne ostrihaný, kupoval si značkovú obuv a na zápästí sa mu skveli hodinky značky Rolex.

„S tým nesúhlasím,“ odporoval Armstrong a myslel to vážne. „Komprador Struanovcov v ázijskom Panskom dome už čosi znamená. Čosi extra.“

„Čosi extra, to áno,“ pokojne prikývol John Čen. Pokiaľ mu siahala pamäť, mal so svojím postavením samé mrzutosti. Cítil, že ho ustavične sledujú zraky – je predsa najstarším synom, príde na rad –, vnímal neutíchajúcu chamtivosť a závišť. Neprestajne mu to naháňalo hrôzu, hoci sa veľmi usiloval premáhať strach. Nikdy netúžil po moci ani po zodpovednosti. Iba včera sa do krvi poškriepil s otcom, horšie než kedykoľvek predtým. „Vôbec netúžim po poste u Struanovcov!“ vykrikoval. „Už dávno túžim vypadnúť z Hongkongu, vrátiť sa do Spojených štátov, žiť podľa vlastnej vôle, ako chcem a kde chcem, a ako sa mi páči!“

„Poslúchneš ma ako vždy. Poslal som ťa do Ame...“

„Otec, zver mi naše americké záležitosti. Prosím ťa. Roboty budem mať až-až. Mohol by si mi dať pár miliónov...“

„Ajajaj, budeš ma poslúchať! Peniaze zarábame tu v Hongkongu a v Ázii! Do školy v Amerike som ťa poslal preto, aby si pripravil rodinu na moderný svet. Ty si už pripravený, je to tvoja povinnosť voči vlastnej krvi...“

„Otec, je tu Richard a mladý Kevin. Richard je desaťnásobne lepší obchodník než ja a túži po takej práci. A čo strýko Jam...?“

„Urobíš, ako ti kážem! Panebože, vieš predsa, že na tom Američanovi Bartlettovi nám nesmierne záleží. Potrebujeme tvoje vedomosti...“

„Vedomosti strýka Jamesa alebo strýka Thomasa. Strýko James by sa ti hodil najlepšie. Rodine aj...“

„Si môj najstarší syn. Ďalšia hlava rodiny a ďalší komprador!“

„Nech sa prepadnem, ak sa ním stanem!“

„Tak odo mňa nedostaneš ani deravý groš!“

„Čo by sa vlastne zmenilo? Všetci žijeme ako žobráci, nech si druhí myslia, čo chcú! Koľko máš miliónov? Päťdesiat? Sedemdesiat? Sto?“

„Ak sa mi okamžite neospravedlníš a neprestaneš raz navždy s tými nezmyslami, okamžite ťa vyhodím! Okamžite!“

„Ospravedlňujem sa, že som ťa nahneval, ale nikdy sa nezmením! Nikdy!“

„Dávam ti lehotu do svojich narodenín. Osem dní. Osem dní, aby si sa stal poslušným synom. To je moje posledné slovo. Ak ma do narodenín nezačneš poslúchať, navždy vyškrtnem teba aj tvojich potomkov z nášho rodokmeňa. A teraz choď!“

Johnovi Čenovi sa priam bolestne skrúcal žalúdok. Neznášal nekoenečné zvady, otca na pokraji porážky od hnevu, keď jeho žena slzila, deti znehybneli, nevlastná matka, bratia a bratanci jasali a želali si, aby zmizol. Takisto aj sestry, väčšina strýkov a všetky ich ženy. Závišť, chamtivosť. Dopekla s ňou aj s nimi, hromžil v duchu. Aj keď otec má

pravdu, pokiaľ ide o Bartletta, hoci nie tak, ako si predstavuje. Nie, ten bude môj. Bude to môj prípad. Posledný, a potom budem navždy slobodný.

Prešli už takmer cez celú jasne vysvietenú colnú halu.

„Idete v sobotu na preteky?“ spýtal sa John Čen.

„Kto by nešiel?“ Pred týždňom na veľké nadšenie všetkých nesmierne vplyvný Dostihový klub s výlučným právom na dostihy – jediný legálny druh hazardu povolený v kolónii – vydal osobitný bulletin: Hoci sa naša riadna sezóna tohto roku začína až 5. októbra, s láskavým dovolením nášho osvieteného guvernéra sira Georgea Allisona sa usporiadatelia rozhodli vyhlásiť sobotu 24. augusta za deň mimoriadnych pretekov na potešenie všetkých a z úcty k našim ťažko pracujúcim obyvateľom, ktorí tak statočne znášajú ťarchu druhého najhoršieho sucha v našich dejinách...

„Počul som, že v piatych dostihoch pobeží vaša Golden Lady,“ pokračoval Armstrong.

„Tréner tvrdí, že má šancu. Nech sa páči, prídte do otcovej lôže a vypite si s nami. Mohli by ste nám poradiť, na ktorého koňa sa oplatí stavať. Vy sa v tom vyznáte.“

„Jednoducho mám šťastie. Hoci ja si môžem dovoliť riskovať desať dolárov a vy desaťtisíc.“

„Iba keď beží niektorý z našich koní... Šťastná ruka by mi nezaškodila.“

„Ani mne.“ Ach, kristepane, vôbec nie. Ale Johnnymu Čenovi je úplne jedno, či desaťtisíc vyhrá alebo prehrá. Usiloval sa potlačiť vzrastajúcu závišť. Len pokojne, krotil sa v duchu. Podvodníci sú realita a tvojou povinnosťou je prichytiť ich, ak môžeš – jedno, či bohatých, alebo chudobných –, a uspokojiť sa so žobráckym platom, hoci tu sa na každej križovatke sypú peniaze. Nezávid' tomuto lotrovi – tak či tak je mu súdené stať sa obeťou gangstra. „Ozaj, poslal som policajta k vášmu autu, aby ho previedol cez závary. Bude čakať na vás a vašich hostí pri lietadle.“

„Výborne, srdečná vďaka. Prepáčte, že vás otravujem.“

„Kdeže. Ide nám predsa o tvár, nie? Na tej návšteve vám dozaista mimoriadne záleží, keď ste prišli osobne.“ Armstrong sa nezdržal ďalšej poznámky. „Ak ide o Panský dom, nepoznáme otravu.“

John Čen sa vytrvalo usmieval, ale v skutočnosti na Armstronga kašlal. Trpíme ťa, lebo vieme, že si náramne dôležitý policajt, horíš závišťou, si po uši zadĺžený, bezpečne skorumpovaný a okrem koní nerozumieš ničomu. Môžeš mi byť ukradnutý. *Tiou ni lou mou* aj všetko tvoje potomstvo, pomyslel si John Čen, ale starostlivo skrýval svoj

postoj, lebo hoci Armstronga úprimne nenávideli všetci hongkonskí podnikatelia, z vlastných skúseností vedel, že za jeho bezohľadnosť a úlisnú pomstyhtivosť by sa nemusel hanbiť ani špinavý mandžuský úradník. Stisol polovičku striebornej mince na tenkom koženom remienku, ktorý mal zavesený na krku. Prsty sa mu zachveli, keď sa cez košeľu dotkol kovu. Mimovoľne ho striaslo.

„Čo je?“ opýtal sa Armstrong.

„Nič. Vôbec nič.“ Spamätaj sa, John Čen, povedal si v duchu.

Prešli cez colnú halu do zóny pohraničnej kontroly. Vonku bola čierna noc. Pred úhľadnými stolíkmi ľahostajných uniformovaných úradníkov čakali rady nervózných, nepokojných, ustatých ľudí. Úradníci salutovali Armstrongovi a John Čen vnímal ich skúmané pohľady.

Od ich prenikavých zrakov sa mu vždy zvierali vnútornosti, hoci mu nehrozili ich všetečné otázky. Mal platný britský pas, nie druhotriedny hongkonský, a aj americkú zelenú kartu. Bola to neoceniteľná vecička, zabezpečovala mu slobodný prístup k práci, zábave a životu v USA, všetky výsady rodeného Američana okrem volebného práva. Kto už potrebuje právo voliť, pomyslel si a opätovoľ pohľad jednému z úradníkov. Usiloval sa tváriť sebavedome, hoci sa pred ním cítil ako nahý.

„Superintendent?“ Jeden z úradníkov držal v ruke slúchadlo. „Pre vás.“

Prizeral sa, ako Armstrong kráča späť k telefónu, a hútal, aký je to pocit byť policajtom s toľkými možnosťami inkasovať úplatky, a vari milióny raz dumal, aký je to pocit byť čistým Britom, prípadne čistým Číňanom, nie miešancom, ktorým pohŕdajú jedni i druhí.

Videl, že Armstrong pozorne počúva, a aj v hluku zachytil jeho odpoveď: „Nie, ako inokedy. Zariadim to osobne. Ďakujem, Tom.“

Armstrong sa vrátil. „Prepáčte,“ ospravedlnil sa a zamieril popri kordóne imigračných úradníkov do chodby, čo viedla k lôži pre veľmi dôležité osobnosti.

Bola uprataná a priestranná, s barom a dobrým výhľadom na letisko, mesto i záliv. Bola takmer prázdna, sedeli tam iba dvaja úradníci za colnicu a pohraničnú kontrolu a jeden z Armstrongových chlapov, čo čakal pri šestnástke. Za sklenými dverami sa črtal asfalt zaliaty svetlom. Videli, ako sedemstosedmička roluje na svoje miesto.

„Dobrá večer, seržant Lee,“ pozdravil Armstrong. „Všetko pripravené?“

„Áno, prosím. Yankee 2 práve vypína motory.“ Seržant Lee opäť zasalutoval a otvoril im dvere.

Armstrong pozrel na Johna Čena. Vedel, že už takmer vopchal hlavu do pasce. „Až po vás.“

„Ďakujem.“ John Čen vyšiel von na asfalt.

Nad nimi sa týčil Yankee 2 a jeho utíchajúce motory tlmene vrčali. Letisková služba pristavovala schody k východu z lietadla. Cez malé okná kokpitu videli tlmene osvetlených pilotov. Na jednej strane parkoval Čenov tmavomodrý Rolls-Royce typu Silver Cloud. Pri dverách stál uniformovaný čínsky šofér a obďaleč policajt.

Otvorili sa dvere hlavnej kabíny lietadla a vyšiel z nich uniformovaný stevard, aby sa pozdravil s dvoma úradníkmi letiska, ktorí čakali na plošine. Jednému podal fascikel s dokumentmi lietadla i hláseniami o prilete a pustili sa do priateľského rozhovoru. Potom všetci zmľkli. Úctivo. A zdvorilo zasalutovali.

Mladá žena bola vysoká, elegantná a šarmantná Američanka.

Armstrong ticho zahvízdal. „*Ajja!*“

„Bartlett má vkus,“ zamrmľal John Čen a srdce sa mu rozbúšilo. Pozorovali ju, ako schádza dolu schodmi, a obidvaja sa utápali v mužských víziách.

„Myslíte, že je modelka?“

„Správa sa tak. Žeby filmová hviezda?“

John Čen vykročil dopredu. „Dobry večer. Som John Čen zo struanovského Panského domu. Prišiel som privítať pána Bartletta a pani Tchuluckovú.“

„Ach áno, samozrejme, pán Čen. Je to od vás naozaj milé, najmä v nedeľu. Veľmi ma teší. Som K. C. Tcholoková. Linc vraví...“

„Casey Tchulucková?“ John Čen otvoril ústa. „Vážne?“

„Áno,“ prikývla a s trpezlivým úsmevom sa povzniesla nad nesprávne vyslovené meno. „Viete, pán Čen, moje iniciálky sú K. C. a Casey je moja prezývka.“ Uprela oči na Armstronga. „Dobry večer. Aj vy ste z firmy?“ spýtala sa melodickým hlasom.

„No, hm, prepáčte, to je... to je superintendent Armstrong,“ vyjachtal John Čen a ešte vždy sa pokúšal spamätať.

„brý večer,“ odzdravil Armstrong a všimol si, že zblízka vyzerá ešte pôvabnejšie. „Vitajte v Hongkongu.“

„Ďakujem. Superintendent? Od polície?“ Vtom jej svitlo. „Aha, Armstrong. Robert Armstrong? Šéf kowloonskej kriminálky?“

Nedal najavo prekvapenie. „Ste výborne informovaná, slečna Tcholoková.“

Zasmiala sa. „Patrí to k rutine. Keď cestujem niekam, kde som ešte nebola, najmä do Hongkongu, pokladám si za povinnosť pripraviť sa, a tak som si dala poslať čerstvé informácie.“

„Veď sme ich ešte neuverejnili.“

„Viem. Ale hongkonská vláda vydáva úradný telefónny zoznam, ktorý si môže za pár pencí kúpiť hocikto. Objednala som si ho. Sú tam

uvedené všetky policajné oddelenia – mená šéfov, zväčša s domácimi telefónnymi číslami – a navyše aj všetky ostatné vládne úrady. Dostala som ho cez hongkonskú reklamnú kanceláriu v New Yorku.“

„Kto je šéfom zvláštneho oddelenia?“ skúšal ju.

„Neviem. Myslím, že toto oddelenie sa tam neuvádza. Alebo áno?“

„Príležitosťne.“

Zľahka sa zamračila. „Vítate všetky súkromné lietadlá, superintendent?“

„Iba tie, o ktoré sa zaujímam.“ Usmial sa na ňu. „Iba tie, ktoré priťahujú krásne, dobre informované dámy.“

„Stalo sa niečo? Sú nejaké nepríjemnosti?“

„Ach, kdeže, je to len rutina. Kai Tak patrí k mojim povinnostiam,“ veselo odpovedal Armstrong. „Smiem sa pozrieť na váš pas, prosím?“

„Samozrejme.“ Vrásky na čele sa jej prehĺbili, keď otvorila kabelku a podala mu americký pas.

Po rokoch skúseností sa na prehliadku sústredil naozaj dobre. „Narodená v Providence, štát Rhode Island, 25. novembra 1936, výška 170 cm, vlasy plavé, oči hnedé.“ Pas platný ešte dva roky. Dvadsaťšesť rokov, hm. Hádal by som jej menej, hoci v očiach má zblízka čosi zvláštne.

Listoval v pase navonok náhodne a nedbanlivo. Jej trojmesačné pobytové vízum v Hongkongu plynulo a bolo v poriadku. Objavil v pase vyše desať vízových pečiatok, anglických, francúzskych, talianskych a juhoamerických. A ešte jednu. Vstup do ZSSR v júli tohto roka. Sedemdnňový pobyt. Identifikoval moskovskú pečiátku. „Seržant Lee!“

„Rozkaz!“

„Dajte jej pečiátku,“ prehodil akoby mimochodom a usmial sa na ňu. „Všetko v poriadku. V podstate sa tu môžete zdržať, dokedy budete chcieť. Na konci tretieho mesiaca jednoducho zájdite na najbližšiu policajnú stanicu a vízum vám predĺžime.“

„Veľmi pekne ďakujem.“

„Zdržíte sa u nás dlhšie?“

„Všetko závisí od našej obchodnej dohody,“ odvetila Casey po krátkej odmlke. Usmiala sa na Johna Čena. „Dúfam, že naše obchodné styky potrvajú dlho.“

John Čen odvetil: „Áno. Hm, aj ja dúfam.“ Ešte stále nič nechápal, myseľ mu vrela. Nie je predsa možné, že Casey Tcholková je žena, uvažoval.

Po schodoch ich dobehol stevard Sven Svensen s dvoma leteckými kuframi. „Nech sa páči, Casey. Ste si istá, že vám to nadnes večer vystačí?“

„Áno. Jasné. Vďaka, Sven.“

„Linc vám odkazuje, aby ste išli. Potrebujete niekoho pri colnej prehliadke?“

„Nie, ďakujem. Pán John Čen nás láskavo prišiel privítať. Aj superintendent Armstrong, náčelník kowloonskej kriminálky.“

„Fajn.“ Sven vrhol na policajta letmý skúmový pohľad. „Pôjdem teda naspäť.“

„Všetko v poriadku?“ spýtala sa.

„Zdá sa, že áno.“ Sven Svensen sa uškrnul. „Colníci práve kontrolujú naše zásoby pijatiky a cigariet.“ Len štyri druhy tovaru podliehali v kolónii dani alebo dovoznému povoleniu – zlato, alkohol, tabak a benzín – a spolu s drogami bol zakázaný jediný tovar, a to bez výnimky: všetky druhy strelných zbraní a náboje.

Casey sa zoširoka usmiala na Armstronga: „Superintendent, ryžu nevezieme. Linc ju neje.“

„Hm, nebude to tu mať ľahké.“

Zasmiala sa a znovu sa obrátila k Svensenovi. „Dovidenia zajtra. Ešte raz vďaka.“

„Presne o deviatej!“ Svensen sa vrátil do lietadla a Casey sa venovala Johnovi Čenovi.

„Linc povedal, aby sme naňho nečakali. Dúfam, že to bude v poriadku,“ poznamenala.

„Prosím?“

„Pôjdeme? Rezervovali sme si apartmán v kowloonskom Hoteli Viktória a Albert.“ Zohla sa po kufre, ale z tmy sa vynoril nosič a ujal sa ich. „Linc príde neskôr... alebo zajtra.“

John Čen nechápavo otvoril ústa. „Pán Bartlett nejde s nami?“

„Nie. Chce prenocovať v lietadle, ak mu dovoľia. Ak nie, príde za nami taxíkom. V každom prípade sa stretne zajtra pri obede podľa dohody. Platí to, však?“

„Pravdaže, ale...“ John Čen sa úporne usiloval oživiť svoje myšlienkové schopnosti. „Zrejme budete chcieť zrušiť predpoludňajšiu schôdzku.“

„Nie, nie. Prídem, ako sme sa dohodli. Linc by sa na schôdzke nemal zúčastniť. Ide len o finančné záležitosti, nie o politiku. Verím, že to chápete. Linc je veľmi ustatý, pán Čen,“ dodala. „Iba včera sa vrátil z Európy.“ Opäť sa obzrela na Armstronga. „Kapitán lietadla sa pýtal veže, či smie Linc spať v lietadle. Overovali si to u hraničnej kontroly, vraj sa s nami spoja, ale podľa mňa sa v tejto záležitosti obrátia na vás. Boli by sme vám veľmi zaviazaní, keby ste mu dali súhlas. Už dlho má ťažkosti s časovým rozdielom.“

Armstrong nenútene odpovedal: „Porozprávam sa s ním.“

„Ach, ďakujem. Veľmi pekne vám ďakujem,“ usmiala sa naňho a obrátila sa k Johnovi Čenovi: „Prepáčte nám tie komplikácie, pán Čen. Pôjdeme?“ Zamierila ku vchodu číslo šesťnásť s nosičom v päťtách, ale John Čen ukázal na Rolls. „Tadeto, slečna Tcho... Casey.“

Vyvalila oči. „A čo colná kontrola?“

„Dnes sa nekoná,“ odvetil Armstrong. Bola mu sympatická. „Je to pozornosť vlády jej veličenstva.“

„Cítim sa ako na kráľovskej návšteve.“

„Patrí to k servisu.“

Nasadla do auta. Koža príjemne voňala. Aj prepych. Vtom si všimla nosiča náhliaceho sa do letiskovej budovy. „A čo moja batožina?“

„Nelámte si s ňou hlavu,“ podráždene odpovedal John Čen. „Bude v apartmáne prv než vy.“

Armstrong na chvíľku podržal dvere. „John prišiel s dvoma autami. S jedným pre vás a pána Bartletta... a s druhým kvôli batožine.“

„S dvoma autami?“

„Samozrejme. Nezabúdajte, že ste v Hongkongu.“

Vyprevádzal auto pohľadom. Linc Bartlett je synom šťasteny, dumal a nešlo mu do hlavy, prečo sa o ňu zaujíma tajná služba.

„Dostavte sa k lietadlu a osobne skontrolujte jej pas,“ upozornil ho ráno náčelník tajnej služby. „Aj pas pána Lincolna Bartletta.“

„Smiem sa opýtať prečo, prosím?“

„Nie, Robert, nesmiete. Už nepracujete v tejto brandži. Dostali ste sa k pohodlnému miestečku v Kowloone. Hotová sinekúra, hm?“

„Iste.“

„Robert, prosím vás, nezbabrite dnešnú operáciu – nie je vylúčené, že je do nej zapletených viac veľkých zvierat. Musíme vynakladať strašnú námahu, chlapci, aby sme vás ochránili pred výčinnymi pašerákov.“

„Iste.“

Armstrong si vzdychol, keď vykročil k mostíku a seržant Lee za ním. Nech ma majú radi všetci vyšší dôstojníci, a najmä náčelník tajnej služby.

Jeden z colníkov čakal hore so Svensonom. „Dobrý večer,“ pozdravil. „Na palube lietadla je všetko v poriadku. Je tam tridsaťosmička a neotvorená škatuľa so stovkou nábojov v sklade. Pištoľ Verry Light. A ešte tri lovecké pušky a ďalšia puška so strelivom, ktorá patrí pánu Bartlettovi. Všetko zapísané v zozname a osobne som ich skontroloval. V hlavnej kabíne je zamknutá skriňa so zbraňami. Kľúč má kapitán.“

„Výborne.“

„Budete ma ešte potrebovať, prosím?“

„Nie, ďakujem.“ Armstrong si vzal dovoznú deklaráciu a skontroloval ju. Hodne vína, cigariet, tabaku, piva a alkoholu. Desať debničiek Dom Pérignonu ročník 59, pätnásť Puligny Montrachet ročník 53, deväť Château Haut Brion ročník 53. „A Lafite Rothschild 1916 nie, pán Svensen?“ zažartoval.

„Nie, prosím,“ uškrnul sa Svensen. „Bol to veľmi zlý ročník. Ale máme tam pol debničky ročníka 1923. Na ďalšej strane.“

Armstrong obrátil stranu. Zoznam vín a cigariet pokračoval. „Výborne,“ poznamenal. „Kým budete na zemi, zostane to zamknuté.“

„Samozrejme. Už som to zamkol – a váš človek všetko zapečatil. Vraj si smieme nechať v chladničke dvanásť fliaš piva.“

„Keby majiteľ prejavil záujem o dovoz vína, dajte mi vedieť. Nebudú žiadne problémy, bol by to skromný príspevok do spodnej zásuvky bielizníka jej veličenstva.“

„Prosím?“ Svensen sa zatváril nechápavo.

„Ach, to je taká anglická slovná hračka. Týka sa spodnej zásuvky v dámskom bielizníku, kam sa odkladajú veci, ktoré bude potrebovať v budúcnosti. Prepáčte. Prosím si váš pas.“ Svensen mal kanadský pas. „Ďakujem.“

„Smiem vás predstaviť pánu Bartlettovi? Čaká na vás.“

Svensen vykročil prvý. Interiér bol elegantný a jednoduchý. Z veľkej chodby sa vstupovalo do miestnosti so šiestimi mäkkými koženými kreslami a pohovkou. Dvere uprostred uzatvárali zadnú časť lietadla. Na kresle driemala letuška a mala pri sebe cestovné tašky. Dvere vľavo viedli do kokpitu. Boli otvorené.

Kapitán a prvý dôstojník i kopilot v jednej osobe sedeli na sedadlách a ešte vypisovali formality.

„Prepáčte, kapitán. Toto je superintendent Armstrong,“ prehovoril Svensen a ustúpil.

„Dobrý večer, superintendent,“ pozdravil ho kapitán. „Som kapitán Janelli a toto je môj kopilot Bill O'Rourke.“

„Dobrý večer. Smiem si pozrieť vaše pasy?“

Obaja piloti v nich mali množstvo najrozličnejších víz a pečiatok. Nie však z krajín za železnou oponou. Armstrong ich podal seržantovi, aby ich opečiatkoval. „Ďakujem vám, kapitán. Je to vaša prvá cesta do Hongkongu?“

„Nie, prosím. Bol som tu zopár ráz za kórejskej vojny. A roku 1956 som tu strávil šesť mesiacov ako prvý dôstojník Far Eastern Airlines na ceste okolo sveta, počas vzbury.“

„Akej vzbury?“ zaujímal sa O'Rourke.

„V celom Kowloone to vrelo. Niekoľko stotisíc Číňanov začalo plieniť, pustošiť a páliť. Poliši, pardon, policajti, sa usilovali zasahovať trpezlivo, ale potom dav začal vraždiť, a tak poliši, teda policajti – mali zopár revolverov – odbachli niekoľko výtržníkov a raz-dva zavládol pokoj. Tu majú zbrane len policajti, výborný nápad.“ Obrátil sa k Armstrongovi: „Podľa mňa sa vaši chlapi vyznamenali.“

„Vďaka, kapitán Jannelli. Odkiaľ ste štartovali?“

„Z L. A., z Los Angeles. Linc, teda pán Bartlett tam má hlavný stan.“

„Leteli ste cez Honolulu a Tokio rovno do Hongkongu?“

„Áno.“

„Ako dlho ste sa zdržali v Tokiu?“

Bill O'Rourke otvoril palubný denník. „Dve hodiny sedemnást minút. Iba kvôli palivu, prosím.“

„Akurát aby ste si mohli povystierať nohy?“

„Von som vyšiel len ja,“ odpovedal Janelli. „Vždy si kontrolujem svoje veci, prístávacie zariadenie a na každom letisku zvonku obzerám lietadlo.“

„Dobrý zvyk,“ zdvorilo prikývol policajt. „Ako dlho tu zostanete?“

„Neviem, o tom rozhoduje Linc. Určite do zajtra. Do druhej popoludní nemôžeme odletieť. Dostali sme rozkaz, aby sme boli pripravení na odlet kedykoľvek.“

„Keby ste potrebovali odklad, vopred zavolajte pozemnú kontrolu. Keď s tým budete hotoví, zabehnite tamto na colnú kontrolu. A pošlite tam aj celú posádku, prosím vás.“

„Jasné. Len čo natankujeme.“

„Je známe vám aj posádke, že je prísne zakázané dovážať do kolónie strelné zbrane? Strelné zbrane nás tu veľmi znervózňujú.“

„Aj mňa, superintendent, a všade. Preto mám kľúč od skrine so zbraňami iba ja.“

„Výborne. Keby sa vyskytli akékoľvek problémy, zaskočte do mojej kancelárie.“ Armstrong vyšiel do predsienky za Svensenom.

Janelli sa prizeral, ako kontroluje pas letuške. Jenny Pollardová bola krásavica. „Sukin syn,“ zavrčal a potichu dodal: „Čosi mi tu nevonía.“

„Hm?“

„Odkedy kontroluje pasy kriminálka, dočerta? Si si istý, že nevezie me niečo zaujímavé?“

„Stopercentne. Vždy všetko kontrolujem. Vráťane Svenových zásob. Pochopiteľne, vo Svenových veciach sa nehrabem. Ani v Caseiných – hádam len nevyviedli nejakú hlúposť.“

„Lietam s ním štyri roky a nikdy... A predsa tu celkom isto čosi pekelne smrdí.“ Jannelli sa znudene zvrtol a pohodlnejšie usadil na pilotovom sedadle. „Kristepane, zišla by sa mi masáž a týždeň voľna.“

V predsienke Armstrong podával pas seržantovi a ten ho opečiatkoval. „Ďakujem, slečna Pollardová.“

„Aj ja.“

„To by bola posádka, prosím,“ poznamenal Svensen. „A teraz pán Bartlett.“

„Áno.“

Svensen zaklopal na prostredné dvere a otvoril ich bez čakania. „Linc, toto je superintendent Armstrong,“ povedal nenútene.

„Zdravím vás,“ privítal ho Linc Bartlett, vstal spoza stola a podal mu ruku. „Smiem vám ponúknuť niečo na vypitie? Pivo?“

„Nie, ďakujem. Hádám kávu.“ Svensen sa hneď zvrtol. „Už to bude,“ odvetil a vzdialil sa do kuchynky.

„Urobte si pohodlie. Tu je môj pas,“ pokračoval Bartlett. Mal pieskovožlté vlasy, belasé oči so sivými škvrnkami a výraznú peknú tvár. Bol upravený. Mal na sebe športovú košeľu a džínsy. Armstrong si overil pas. Narodil sa v Los Angeles 1. októbra 1922. Na štyridsiatnika vyzerá primladý, pomyslel si. Aj on mal pas opečiatkovaný v Moskve ako Casey Tcholoková. Inde za železnou oponou nebol.

Armstrong prebehol očami po kabíne. Bola priestranná, zaberala celú šírku lietadla. Stred zadnej časti pretínala krátka chodbička s dvoma kabínami a dvoma toaletami. Posledné dvere na samom konci zjavne viedli do majiteľovho apartmánu.

Kabína pôsobila dojmom komunikačnej centrály s ďalekopisom, zariadením umožňujúcim medzinárodné telefonické spojenie a zabudovanými písacími strojmi. Na priečke viseli svetielkujúce hodiny so svetovými časovými pásmami. Boli tam registračky, kopírovací prístroj a vstavaný písací stôl potiahnutý kožou a obsypaný papiermi. Police s knihami. Daňové predpisy. Niekoľko brožúrok. Zvyšok tvorili knihy o vojne, generáloch a od generálov. Boli ich tucty. Wellington, Napoleon, Patton. Eisenhowerov *Križiak v Európe*. Sun-c' a jeho *Vojnové umenie*...

„Nech sa páči,“ vyrušil ho Svensen.

„Á, ďakujem vám, Svensen.“ Siahol po šálke kávy a pridal do nej štipku šľahačky.

Svensen postavil pred Bartletta čerstvo otvorenú plechovku piva, vzal prázdnu, vošiel do kuchynky a zatvoril za sebou dvere. Bartlett sa napil rovno z plechovky, znovu si prečítal svoje hlásenie a stisol tlačidlo. Vzápätí vošiel Svensen. „Povedz Jannellimu, nech poprosí ve-

žu, aby odoslali toto.“ Svensen prikývol a odišiel. Bartlett sa uvoľnil a zvrtol na otáčavej stoličke. „Prepáčte, musel som to súrne odoslať.“

„To je v poriadku, pán Bartlett. Vašej žiadosti o prenocovanie v lietadle sme vyhověli.“

„Ďakujem, veľmi pekne ďakujem. Mohol by tu so mnou zostať aj Svensen?“ Bartlett sa uškrnul. „V kuchyni nie som práve doma.“

„Dobre. Ako dlho sa tu zdrží vaše lietadlo?“

„Závisí to od našej zajtrajšej schôdzky, superintendent. Dúfame, že nadviažeme obchodné styky so struanovským Panským domom. Týždeň, desať dní?“

„Zajtra by ste potom museli zaparkovať inde. O 16.00 máme ohlásený ďalší prílet VIP. Povedal som kapitánovi Jannellimu, aby pred 14.00 zatelefonoval na pozemnú kontrolu.“

„Vďaka. Je bežné, aby sa tu šéf kriminálky zaoberal problémami parkovania?“

Armstrong sa usmial. „Zaujíma ma, čo sa odohráva v mojom revíri. Je to úmorný zvyk, ale som nenapraviteľný. Súkromné lietadlá k nám zavítajú zriedkakedy. Aj pán Čen príde osobne niekomu oproti len málokedy. Ak môžeme, radi vychádzame návštevníkom v ústrety. Struanovci vlastnia väčšinu letiska a John je môj osobný priateľ. Poznáte sa s ním dlho?“

„Strávili sme spolu nejaký čas v New Yorku a L. A. Veľmi sa mi zapáčil. Viete, superintendent, toto lietadlo je moja komu...“ Zadrnčal jeden z telefónov. Bartlett zdvihol slúchadlo. „Ach, ahoj, Charlie, čo sa deje v New Yorku? ... Kristepane, to je úžasné. Koľko? ... Fajn, Charlie, kúp celý balík... Áno, všetkých dvestotisíc akcií... Jasné, v pondelok ráno, len čo otvorí burzu. Potvrď mi to telexom...“ Bartlett zložil a obrátil sa k Armstrongovi. „Prepáčte. Viete, superintendent, toto je moja komunikačná centrála a bol by som bez nej stratený. Ak tu budem parkovať týždeň, smiem sem občas zaskočiť?“

„Obávam sa, že to bude tvrdý oriešok, pán Bartlett.“

„Znamená to áno, nie či možno?“

„Ach, bude to ťažké. Prepáčte, ale na letisku Kai Tak si veľmi potrpíme na bezpečnosť.“

„Keby ste museli postaviť do služby viac mužov, ochotne vám zaplatím.“

„Ide o bezpečnosť, pán Bartlett, nie o peniaze. Zistíte, že hongkonská telefónna sieť je prvotriedna.“ A navyše bude môcť tajná služba oveľa ľahšie kontrolovať vaše rozhovory, dodal v duchu.

„Hm, keby sa dalo, ocenil by som to.“

Armstrong sa napil kávy. „Ste v Hongkongu prvý raz?“

„Áno, prosím. Prvý raz v Ázii. Dosiaľ som sa dostal najďalej na Guadalcanal – v roku 1943.“

„V armáde?“

„Ako seržant u pionierov. Stavali sme všetko možné, hangáre, mosty, tábory, čo prišlo. Výborná škola.“ Bartlett si glgol z plechovky.

„Naozaj si nedáte?“

„Ďakujem, nie.“ Armstrong dopil a postavil sa. „Vďaka za kávu.“

„Smiem sa vás na niečo opýtať?“

„Samozrejme.“

„Čo je Dunross zač? Ian Dunross, šéf struanovskej firmy.“

„Tajpan?“ Armstrong sa schuti zasmial. „Podľa toho, na koho sa obrátite s takou otázkou, pán Bartlett. Ešte sa nepoznáte?“

„Nie, zatiaľ nie. Zoznámime sa zajtra. Na obede. Prečo ho voláte tajpan?“

„V kantončine tajpan znamená najvyšší vodca, najmocnejší človek. Pre Číňanov sú tajpanmi všetci najvyšší predstavení európskych firiem. Ale aj medzi tajpanmi je vždy najväčší. Tajpan nad tajpanov. Struanovská firma sa ľudovo volá Panský dom alebo Veľký *hong*, pričom *hong* znamená firma, spoločnosť. Je to tradícia z prvých rokov obchodovania s Čínou a z raných čias Hongkongu. Hongkong bol fakticky založený 26. januára roku 1841. Zakladateľ firmy Struan a spol. Dirk Struan bol legendou a do istej miery ňou zostal dodnes. Podľa niektorých bol pirát, podľa iných princ. Tak či onak zbohatol na pašovaní indického ópia do Číny, potom za striebro kupoval v Číne čaj a ten dopravoval do Anglicka flotilou kliperov. Stal sa princom obchodníkov, získal titul tajpan a odvtedy sa firma Struan vytrvalo usiluje udržať si vo všetkom prvenstvo.“

„Vážne?“

„Pravda, v päťách je im celá svorka firiem, najmä Rothwell-Gornt, ale áno, dovolím si tvrdiť, že prvenstvo patrí im. Bezpochyby nič, čo dovezu do Hongkongu, prípadne z neho vyvezú, sa nezje či nezahra-be, ba ani nevyrobí bez Struanovcov, Rothwella-Gornta, Asian Perspectives, Blacovcov, Londýnskej a čínskej banky – alebo bez Viktóri-inej banky. Majú prsty vo všetkom.“

„A Dunross? Čo je to za človeka?“

Armstrong sa na chvíľu zamyslel a potom ľahkým tónom pokračoval: „Pán Bartlett, zasa veľmi závisí od toho, komu dáte túto otázku. Ja ho popravde poznám len trochu, spoločensky – kedy-tedy sa stret-neme na dostihoch. Zúčastnil som sa s ním na dvoch oficiálnych po-radách. Je šarmantný, vyzná sa vo svojej práci. Azda by som to stručne zhrnul slovom brilantný.“

„Patrí jemu a jeho príbuzným väčšia časť firmy?“

„Nie som si celkom istý. Pochybujem, že niekomu mimo rodiny vôbec niečo patrí. Pravda, počet akcií nie je kľúčom k postu tajpana. Kdeže. V tejto firme nie. Celkom nepochybne.“ Armstrong pozrel Bartlettovi rovno do očí. „Viacerí tvrdia, že Dunross je bezohľadný a schopný vraždiť. Ja viem iba toľko, že by som nechcel takého protivníka.“

Bartlett si odpil a jemné vrásky okolo očí sa mu zvrátili do zvedavého úsmevu. „Protivník býva neraz lepší než priateľ.“

„Neraz. Dúfam, že váš tunajší pobyt bude stať za to.“

Bartlett vstal. „Ďakujem, odprepadám vás.“ Otvoril dvere, previedol cez ne Armstronga a seržanta Leeho a potom za nimi kráčal až ku schodom. Zhlboka sa nadýchol nočného vzduchu. Opäť ho zarazilo, aký je zvláštny. Nebol ani príjemný, ani nepríjemný, nepáchol ani nevoňal – jednoducho bol zvláštny, čudne vzrušujúci. „Superintendent, čo je to za vôňa? Aj Casey si ju všimla, len čo Sven otvoril dvere.“

Armstrong zaváhal. Vzápätí sa usmial. „To je typická vôňa Hongkongu, pán Bartlett. Vôňa peňazí.“

2

23.48

„Všetci bohovia sú svedkami smoly, akú mám dnes večer,“ vyhlásil Štvorprstý Wu a odpľul si na palubu. Stál vzadu na vysokej korme svojej oceánskej džunky pripútanej k jednému z veľkých zhlukov člnov, čo kotvili rozptýlené po Aberdeenskom zálive na južnom pobreží ostrova Hongkong. Noc bola horúca a sparná a hral s tromi priateľmi mahjong. Boli starí a ošľahaní vetrom ako on, napospol kapitáni, veliaci džunkám, ktoré im patrili. A predsa sa plavili v jeho flotile a poslúchali ho. Úradne sa volal Wu Sang Fang. Bol to nízky negramotný rybár, zuby mal riedke a na ľavej ruke mu chýbal palec. Jeho džunka bola stará, otlčená a špinavá. Bol hlavou morských Wuovcov, kapitán flotíl a jeho vlajka Strieborný lotos povievala na všetkých štyroch moriach.

Keď opäť prišiel rad naňho, zdvihol ďalšiu slonovinovú doštičku. Zahľadel sa na ňu, a pretože sa mu v ruke nezlepšila, hmotne ju odhodil a znovu si odpľul. Slina sa zaleskla na palube. Mal na sebe roztrhané staré tielko, čierne kuliovské nohavice ako jeho kamaráti a v tejto jedinej hre stavil desaťtisíc dolárov.

„Ajja!“ zvolal Poďobaný Tang a tváril sa znechutene, hoci ho doštička, ktorú práve zdvihol, delila od víťaznej kombinácie iba o vlások.

„Nech sa prepadnú všetky matere okrem našich, ak nevyhrám!“ S rozmachom odhodil doštičku.

„Nech sa prepadne tvoja mater, ak ty vyhraš a ja nie!“ zvolal ďalší a všetci sa rozrehotali.

„A nech sa prepadnú cudzí diabli zo Zlatej krajiny, ak dnes večer neprídu,“ dodal Jasný Pun.

„Prídu,“ nepochyboval Štvorprstý Wu. „Cudzí diabli sú posadnutí dochvíľnosťou. A poslal som na letisko Siedmeho syna, aby sa presvedčil.“ Chystal sa zdvihnúť doštičku, ale znehybnel, obzrel sa ponad plece a uprel skúmový pohľad na rybársku džunku, čo sa nenáhľivo plavila obďaleč po kľukatom úzkom prístupovom kanáli pomedzi rady člnov k ústiu prístavu. Mala iba bočné svetlá, akoby sa zberala na lov rýb, ale v skutočnosti to bola jeho džunka a mala sa stretnúť s thajským vlečnikom naloženým ópium. Keď sa bezpečne preplavila, znovu sa sústredil na hru. Bol odliv, ale okolo ostrovčekov bola väčšinou hlboká voda. Od pobrežia a plytčín vanul zápach hniúcich chalúh, lastúrnikov a ľudského odpadu.

Takmer všetky sampany a džunky boli už neosvetlené a ľudia na nich spali. Kde-tu žmurkali olejové lampy. Člny rozmanitých veľkostí boli k sebe nedbanlivo a zdanlivo chaoticky popriväzované a plávajúce osady delili od seba neveľké uličky. Bývali tu Tanka a Haklo – obyvatelia člnov –, trávili na vode celý život a na vode aj zomierali. Veľa člnov sa nikdy nevzdŕaľovalo od kotvísk, ale zostali k sebe pripútané, kým sa nepotopili či nerozpadli, kým ich nerozmetal tajfún alebo nezhořeli pri silných požiaroch, ktoré sa často šírili po zhlukoch člnov, keď čias neopatrná ruka alebo noha prevrhla lampu či odhodila do otvoreného ohniska niečo horľavé.

„Starý otec!“ zvolal hliadkujúci mládenec.

„Čo je?“ spýtal sa Wu.

„Aha, pozri na mólo! Siedmy syn!“ Ledva dvanásťročný chlapec ukazoval na pobrežie. Wu aj ostatní vstali a zahľadeli sa ta. Mladý Číňan vyplácal taxikára. Mal na sebe džínsy, čisté tričko a tenisky. Taxík zastavil pri mostíku vedúcom k jednej z veľikánskych plávajúcich reštaurácií, pripútaných k moderným mólam vari sto metrov odtiaľ. Boli tam štyri také okázalé plávajúce paláce, troj-, štvor- až päťposchodové, všetky vysvietené a hýriace fialovými, zelenými či zlatými farbami, pokryté žliabkovanými škridlicami, vyčákané bôžikmi, chrličmi a drakmi.

„Máš dobré oči, Vnuk číslo tri. Výborne. Choď Siedmemu synovi oproti.“ Chlapec okamžite odbehol a šikovne vykročil po vratkých doskách spájajúcich džunku s ostatnými člnmi. Štvorprstý sledoval

pohľadom svojho Siedmeho syna. Zamieril k mólu, kde kotvili prievoznícke sampany, čo obstarávali spojenie v prístave. Keď videl, že sa s ním stretol prievozník, ktorého mu poslal oproti, obrátil sa chrbtom k pobrežiu a opäť si sadol. „Poďte, dokončíme hru,“ zašomral. „Je to moja posledná poondiata partia. Večer si musím odskočiť na breh.“

Chvíľu pokračovali v hre, zbierali doštičky a odhadzovali ich.

„*Ajja!*“ zvolal Poďobaný Tang, keď si všimol doštičku, ktorú práve zdvihol. Prudko ju tresol na stôl a vyložil aj ostatných trinásť skrytých doštičiek, ktoré mu zaručili výhru. „Pri všetkých bohoch, pozrite!“

Wu a ostatní otvorili ústa, keď ich uvideli. „Bozaj ma!“ vykrikol hlasno. „Bozaj ma, Poďobaný Tang, aj všetky pokolenia tvojho rodu. Tomu sa povie šťastie.“

„Zahráme si ešte raz? O dvadsaťtisíc, Štvorprstý Wu?“ nadočkavo navrhol Tang, presvedčený, že dnes večer mu sedí na pleci starý zloduch Ťi Kung, boh všetkých hazardných hráčov.

Wu chcel už-už pokrútiť hlavou, ale vtom nad ním preletel morský vták a žalostne zašiekal. „Štyridsať,“ rozmyslel si to, lebo škrek vtáka si vysvetľoval ako znamenie nebies, že mu bude žiť šťastie. „Štyridsaťtisíc alebo nič! Ale budeme hrať kocky, lebo už nemám čas.“

„Pri všetkých bohoch, nemám tu v hotovosti štyridsaťtisíc, ale dlhuješ mi dvadsaťtisíc a zajtra si vezmem pôžičku na džunku, len čo otvoria banku, a dám ti všetok svoj poondiaty zisk, ktorý utržim za najbližšiu zásielku zlata alebo ópia, *heja?*“

Jasný Pun kyslo prehodil: „To je priveľa na jednu hru. Vy smilníci, čo ste potratili rozum?“

„Kto získa najviac bodov na jeden vrh?“ spýtal sa Wu.

„*Ajja*, vy ste sa zblázili, obidvaja!“ čudoval sa Pun, ale aj on sa nakazil vzrušením tých dvoch. „Kde sú kocky?“

Wu ich vyložil. Boli tri. „Poďobaný Tang, začni, v mene svojej poondiatej budúcnosti!“

Poďobaný Tang si napľul do dlaní, mlčky sa pomodlil, vykrikol a vrhol kocky.

„Och, och, och!“ zvolal úzkostne. Hodil štvorku, trojku a ešte raz štvorku. „Jedenásť!“ Ostatní zatajili dych.

Wu napľul na kocky, preklial ich, prežehnal a vrhol. Hodil šesťku, dvojku a trojku. „Jedenásť! Pri všetkých bohoch, veľkých aj malých! Znovu!“

Vzrušenie na palube sa stupňovalo. Poďobaný Tang hodil kocky. „Štrnásť!“

Wu sa sústredil, napätie pôsobilo priam nákazlivo, a vrhol kocky. „*Ajja!*“ uniklo mu z hrdla ako všetkým. Šesť, štyri a dva.

„Eeej!“ Poďobaný Tang sa na viac nezmohol, chytil sa za brucho a nadšene sa rozrehotal. Ostatní mu blahoželali a ľutovali jeho spoluhráča.

Wu mykol plecami a srdce mu v hrudi ešte vždy prudko tĺklo. „Preklínam všetkých morských vtákov, čo mi v takejto chvíli preletia ponad hlavu!“

„Ach, Štvorprstý Wu, zato si si to rozmyslel?“

„Áno, zdalo sa mi, že to bolo znamenie. Koľko morských vtákov škrieka, keď letia v noci človeku nad hlavou?“

„Máš pravdu. Ja by som urobil to isté.“

„Šťastie!“ Wu sa vzápätí rozžiaril. „Eeej, ale hra vyvoláva v človeku väčšie blaho než oblaky a dážď, heja?“

„V mojom veku nie!“

„Koľko máš rokov, Poďobaný Tang?“

„Šesťdesiat, alebo možno sedemdesiat. Skoro toľko ako ty.“ Haklovia si na rozdiel od obyvateľov dedín neviedli trvalé záznamy o dátumoch narodenia. „Ale cítim sa nanajvýš na tridsať.“

„Počul si, že v obchode Šťastný liek na aberdeenskom trhu dostali novú zásielku kórejského ženšenu? Korene sú vraj sčasti staré až sto rokov! Ten by v tebe udržal oheň!“

„Jemu to netreba, Jasný Pun! Jeho tretia žena zase čaká dieťa!“ Wu sa bezzubo zašklabil a vytiahol veľký balík päťstodolárových bankoviek. Začal ich šikovne odratúvať, hoci mu na ľavej ruke chýbal palec. Pred rokmi oň prišiel na pašeráckej výprave v bitke s riečnymi pirátmi. Okamžite prestal, keď vystúpil na palubu jeho syn číslo sedem. Mladý muž mal dvadsaťšesť rokov a bol na Číňana vysoký. Kráčal ťarbavo. Nad hlavami im skuvíňalo pristávajúce prúdové lietadlo.

„Prišli, Siedmy syn?“

„Áno, otec, prišli.“

Štvorprstý naradostene buchol po prevrátenom súdku. „Výborne. Môžeme sa dať do toho.“

„Hej, Štvorprstý,“ hlbokomyseľne poznamenal Poďobaný Tang a ukázal na kocky, „šesť, štyri a dva je dovedna dvanásť, a teda aj tri. Magická trojka.“

„Áno, áno, viem.“

Poďobaný Tang sa zazubil a ukázal rukou na sever, kúsok východne od letiska Kai Tak – za Aberdeenské hory, oproti kowloonskému prístavu, desať kilometrov odtiaľ. „Tvoje šťastie sa azda predsa len zmenilo, heja?“

PONDELOK

3

5.16

Ledva začínalo svitať, keď okolo stojanky 16 na východnom konci terminálu prešiel džíp s dvoma mechanikmi v montérkach a zastavil pri podvozku Bartlettovho Yankee 2. Schodíky boli ešte vždy pristené pri východe z lietadla a hlavné dvere zostali pootvorené. Čínski mechanici vystúpili z auta, jeden začal kontrolovať osemkolesové hlavné pristávacie zariadenie, kým druhý nemenej dôkladne skúmal predok. Starostlivo si obzerali pneumatiky i kolesá, hydrauliku brzd a podvozok. Obidvaja si svietili baterkami. Mechanik pri hlavnom pristávacom zariadení vytiahol kľúč, stal si na koleso, aby lepšie videl, a hlavu až po plecيا vopchal do trupu lietadla. Po chvíli ticho zvolal po kantonsky: „*Ajja!* Hej, Lim, poď sa pozrieť.“

Jeho spoločník prešiel k nemu a zdvihol hlavu. Biele montérky mal mokré od potu. „Sú tam, či nie? Zdola nič nevidím.“

„Bratku, skoč do záchodovej misy a spláchni sa. Samozrejme, že sú tu. Sme boháči. Budeme jesť ryžu až do smrti! Ale ticho, aby si nezobudil zasraných cudzích diablov v lietadle! Aha...“ Podal podlhovastý balík zakrútený do celtoviny Limovi, ktorý ho rýchlo a ticho uložil do džípu. Potom druhý a tretí, menší. Obidvaja sa potili, boli veľmi nervózni, pracovali chvatne, ale nehlučne.

Ďalší balík, a ešte jeden...

Vtom si Lim všimol policajný džíp. Vynoril sa spoza rohu a zo šestnástky zároveň vyšlo niekoľko uniformovaných mužov, medzi nimi aj zopár Európanov. „Zrada!“ vyhrkol a rozbehol sa v márnej túžbe po slobode. Policajný džíp ho hravo dostihol. Lim zastal a triasol sa od potláčanej hrôzy. Potom si odpľul, preklial bohov a stiahol sa do seba.

Jeho kamarát okamžite zoskočil z kolesa a sadol si za volant. Prv než naštartoval, zdrapili ho a spútali.

„Tak, čo, ty smradľavý klamár,“ zasyčal seržant Lee, „kam si sa vybral?“

„Nikam, seržant, to on, henten svinský kurvin syn, seržant, prisahal, že mi podreže krk, ak mu nepomôžem. Ja o ničom neviem, prisahám na matkin hrob!“

„Odporný luhár, ty si nikdy matku nemal. Ak nezaspievaš, ideš na päťdesiat rokov do lochu!“

„Prisahám, seržant, na všetkých bohov...“

„Na tvoje bájky kašlem, ty hovnivál. Kto ti zaplatil za túto fušku?“

Armstrong pomaly kráčal po asfalte a v ústach cítil sladkastú chuť vraždiť. „Tak čo tu máme, seržant?“ opýtal sa po anglicky. Bola to dlhá noc, cítil sa uľahaný, neoholil sa a nemal náladu na mechanikovo skuvíňanie, že je nevinný. Pokojne dodal dokonalou kantončinou podsvetia: „Ešte jedno jediné slovíčko, ty nakupovač hovien malomocných, a rozkážem chlapom, aby ti skočili na tvoj najtajnejší poklad.“

Mechanik zdrevenel.

„Dobre. Ako sa voláš?“

„Tan Šu, pane.“

„Klameš! Ako sa volá tvoj kamarát?“

„Lim Ta-čung, ale nie je môj kamarát, pane, do dnešného rána som ho vôbec nepoznal.“

„Klameš! Kto ti zaplatil za túto fušerinu?“

„Netuším, kto mu platil, pane. Viete, prisahal, že mi podreže...“

„Klameš! Dám krk na to, že si boh hovien, veď máš v papuli samé hovno. Čo je v tých balíkoch?“

„Neviem. Prisahám na hroby predkov...“

„Klameš!“ Armstrong ho zahriakol automaticky, lebo vedel, že s klamstvami musí rátať.

„Číňania nie sú ako my,“ vysvetľoval mu jeho prvý policajný učiteľ, ktorý oddávna pôsobil v Číne. „Nechcem tvrdiť, že sú horší či čo, jednoducho sú inakší. Číňan policajtovi vytrvalo klame, a keď nachytáte zločinca a pritisnete ho k múru, bude klzký ako naolejovaný kôl uprostred hnojiska. Sú inakší. Vezmite si ich mená. Všetci Číňania majú po štyri mená, jedno dostanú pri narodení, druhé v puberte, tretie v dospelosti a štvrté si vyberú sami. Hocikedy na jedno zabudnú, alebo si vymyslia nové. A tie ich mená – Bože, ochraňuj nás! Číňania si vyberajú meno zo zoznamu stojeden starých mien. V celej Číne majú iba sto základných priezvisk, spomedzi nich dvadsať obsahuje slovíčko Ju, osem Jen, desať Wu a v bohviekoľkých priezviskách nájdete slovíčka Ping, Li, Čeng, Čchin, Čching, Wong

či Fu, a každé z nich sa dá vysloviť piatimi odlišnými spôsobmi. Ani pánboh nevie, kto je kto!“

„Obávam sa, že budem mať pekné problémy s identifikáciou.“

„Správna reč, mladý! Dobre triafate. Päťdesiat sa ich bude volať Li, päťdesiat Čchang, štyristo Wong a vôbec nebudú príbuzní. Bože, ochraňuj nás! To je tu u nás v Hongkongu problém.“

Armstrong si vzdychol. Aj po osemnástich rokoch mal v hlave z čínskych mien taký istý zmätok ako na začiatku. A na dôvažok má ešte každý Číňan prezývku, pod ktorou ho poznajú ostatní.

„Ako sa voláš?“ zopakoval otázku, ale odpoveď si ani nevypočul.

„Klameš! Seržant, otvorte jeden balík! Pozrieme sa, čo tu máme.“

Seržant Lee strhol poslednú vrstvu papiera. Vnútri bola automatická puška M14, zbraň americkej armády. Nová a dôkladne naolejovaná.

„Ty hnusný syn ľavého prsníka pobehlice,“ zaškrípala zubami Armstrong, „za toto si odsedíš päťdesiat rokov v chládku!“

Číňan hlúpo vyvalil oči na pušku, otvoril ústa a ticho zakvílil: „Bodaj sa prepadli všetci bohovia. Netušil som, že sú to pušky.“

„Dobre si to vedel!“ zahriakol ho Armstrong. „Seržant, posaďte tohto hovnivála do auta a zapíšte ho ako pašeráka zbraní.“

Odvliekli ho. Mladý čínsky policajt otváral ďalší balík, malý a štvorhranný. „Počkať!“ zavelil Armstrong po anglicky. Policajti a všetci ostatní stuhli. „Môže tam byť aj bomba. Preč od džípu!“ Spotený policajt poslúchol. „Seržant, zavolajte našich odborníkov na zneškodňovanie bômb. Netreba sa ponáhľať.“

„Rozkaz.“ Seržant sa rozbehol k telefónu do policajného voza.

Armstrong zašiel pod lietadlo a nazrel do výklenku pre podvozok. Nevšimol si nič mimoriadne. Potom vyliezol na koleso. „Kristepane!“ zhíkol. Na každej strane bolo starostlivo priskrutkovaných päť políc. Jedna bola už prázdna, ostatné ešte plné. Z veľkosti a tvaru balíkov usúdil, že sú v nich ďalšie pušky M14 a strelivo – alebo granáty.

„Je tam ešte niečo, prosím?“ spýtal sa inšpektor Thomas. Bol to mladý Angličan a pri polícii pôsobil len tri roky.

„Pozrite! Ale ničoho sa nedotýkajte.“

„Preboha! Je tu zbraní pre dva oddiely vzbúrencov!“

„A pre koho vlastne?“

„Pre komunistov?“

„Alebo nacionalistov či zločincov. Títo by...“

„Dopekla, čo sa tam dolu robí?“

Armstrong spoznal po hlase Linca Bartletta. Zamračil sa a zoskočil. Thomas za ním. Zamieril ku schodom. „To by som aj ja rád vedel, pán Bartlett,“ odsekol.

Bartlett stál pri hlavnom vchode do lietadla a Svensen vedľa neho. Obidvaja boli v pyžamách a županoch. Vyzerali rozospatí.

„Uvítal by som, keby ste sa na to prišli pozrieť.“ Armstrong ukázal na pušku, ktorá bola už napoly v džípe.

Bartlett hneď zbehol dolu schodmi a Svensen za ním.

„Čo je?“

„Pán Svensen, buďte taký láskavý a radšej počkajte v lietadle.“

Svensen sa chystal odpovedať, ale rozmyslel si to. Pozrel na Bartletta a ten prikývol. „Sven, navarte mi trochu kávy, dobre?“

„Jasné, Linc.“

„Superintendent, o čo vlastne ide?“

„O tamto!“ ukázal Armstrong.

„To je M14.“ Bartlett prižmúril oči. „No a?“

„Zdá sa, že vaše lietadlo dováža pušky.“

„Vylúčené.“

„Práve sme prichytili dvoch chlapov, ako ich vykladali. Tamto je jeden z tých dvoch mamľasov.“ Armstrong ukázal prstom na spútaného mechanika, čo stál pri džípe a mračil sa. „Druhý je vo voze. Nazrite láskavo do výklenku pre podvozok, prosím vás.“

„Samozrejme. Kam?“

„Musíte sa postaviť na koleso.“

Bartlett počúvol. Armstrong a inšpektor Thomas pozorne sledovali, kde sa dotýka rukami, lebo chceli získať jeho odtlačky prstov. Bartlett nechápavo vyvalil oči na police. „Mňa porazí! Ak sú ako tamtá, je to naozaj nebezpečný arzenál!“

„Iste. Nedotýkajte sa ich, prosím.“

Bartlett si poobzeral police, zliezol dolu a tváril sa užasnuto. „Tu nejde o obyčajné pašovanie. Police sú vyrobené na objednávku.“

„Iste. Nebudete namietajú proti prehliadke lietadla?“

„Nie, samozrejme, že nie.“

„Dajte sa do toho, inšpektor,“ zavelil vzápätí Armstrong. „A postupujte skutočne dôkladne. Pán Bartlett, čo keby ste mi láskavo poskytli vysvetlenie?“

„Superintendent, ja zbrane nepredávam. Ani neverím, že by ich predával môj kapitán – či Bill O'Rourke, alebo Svensen.“

„A slečna Tcholoková?“

„Preboha!“

„Ide o náramne vážnu vec, pán Bartlett,“ mrazivo pokračoval Armstrong. „Vaše lietadlo je pod súdnym dozorom a bez súhlasu polície nesmiete vy ani členovia vašej posádky opustiť kolóniu, kým vás nevy počujeme. A čo slečna Tcholoková?“

„Vylúčené, úplne vylúčené, aby sa Casey nejako zaplietla do tejto transakcie, do pašovania pušiek či do pašovania vôbec. Vylúčené,“ bránil sa Bartlett, ale ani trochu vystrašene. „A takisto nik z nás.“ Zvýšil hlas. „Niektó vám dal tip, však?“

„Ako dlho ste stáli v Honolulu?“

„Hodinu, dve, len kvôli tankovaniu. Presne sa nepamätám.“ Bartlett sa na okamih zamyslel. „Jannelli opustil lietadlo, ale robí to vždy. Tieto police by tam nikto nenamontoval za hodinu ani za dve.“

„Ste si istý?“

„Nie, ale stavil by som sa, že ich namontovali ešte pred odchodom zo Štátov. Hoci si neviem predstaviť kedy, kde, prečo ani kto to zariaďoval. A vy?“

„Zatiaľ nie.“ Armstrong ho uprene pozoroval. „Mohli by ste sa vrátiť do svojej kajuty, pán Bartlett? Spíšeme tam vašu výpoveď.“

„Výborne.“ Bartlett pozrel na hodinky. 5.43. „Urobme to hneď, potom musím vybaviť niekoľko telefonátov. Ešte nie sme zapojení na váš systém. Je tu niekde miestny telefón?“ Ukázal na budovu terminálu.

„Áno. Samozrejme, kapitána Jannelliho a pána O'Rourkeho by sme radšej vypočuli prv ako vás, ak nemáte nič proti tomu. Kde sa ubytovali?“

„V Hoteli Viktória a Albert.“

„Seržant Lee?“

„Prosím?“

„Na hlavné veliteľstvo.“

„Rozkaz.“

„A v prvom rade sa chceme porozprávať so slečnou Tcholakovou. Pravda, ak nenamietate.“

Bartlett vyšiel hore schodmi spolu s Armstrongom. Nakoniec odpovedal: „V poriadku. Ak ju vypočujete vy osobne a nie pred trištvrte na osem. Pracovala dlho do noci, čaká ju ťažký deň a nechcem ju zbytočne vyrušovať.“

Vstúpili do lietadla. Sven čakal pri kuchynke oblečený a celý ne-svoj. Všade sa tmolili policajti v uniformách či v civile a usilovne sa venovali prehliadke.

„Sven, bude tá káva?“ Bartlett zaviedol Armstronga cez predsienku do svojej kajuty. Prostredné dvere vzadu na konci chodbičky boli otvorené. Armstrong zazrel časť majiteľovho apartmánu a manželskú posteľ. Inšpektor Thomas sa hrabal v zásuvkách.

„Dokelu!“ zavrčal Bartlett.

„Prepáčte,“ ospravedlňoval sa Armstrong, „ale je to nevyhnutné.“

„To ešte neznamená, že sa mi to musí páčiť, superintendent. Nikdy sa mi nepáčilo, keď mi cudzí ľudia pchali nos do súkromia.“

„Súhlasím s vami.“ Superintendent kývol na policajta v civile. „Sung!“

„Prosím.“

„Odneste to, prosím vás, dolu.“

„Moment, ušetríme si trochu času,“ navrhol Bartlett. Obrátil sa k stene s elektronickými zariadeniami a stisol dva vypínače. Zapol dvojkazetový magnetofón, napojil naň mikrofón a postavil ho na stôl. „Nahráme si dve pásky, jednu pre vás a jednu pre mňa. Potom to váš človek naklepe – ak potrebujete podpis, som vám k dispozícii.“

„Ďakujem.“

„Dobre, začnime.“

Armstrong zrazu znervóznel. „Pán Bartlett, porozprávajte mi, prosím, čo viete o ilegálnom tovare, ktorý sme objavili vo výklenku pre hlavné prístávacie zariadenie.“

Bartlett znovu poprel, že by o tom niečo vedel. „Neverím, že by v tom mal akýmkkoľvek spôsobom prsty niekto z posádky či z mojich ľudí. Dosiaľ sa nijako neprehrešili proti zákonu, aspoň pokiaľ viem. A ja by som to určite vedel.“

„Odkedy zamestnávate kapitána Jannelliho?“

„Štyri roky. O'Rourkeho dva roky. Svensena od päťdesiateho ôsmeho, keď som kúpil toto lietadlo.“

„A slečnu Tcholakovú?“

Bartlett po chvíli odpovedal: „Šesť – takmer sedem rokov.“

„Pracuje vo firme ako úradníčka na vysokom poste?“

„Áno. Veľmi vysokom.“

„To nie je bežné, však, pán Bartlett?“

„Súhlasím, ale nevidím súvislosť s prípadom.“

„Majiteľom lietadla ste vy?“

„Moja firma. Par-Con Industries a spol.“

„Máte nejakých nepriateľov – ľudí, ktorí by vám chceli vážne uškodiť?“

Bartlett sa zasmial. „Má pes blchy? Šéfom polmiliardovej firmy sa človek nestane cez priateľov.“

„Teda žiadneho konkrétneho nepriateľa?“

„Posúďte sám. Obchodovanie so zbraňami je zvláštna činnosť. Určite je za tým profesionál.“

„Kto vedel, že sa chystáte do Hongkongu?“

„Let som plánoval niekoľko mesiacov. Vedela o ňom správna rada. Aj moja plánovacia skupina.“ Bartlett sa zamračil. „Nič som netajil.

Nebolo prečo.“ Potom dodal: „Prirodzene, vedeli o tom Struanovci – boli presne informovaní. Aspoň dva týždne. Dvanásteho sme dokonca potvrdili prilet telexom. Chcel som pricestovať skôr, ale Dunross vyhlásil, že pondelok devätnásteho, teda dnešný dátum, by mu vyhovoval lepšie. Mali by ste sa spýtať jeho.“

„Aj sa spýtam, pán Bartlett. Ďakujem. Zatiaľ by mi to stačilo.“

„Mám niekoľko otázok, superintendent, ak dovolíte. Ako sa tu trestá pašovanie zbraní?“

„Desať rokov nepodmienečne.“

„Akú cenu má ten tovar?“

„Pre správneho odberateľa je neoceniteľný, lebo v Hongkongu nesmie vlastniť zbrane nikto, vôbec nikto.“

„Kto by mohol byť ten správny odberateľ?“

„Každý, kto by chcel vyvolať nepokoje, povstanie, spáchať masovú vraždu či zločin akéhokoľvek druhu.“

„Komunisti?“

Armstrong sa usmial a pokrútil hlavou. „Tí sa dostanú ku kolónii bez strieľania či pašovania zbraní – majú zbraní až-až.“

„Nacionalisti? Čankajškovi ľudia?“

„Tých viac ako dostatočne zásobuje všetkými zbraňami americká vláda, pán Bartlett, nie? Ani oni nie sú odkázaní na pašovanie.“

„Žeby išlo o vojnu gangov?“

„Pán Bartlett, preboha, naše gangy po sebe nestrieľajú. Naše gangy – tu ich voláme triády – si riešia nedorozumenia rozumným, civilizovaným čínskym spôsobom – nožmi, sekerami, železnými palicami, prípadne anonymnými telefonátmi na políciu.“

„Stavím sa, že to bol niekto od Struanovcov. Tam nájdete riešenie celej záhady.“

„Možno,“ čudne sa zasmial Armstrong a zopakoval: „Možno. A teraz, ak dovolíte...“

„Samozrejme.“ Bartlett vypol magnetofón, vybral z neho dve kazety a jednu podal Armstrongovi.

„Ďakujem, pán Bartlett.“

„Ako dlho ešte potrvá prehliadka?“

„Ťažko povedať. Možno hodinu. Neviem, či nebudeme potrebovať expertov. Pokúsime sa zabezpečiť hladký priebeh. Opustíte lietadlo ešte pred obedom?“

„Áno.“

„Keby ste sa potrebovali vrátiť na palubu, zavolajte mi, prosím, do kancelárie. Na číslo 88-77-33. Lietadlo bude zatiaľ pod nepretržitým policajným dozorom. Ubytujete sa v Hoteli Viktória a Albert?“

„Áno. Som už teraz voľný a môžem sa slobodne pohybovať?“

„Prirodzene, pokiaľ do skončenia vyšetrovania neodcestujete z Hongkongu.“

Bartlett sa uškrnul. „O tom som už bol dôrazne a zrozumiteľne informovaný.“

Armstrong odišiel. Bartlett sa osprchoval, obliekol a počkal, kým neodišli všetci policajti okrem toho, čo zostal na strážu pri schodoch. Potom sa vrátil do kajuty a zatvoril. Keď osamel, pozrel na hodinky. 7.37. Podišiel ku komunikačnej centrále, zapol dva miniatúrne vypínače a stisol tlačidlo vysielania.

Vzápätí zapukala statická elektrina a Casey sa ospanlivo spýtala: „Prosím, Linc?“

„Geronimo,“ povedal zrozumiteľne do mikrofónu.

Nasledovala dlhá prestávka. „Jasně,“ odvetila. Reproduktor onemel.

4

9.40

Rolls zbehol z kompy, spájajúcej Kowloon s ostrovom Hongkong, a zamieril na východ po rušnej Connaught Road. Ráno bolo veľmi teplé, dusné a na bezoblačnej oblohe žiarilo slnko. Casey sa usadila pohodlnejšie na mäkkom zadnom sedadle a pozrela na hodinky. Jej vzrušenie narastalo.

„Kopa času, *missee*,“ prehodil bystrozraký šofér. „Panský dom tu na ulici, vysoká budova, desaťpätnásť minút ďalej, to nič.“

„Výborne.“

Taký je život, povedala si v duchu. Raz budem mať vlastný Rolls, upraveného, zdvorilého a tichého čínskeho šoféra a nebudem sa musieť starať, koľko stojí benzín. Nikdy. Možno konečne práve tu získam nedotknuteľné peniaze. Usmiala sa. Linc jej prvý vysvetlil, čo sú nedotknuteľné peniaze. „Na také peniaze sa nesiaha. Sú to najcennejšie na svete... ale aj najdrahšie,“ vravel. „Ak budeš pracovať pre mňa – so mnou, ale pre mňa, pomôžem ti dostať sa k nim. Lenže neviem, Casey, či budeš ochotná zaplatiť za ne takú vysokú cenu.“

„Akú cenu?“

„Neviem. Viem iba, že sa mení od človeka k človeku a vždy je vyššia, než si ochotná zaplatiť.“

„Aj u teba?“

„Samozrejme.“

Hm, pomyslela si, zatiaľ nebola taká vysoká. Ročne zarábam päťdesiatdvatisíc dolárov, s účtom na výdavky som spokojná a v zamestnaní si cibrím rozum. Lenže štát oberá človeka o toľko, že mu nezostane veľa na nedotknuteľné peniaze. „Také peniaze sa zarábajú vraždením,“ vysvetľoval jej Linc, „nie podnikaním.“

Koľko by som potrebovala?

Takú otázku si ešte nikdy nepoložila.

Päťstotisíc dolárov? Pri sedempercentnom úroku by na večné veky vynášali ročne tridsaťpäťtisíc dolárov, ale musela by z nich platiť dane. A čo obligácie mexickej vlády, ktorá zaručuje jedenásťpercentný úrok mínus jedno percento za ochotu? Aj tie sú zdaniteľné. V nezdaniteľných investičných fondoch by to robilo pri štyroch percentách dvaťdesaťtisíc, ale investície sú nebezpečné a nedotknuteľné úspory človek neriskuje.

„To je prvé pravidlo, Casey,“ upozorňoval ju Linc. „Nikdy ich neriskuj. Nikdy.“ Potom sa zasmial očarujúcim smiechom, ktorý ju odzbrojil ako vždy. „Nedotknuteľné peniaze neriskuj nikdy, azda raz alebo dva razy, keď si to dobre rozmyslíš.“

Milión? Dva? Tri?

Sústreď sa na schôdzku a nerojči, zahriakla sa v duchu. Nebudem snívať, ale moja cena je dva milióny v hotovosti v banke. Bez daní. To chcem. Dva milióny na päť a štvrt percenta a bez daní mi ročne zabezpečí stopäťtisíc dolárov. To by stačilo mne i mojej rodine na všetko potrebné a ešte by som aj ušetrila.

Lenže ako sa dostať k dvom nezdaniteľným miliónom?

Neviem. Hoci tuším, že šanca tu je.

Rolls prudko zastal, lebo dav chodcov sa prepletal pomedzi husté rady áut, poschodových autobusov, taxíkov, nákladiakov, vozov, bicyklov, kár a niekoľkých rikšiarov. Tisíce ľudí sa náhlili jedným či druhým smerom, hrnuli sa z ulíc i bočných uličiek či do nich a za rannej špičky sa prelievali z chodníkov na vozovku. Rieky ľudských mravcov.

Casey sa dôkladne zoznámila s Hongkongom a jednako nebola prichystaná na šok, aký v nej vyvolala neuveriteľná preľudnenosť.

„Linc, čosi také som ešte nikdy nezažila,“ priznala sa ráno, keď prišiel do hotela krátko pred odchodom na schôdzku. „Z letiska som sem prišla po desiatej, ale vonku boli tisíce ľudí – aj detí – a všetko bolo otvorené; reštaurácie, samoobsluhy, obchody.“

„Ľudia naháňajú zisk – načo by to ináč robili?“

„Prišli sme sem, aby sme sa zmocnili Panského domu s tajnou pomocou a spoluprácou Judáša Iškariotského Johna Čena.“

Linc sa zasmial spolu s ňou. „Opravujem. Prišli sme sa sem dohodnúť so Struanovcami a poobzerať sa.“

„Takže plán sa zmenil?“

„Taktika áno. Stratégia nie.“

„Prečo tá zmena, Linc?“

„Podvečer mi volal Charlie. Kúpili sme ďalších dvestotisíc akcií firmy Rothwell-Gornt.“

„Znamená to, že záujem o Struanovcov je iba manéver a naším skutočným cieľom je Rothwell-Gornt?“

„Ešte stále sledujeme tri ciele. Sú to Struanovci, Rothwell-Gornt a Asian Properties. Poobzeráme sa a vyčkáme. Za priaznivej situácie zaútočíme. V opačnom prípade vytlačíme tohto roku päť ba možno osem miliónov z otvorenej dohody so Struanovcami. To je smotana.“

„Neprišiel si sem predsa kvôli piatim či ôsmim miliónom. Aká je pravá príčina?“

„Potešenie.“

Rolls postúpil o niekoľko krokov, zasa zastal a premávka hustla, lebo sa blížili k centru. Ach, Linc, pomyslela si, tvoje potešenie si vyžaduje kopec pirátskych kúskov.

„Prvý raz v Hongkongu, slečna?“ pripomenul sa jej šofér.

„Áno, áno, prvý raz. Pricestovala som večer,“ odvetila.

„Aha, výborne. Počasie veľmi zlé, to nič. Veľmi zapáchať, veľmi dusno. V lete vždy dusno. Prvý deň veľmi pekný, *heja?*“

Jej prvý deň sa začal prenikavým bzučaním náramkového spojovacieho zariadenia, ktoré ju vytrhlo zo spánku. A slovom *Geronimo*.

Bolo to dohovorené heslo a znamenalo nebezpečenstvo – pozor. Rýchlo sa osprchovala a obliekla, nevedela, odkiaľ nebezpečenstvo hrozí. Len čo si nasadila kontaktné šošovky, zazvonil telefón. „Tu je superintendent Armstrong. Slečna Tcholoková, prepáčte, že vás vyrušujem tak zavčasu, ale mohli by sme sa na okamih stretnúť?“

„Samozrejme, superintendent.“ Zaváhala. „Dožičte mi päť minút – prídem za vami do reštaurácie.“

Stretli sa a vypočul ju. Povedal jej iba toľko, že v lietadle objavili pašovaný tovar.

„Ako dlho pracujete pre pána Bartletta?“

„Priamo preňho šesť rokov.“

„Mali ste niekedy problémy s políciou? Akéhokoľvek druhu!“

„On, alebo ja?“

„On alebo vy.“

„Nikdy. Čo sa našlo v lietadle, superintendent?“

„Slečna Tcholoková, nezdá sa mi, že by vás to nadmieru vykoľajilo.“

„Prečo aj? Nespáchala som nič nezákonné, ani Linc. A pokiaľ ide o posádku, sú to starostlivo vybraní profesionáli, pochybujem, že by sa zaplietli do pašovania. Ide o drogy, však? Aké drogy?“

„Prečo by to mali byť drogy?“

„Čo iné sa sem pašuje?“

„Bola to veľká zásielka zbraní.“

„Čože?“

Položil jej ešte niekoľko otázok a väčšinu z nich zodpovedala. Armstrong sa potom pobral preč. Dopila kávu a už štvrtý raz odmietla domáce teplé chrumkavé francúzske rožky, ktoré jej núkal upravený usmievavý mladý čašník. Pripomenuli jej pečivo, ktoré pred tromi rokmi jedla v južnom Francúzsku.

Aha, Nice, Cap D'Ail a provensálske víno. A zlatý Linc, napadlo jej, keď sa vracala do apartmánu, kde mala čakať na jeho telefonát.

„Casey? Vieš čo...“

„Ach, Linc, teším sa, že si zavolať,“ vysypala zo seba. Náročky mu skočila do reči. „Pred niekoľkými minútami tu bol superintendent Armstrong – a večer som ti zabudla pripomenúť, že máš zavolať Martinovi kvôli akciám.“ *Martin* bolo takisto heslo a znamenalo, že podľa nej tento rozhovor odpočúvajú.

„Aj ja som si naňho spomenul. Na tom teraz nezáleží. Povedz mi presne, čo sa stalo.“

Porozprávala mu to. On jej stručne zopakoval, čo sa prihodilo. „Ostatné ti dopoviem, keď prídem za tebou. Práve odchádzam do hotela. Aký je apartmán?“

„Fantastický! Tvoj sa volá Vonná jar, moja izba je hneď vedľa, podľa mňa je normálne jeho súčasťou. Mám dojem, že každému apartmánu pridelujú desaťčlenný personál. Objedнала som si kávu do izby, a kým som stihla položiť telefón, už mi ju doniesli na striebornej tácke. Kúpeľne sú také veľké, že by sa tam mohol konať koktail pre dvadsiatich za účasti trojčlenného komba.“

„Výborne. Počkaj na mňa.“

Sadla si do prepychovej obývačky na hlbokú koženú pohovku, čakala a obdivovala honosné prostredie. Krásne lakované čínske skrinky, dobre zásobený bar vo výklenku so zrkadlami, diskkrétne naaranžované kvety a fľaša whisky s monogramom Lincolna Bartletta – ako pozornosť hlavného manažéra. Jej spálňa bola na jednej strane, jeho na druhej. Také veľké spálne ešte nevidela a boli v nich kráľovské postele.

Kto vpašoval do lietadla zbrane a prečo?

Zamyslená uprela pohľad na sklenú stenu, rozkladal sa pred ňou ostrov Hongkong so Stítom, najvyšším vrchom na ostrove, ktorý bol

jeho dominantou. Mesto sa volalo Victoria podľa kráľovnej, začínalo sa na pobreží, postupne sa dvíhalo po strmom svahu kopca a smerom k jeho temenu redlo, ale obytné domy boli takmer až po vrchol. Jeden si všimla tesne nad konečnou stanicou lanovky. Musí byť odtiaľ fantastický výhľad, napadlo jej mimovoľne.

Belasá hladina sa nádherne trblietala a v prístave vládol rovnaký ruch ako dolu v uliciach Kowloonu. Popri mólach kotvili osobné alebo nákladné lode, iné prichádzali či odchádzali, sirény veselo húkali. Pri lodenici kotvil torpédoborec kráľovskej flotily a obďaleč tmavosivá americká fregata. Boli tam stovky džúnk všetkých veľkostí i veku – zväčša rybárskych –, niektoré motorové, iné vybavené plachtami a plavili sa všetkými smermi. Hore-dolu premávali poschodové kompy pripomínajúce vážky a krížom-krážom cez námorné trasy neohrozene napredovali maličké sampany, poháňané motormi alebo veslami.

Kde všetci títo ľudia bývajú? spytovala sa v duchu a žasla. A ako sa živia?

Dvere otvoril vlastným kľúčom bez zaklopania izbový sluha a dnu vošiel Linc Bartlett. „Vyzeráš skvelo, Casey,“ poznamenal a zatvoril za sebou.

„Aj ty. Tá záležitosť so zbraňami je nepekná, hm?“

„Je tu niekto? Chyžné?“

„Sme sami, ale sluhovia sa tu zrejme premávajú podľa ľubovôle.“

„Tento držal v ruke kľúč, prv ako som prišiel k dverám.“ Linc jej porozprával, čo sa stalo na letisku. Potom stíšil hlas. „A čo John Čen?“

„Nič. Nadviazal so mnou nervóznym ľahkým rozhovor. O obchodovaní sa nechcel rozprávať. Zrejme sa nespamätal zo skutočnosti, že som žena. Vyložil ma pri hoteli a povedal, že mi ráno o štvrti na desať pošlú auto.“

„Výborne. Plán nám teda vyšiel. Dostala si to?“

„Nie. Vysvetlila som mu, že si ma splnomocnil prevziať zásielku, a ponúkla som mu prvý náčrt. Lenže on sa zatváril prekvapene a vyhlásil, že sa pohovára s tebou osobne, keď ťa dovezie po obede späť. Pôsobil strašne nervóznym dojmom.“

„To nič. Tvoje auto tu bude o niekoľko minút. Uvidíme sa pri obede.“

„Mám sa zmieniť o zbraniach pred zástupcami Struanovcov? Pred Dunrossom?“

„Nie. Počkáme a uvidíme, kto zvrtnie na to reč.“

„Myslíš, že v tom majú prsty oni?“

„Pokojne. Poznali náš letový plán a mali aj motív.“

„Aký?“

„Zdiskreditovať nás.“

„Ale prečo?“

„Možno usúdili, že poznajú náš bojový plán.“

„A nebolo by od nich oveľa rozumnejšie nepodniknúť nič? Oklamať nás?“

„Možno. Takto však podnikli prvý krok. Prvý deň: Rytier proti pešiakovi. Útok bol namierený proti nám.“

„Áno, ale kto ho viedol – a ktorú farbu máme, bielu alebo čiernu?“

Oči mal tvrdé ako kameň a vytratila sa z nich milota. „Na to kašlem, Casey, hlavné je, aby sme vyhrali.“ Odišiel.

Čosi visí vo vzduchu, povedala si v duchu. Čosi nebezpečné, ale nechce sa mi zdôveriť.

„Tajnostkárstvo je základ, Casey,“ vyhlásil raz, keď sa spoznali. „Napoleon, Caesar, Patton – všetci veľkí generáli zatajovali pred podriadenými svoje skutočné plány. Jednoducho preto, aby ich zmietli, a teda aj nepriateľských špiónov. Casey, ak pred tebou niečo zatajím, nie je to nedôvera. Ale ty nesmieš predomnou zatajiť vôbec nič.“

„To nie je fér.“

„Ani život nie je fér. Smrť nie je fér. Vojna nie je fér. Veľký biznis je vojna. Podnikám, ako keby som bojoval, a preto vyhrám.“

„A čo získaš?“

„Chcem, aby bola naša firma väčšia než General Motors a Shell dovedna.“

„Prečo?“

„Pre svoje potešenie.“

„Radšej mi prezrad' pravý dôvod.“

„Ach, Casey, preto ťa mám tak rád. Vypočuješ ma a hneď všetko vieš.“

„Ach, dobyvateľ, aj ja ťa ľúbim.“

Vzápätí sa obidvaja zasmiali, lebo vedeli, že to nie je láska, aspoň nie v tom bežnom zmysle slova. Na samom začiatku sa dohodli, že nezvyčajným veciam dajú prednosť pred všednými. Na sedem rokov.

Casey sa zahľadela z okna na prístav a na lode v ňom.

Rozdrviť, zničiť a zvíťaziť. Veľký biznis, najvzrušujúcejšia monopolistická hra na svete. A môj šéf je dobyvateľ Bartlett, majster remesla. Lenže čas plynie aj nám, Linc. Posledný zo siedmich rokov sa končí tohto roku na moje narodeniny, dvadsať sedem narodeniny 25. novembra...

Zachytila tiché zaklopanie a štrkot kľúča v zámke. Obzrela sa, že zavolá ďalej, no vyžehlený hotelový sluha bol už v izbe.

„bré ráno, slečna. Som denný sluha číslo jeden Čang.“ Bol sivovlasý a úslušný. Zazubil sa. „Izbu upratať, prosím?“

„Ľudia, nemôžete počkať, kým vám niekto nepovie, že smiete vojsť dnu?“ spýtala sa príkro.

Čang na ňu nechápavo vyvalil oči. „Slečna?“

„Ach, to nič,“ odvetila zunovane.

„Pekný deň, *heja*? Čo prv, pánovu alebo slečninu izbu?“

„Moju. Pán Bartlett vo svojej ešte ani nebol.“

Čang vyceril zuby. *Ajja*, vyvávali ste sa vo vašej izbe, slečna, kým odišiel? Lenže od pánovho príchodu do jeho odchodu uplynulo len štrnásť minút, a keď odchádzal, vôbec nevyzeral rozrušený.

Ajja, najprv sme si mysleli, že sa v mojom apartmáne ubytujú dvaja chlapi, a zrazu vysvitlo, že jedna je ona – potvrdila to nočná chyžná Ng, lebo sa jej, samozrejme, prehrabala v batožine a zistila presvedčivý dôkaz, že ona je naozaj ona – dnes ráno to potvrdila s veľkým gustom tretia upratovačka toaliet Fung.

Zlatý vlas! Aká zvrhlosť!

A nielenže Zlatý vlas nie je pánova hlavná žena – nie je to ani jeho druhá žena, a, *och ko*, najhoršie je, že nemá dobré spôsoby, lebo to ani nepredstiera, aby nenaštrbila vážnosť hotela, veď iba tak by si všetci mohli zachovať tvár.

Čang sa zaškeril, lebo tento hotel sa vždy riadil prísnyimi pravidlami, keď išlo o ženy v izbách pre mužov – preboha, veď načo je postel? –, a teraz tu ženská verejne býva v hriechu s barbarom! Ach, včera dosahovala nálada bod varu. Barbari! *Tiou ni lou mou* na všetkých barbarov! Ale táto ženská je určite dračica, veď ako vyvažovala oči na manažérovho asistenta miešanca, na nočného manažéra miešanca, ba aj na starého trpáka hlavného manažéra. Volal sa Veľký vítor.

„Nie, nie, nie,“ zakvílil, aspoň tak počul Čang.

„Áno, áno, áno,“ odsekla. Nástojila, aby jej prideliť vedľajšiu polovicu apartmánu Vonná jar.

A vtedy rozlúštil nerozlúštiteľný problém Ctihodný Mong, hlavný vrátnik, šéf triády, a teda pán hotela. „Vonná jar má troje dverí, *heja*?“ povedal. „Jedny do každej spálne, jedny do hlavnej izby. Zaveďte ju do apartmánu Vonná jar B cez jej dvere, tak či tak je to horšia izba. Ale vnútorné dvere vedúce do hlavnej izby a aj do pánovho apartmánu nech zostanú dôkladne zamknuté. Pravda, kľúč od nich nechajte poruke. Ak si ich tá falošná fľandra odomkne sama... môžeme my za to? A potom, ak zajtra alebo pozajtra vznikne zmätok v knihe rezervácií a náš ctihodný manažér bude nútený požiadať miliardára a jeho

fuchťu zo Zlatej krajiny, aby uvoľnili apartmán, nuž, čo sa dá robiť, záujemcov máme až-až a zachránime si tvár.“

A tak sa aj stalo.

Vchodové dvere do izby B nechali odomknuté a uviedli Zlatý vlas dnu. A či vzala kľúč a hneď odomkla vnútorné dvere... ktovie? Že sú teraz otvorené, hm, určite nebudem pred nikým zvonku tárať, moje ústa sú zamknuté. Ako vždy.

Ajja, ale hoci sú vonkajšie dvere zamknuté a vyzerajú mravopočestne, vnútorné môžu byť otvorené dokorán a nemravné. Ako jej nefritová brána, zamyslel sa.

Tiou ni lou mou, ktovie, aké by to bolo dobýjať sa do takej veľkej nefritovej brány? „Zastlať posteľ, slečna?“ spýtal sa sladko po anglicky. „Dajte sa do toho.“

Ach, tá ich barbarská reč znie naozaj príšerne. Uf!

Denný sluha Čang by si rád odkašľal a vyhnal boha pľuvancov z úst, ale hotelové predpisy to nedovoľovali.

„Heja, denný sluha Čang,“ veselo ho oslovila tretia toaletná Fung, len čo vošla do spálne. Na dvere chabo zaklopala hodnú chvíľu potom, čo ich otvorila. „Áno, slečna, strašne ma mrzí, slečna,“ povedala po anglicky a potom oslovila Čanga po kantonsky: „Ešte si neskončil? Páchnu jej výkaly tak sladko, že sa ti žiada márneť čas prehrabávaním jej zásuviek?“

„*Tiou ni lou mou*, sestra. Dávaj si pozor na jazyk, aby si neutrhla poriadnu bitku od svojho starého otca.“

„Tvoja stará matka túži po takej bitke, na akú si ty krátky! Radšej mi chytro pomôž zastlať jej posteľ. O polhodinu sa začína partia mah-jongu. Ctíhodný Mong ma poslal po teba.“

„Aha, ďakujem ti, sestra. Heja, naozaj si videla jej vlasy?“

„Vari som ti to už nevravela? Som klamárka? Sú čisto zlaté, svetlejšie ako vlasy na jej hlave. Kúpala sa a ja som stála pri nej tak blízko ako teraz pri tebe. Áno, a bradavky má ružovkasté, nie hnedé.“

„Eeej, len si predstav!“

„Celkom ako ošipaná!“

„Neslýchané!“

„Veru. Čítal si dnešný *Hospodársky denník*?“

„Nie, sestra, ešte nie. Prečo?“

„No, redakčný astrológ tvrdí, že tento víkend bude pre mňa veľmi priaznivý a redaktor finančnej rubriky dnes píše, že sa vraj začína blýskať na novú konjunktúru.“

„*Tiou ni lou mou*, neprav!“

„Preto som dnes ráno kázala svojmu maklérovi, aby mi ešte kúpil tisíc akcií Panského domu, rovnaký počet akcií Golden Ferry, štyri-

dsať akcií Druhého panského domu a päťdesiat akcií Good Luck Properties. Moji bankári sú veľkorysí, ale teraz si nemám v Hongkongu od koho požičať či vymodlikať ani deravý groš!“

„Eeej, sestra, hlboko si klesla. Aj ja som na suchu. Minulý týždeň som si požičal z banky na investície a kúpil som zasa šesťsto akcií Panského domu. Bolo to v utorok. Kupoval som ich po 25,23!“

„Aja, ctihodný Čang, včera mali ku koncu kurz 29,14.“ Tretia toaletná si to v duchu automaticky prerátala. „Získal si dvetisícristoštyridsaťosem hongkonských dolárov! A povráva sa, že Panský dom sa bude zaujímať o Good Luck Properties. Ak sa o to pokúsia, hnev ich nepriateľov dosiahne bod varu. Haha! Tajpan Druhého panského domu z toho dostane prachové vetry!“

„Hohoho, ale akcie zatiaľ vyskočia do závratnej výšky! Akcie všetkých troch firiem! Haha! *Tiou ni lou mou*, kde zožením nejakej peniaze?“

„Na pretekoch, Denný Čang! Požičaj si päťstovku na dnešnú výhru a v sobotu stav dvojnásobok alebo oprobuj kvinelu. Moje šťastné čísla sú štyri a päť...“

Obidvaja zdvihli hlavy, keď vošla do spálne Casey. Čang prešiel na angličtinu. „Áno, slečna!“

„V kúpeľni som nechala špinavú bielizeň. Mohli by ste povedať, aby po ňu prišli?“

„Pravdaže, zariadim to. Keď prísť večer o šiestej, všetko v poriadku, to nič.“

Títo cudzí diabli sú náramne hlúpi, pohrdavo si pomyslel Čang. Vari som ja hľba hnoja s prázdnu hlavou? Samozrejme, že sa postarám o špinavú bielizeň, ak tam nejakú nájdem.

„Ďakujem vám.“

Obidvaja sa fascinovane prizerali, ako si skúmavo obzerá v zrkadle mejkap a chystá sa na odchod.

„Prsia jej vôbec nevisia, čo, sestra?“ spýtal sa Čang. „Má teda ružové bradavky, heja? Neslýchané!“

„Celkom ako ošipaná, veď ti vravím. Žeby si mal namiesto uší nočníky na močenie?“

„Ty máš také uši, tretia toaletná Fung.“

„Už ti dala prepitné?“

„Nie. Pán mi dal štedro a ona nič. Nechutné, heja?“

„Veru. Čo si pomôžeš? Ľudia zo Zlatej krajiny sú skutočne veľmi necivilizovaní, však, Denný Čang?“

5

9.50

Tajpan prefrčal cez stúpanie a rútil sa s Jaguárom typ E nadol po Peak Road k východu smerom na Magazine Gap. Kľukatú cestu tvoril v každom smere iba jeden pás, málokde sa dalo predbiehať a v zákrutách bola zväčša strmá. Dnes bola vozovka suchá, a pretože Ian Dunross výborne poznal celú trasu, ohyby zdolával rýchlo a ľahko. Jeho fialový kabriolet sa držal horskej stráne a v zákrutách sedel skvelo. Uháňal dolu svahom ako na pretekoch a prudko zabrzdil, keď vyberal zákrutu a zrazu sa priblížil k starožitnému pomalému nákladiaku. Trpezlivo vyčkal, v priaznivej chvíli prešiel do protismeru a predbehol ho, prv než sa z opačnej strany vynorilo auto.

Dunross mal nakrátko pokoj a videl, že krivolaká cesta pred ním je prázdna. Skočil na plyn, rezal zákruty, akoby mu patrila celá vozovka, ruka spolupracovala so zrakom, nohou, brzdami i prevodovkou, lebo celým telom cítil obdivuhodnú silu motora i rýchlosť kolies. Zrazu spoza vzdialenej zákruty vyrazil nákladiak a jeho sloboda sa rozplynula. Preradil na nižší stupeň, v zlomku sekundy zabrzdil, uháňal popri svojom kraji, rozmrzený stratou slobody, vzápätí zasa zrýchlil a rútil sa do ďalších zradných zákrut. Znovu dohonil nákladiak plný cestujúcich a vyčkal niekoľko metrov za ním, vedel, že nejaký čas ho nebude môcť predbehnúť. Vtom si jedna zo žien na korbe všimla číslo 1-1010 na jeho tabuľke, upozornila naň ostatných a všetci sa naň zahľadeli, vzrušene sa rozhovorili a ktosi zabúchal na strechu vodičovej kabíny. Šofér sa zdvorilo uhol na krajinu a ukázal Dunrossovi, že ho púšťa. Dunross sa ubezpečil, že je všetko v poriadku, predbehol nákladiak a s úsmevom zakýval cestujúcim.

Nasledovali ďalšie zákruty a rýchlosť, čakanie na možnosť predbiehania – predbiehanie i nebezpečenstvo ho tešili. Potom odbočil vľavo a dolu kopcom na Magazine Gap Road. Zákruty boli nebezpečnejšie, premávka hustla a viazla. Predbehol taxík a bleskurýchlo sa šmykol pred tri autá. Keď sa vrátil do svojho pásu, ešte vždy prekračoval dovolenú rýchlosť. Vtom si všimol, že vpredu čakajú dopravní policajti s motorkami. Preradil na nižší rýchlostný stupeň a obišiel ich povolenou päťdesiatkou. Dobromyseľne im zakýval. Opätovali jeho pozdrav.

„Ian, naozaj by si mal jazdiť pomalšie,“ dohovárал mu nedávno priateľ Henry Foxwell, náčelník dopravnej polície. „Myslím to vážne.“

„Ešte som nemal nehodu. Aspoň zatiaľ. Ani priestupok.“

„Preboha, Ian, na celom ostrove sa nenájde dopravný policajt, čo by sa ťa opovážil pokutovať. Veď si tajpan! Na to zabudni. Upozorňujem ťa v tvojom vlastnom záujme. Vypuť džina rýchlosti z fľaše v Monaku alebo na cestných pretekoch v Macau.“

„Monako je pre profesionálov. Ja neriskujem a nenaháňam sa predsa až tak rýchlo.“

„Stodvadsať kilometrov za hodinu na Wongniechongu nie je práve nízka rýchlosť. Hoci pripúšťam, že to bolo o 4.23 na takmer prázdnej ulici. Ale je tam predpísaných päťdesiat kilometrov za hodinu.“

„V Hongkongu je veľa Jaguárov typu E.“

„Iste, súhlasím. Sedem. Fialových kabrioletov s osobnou poznávacou značkou? S čiernou strechou, pretekárskymi kolesami a pneumatikami, čo hrkocú po dlažbe ako pekelné rapkáče? Bolo to vo štvrtok, priateľ môj. Mali zapnutý radar. Bol si na... návšteve u priateľov. Ak sa nemýlim, na Sinclair Road.“

Dunross premohol náhly prívál hnevu. „Aha,“ prehodil a tvárou mu preletel letmý úsmev. „Vo štvrtok? Ak sa dobre pamätám, bol som vtedy na večeri u Johna Čena. V jeho byte v Sinclair Towers. Ale tuším som bol doma dávno pred pol piatou.“

„Áno, určite. Policajt si zrejme poplietol tvoje číslo, farbu auta aj všetko ostatné.“ Fox ho kamarátsky potľapkal po pleci. „A predsa by si mal jazdiť trochu pomalšie, hm? Strašne by ma mrzelo, keby si sa zabil, kým tu slúžim. Počkaj, kým ma prevelia späť na zvláštne oddelenie – alebo na policajnú akadémiu, dobre? Áno, som presvedčený, že ten policajt sa pomýlil.“

Ziaľ, nepomýlil sa, uznal v duchu Dunross. Vieš to ty, viem to ja, vedel by to John Čen aj Wejwej.

Chlapci, vy teda viete o Wejwej! Zaujímavé.

„Priatelia, sledujete ma?“ spýtal sa otvorene.

„Preboha, kdeže!“ Foxwell sa zhrozil. „Zvláštne oddelenie sledovalo zloducha, čo si našiel byt na Sinclair Towers. Náhodou ťa zazreli. Vieš predsa, že si tu dôležitá osobnosť. Náhodou som na to naďabil v informačných kanáloch. Vieš, ako to chodí.“

„Nie, neviem.“

„Vraví sa, že múdreму človeku stačí slovíčko, priateľ môj.“

„Iste. Azda by si mal teda kolegom zo zvláštneho oddelenia pripomenúť, aby sa v budúcnosti správali inteligentnejšie.“

„Našťastie sú veľmi diskretní.“

„Jednako sa mi nepáči, že sa moje pohyby dostávajú do záznamov.“

„Som presvedčený, že nie. Nedostávajú sa do záznamov.“

„Dobre. Akého zloducha v Sinclair Towers sledovali?“

„Je to jeden z našich významných kapitalistov, ale podozrievajú ho z tajných kontaktov s komunistami. Je to veľká nuda, ale zvláštne oddelenie si musí zarábať na každodenný chlebiček, nie?“

„Poznám ho?“

„Zjavne poznáš každého.“

„Je Šanghajčan alebo Kantončan?“

„Prečo by mal byť jedno alebo druhé?“

„Teda Európan?“

„Jednoducho je to zloduch, Ian. Prepáč, ale momentálne sa všetko akosi náramne tají.“

„No tak, viáš, že Sinclair Towers patria nám. O koho ide? Nikomu to neprezradím.“

„Viem. Prepáč, kamarát, ale nemôžem ti nič povedať. Mám však pre teba inú domnienku. Povedzme, že si istý ženatý významný muž našiel priateľku, ktorej strýko je náhodou tajným zástupcom veliteľa kuomintanskej tajnej polície pre Hongkong. Predpokladajme, že Kuomintang chce získať tohto významného človeka na svoju stranu. Určite by sa dal naňho vyvíjať nátlak cez takú ženu. Čo ty na to?“

„Bezpochyby,“ pohotovo odvetil Dunross. „Keby bol hlúpy.“ Už vedel o strýkovi Wejwej-žen a niekoľko ráz sa s ním stretol na viacerých súkromných večierkoch v Taipeji. A mal ho rád. Tu nevidím žiadne problémy, pomyslel si, lebo Wejwej nie je moja milenka, ba ani priateľka, hoci je krásna a žiaduca. A zvodná.

V duchu sa usmieval, keď napredoval v premávke po Magazine Gap Road, čakal pri kruhovom objazde a po Garden Road zamieril kilometer poniže na Central a odtiaľ k moru.

Už videl vysoký moderný administratívny komplex patriaci Struanovcom. Dvadsaťdvaposchodová budova obrátená k moru sa týčila na Connaught Road, takmer oproti terminálu firmy Golden Ferries, ktorá obstarávala prevoz medzi Hongkongom a Kowloonom. Ten pohľad ho hrial pri srdci ako vždy.

Kde sa dalo, kľučkoval v hustej premávke, preplazil sa okolo Hiltonu a kriketového ihriska po ľavej strane a potom odbočil na Connaught Road. Po chodníkoch sa valili davy chodcov. Zastal pred hlavným vchodom.

Dnes je veľký deň, uvedomil si. Pricestovali Američania.

A pri troche šťastia bude Bartlett slučkou, ktorá raz navždy zahrádza si Quillana Gornta. Kristepane, keby nám to vyšlo!

„... ráno, pane!“ svižne zasalutoval vrátnik.

„... ráno, Tom.“ Dunross vykĺzol z nízkeho auta a bral mramorové schody po dvoch, keď sa rozbehol k veľikánskemu sklenému vchodu.

Ďalší vrátnik zaviezol auto do podzemnej garáže a tretí mu otvoril sklené dvere. V skle zazrel odraz blížiacich sa Rollsov. Spoznal ich a obzrel sa. Vystúpila Casey a nevdojak zahvízdal. V ruke mala aktočku. Jej zelený hodvábný kostým bol veľmi konzervatívny, ale ani trochu nezakrýval jej štíhlu postavu či elegantnú chôdzu a morská zeleň šiat zdôrazňovala zlatožltú farbu jej vlasov.

Obzrela sa a vycítila, že sa na ňu díva. Okamžite ho spoznala a preletela po ňom rovnakým hodnotiacim pohľadom ako on po nej. Bol to iba krátky okamih, ale obom sa zdal dosť dlhý. Dlhý a nenáhlivý. Pohla sa prvá a vykročila k nemu. Vyšiel jej v ústrety do polcesty.

„Dobrý deň, pán Dunross.“

„Dobrý deň. Ešte sme sa osobne nestretli, však?“

„Nie, ale nie je problém spoznať vás podľa fotografií. Nečakala som, že budem mať potešenie zoznámiť sa s vami tak zavčasu. Som Ca...“

„Áno,“ usmial sa. „Včera večer mi John Čen zatelefonoval celý popletený. Vitajte v Hongkongu, slečna Tcholoková. Ste slečna, však?“

„Áno. Dúfam, že to nebude dôvod na priveľké zmätky.“

„Ba veru bude, obávam sa. Pravda, pokúsime sa zvládnuť tento problém. Smiem vás aj pána Bartletta pozvať v sobotu na preteky? Na obed a podobne?“

„Bude to iste fajn. Ale musím sa dohodnúť s Lincom – smiem to potvrdiť dnes popoludní?“

„Samozrejme.“ Sklopil k nej zrak. Opätovala jeho pohľad. Vrátnik ešte vždy držal dvere otvorené.

„Nech sa páči ďalej, slečna Tcholoková, dajme sa do boja.“

Šibla po ňom očami. „Prečo do boja? Sme tu obchodne.“

„Veď áno, samozrejme. Prepáčte, takto sa vyjadruje Sam Ackroyd. Raz vám to vysvetlím.“ Voviedol ju dnu a zamieril k výťahom. Dav ľudí, čo tam už čakali v rade, sa im okamžite ustúpil, aby sa mohli odviezť prví. Casey sa cítila trápne.

„Ďakujem,“ kývol Dunross a nevnímal to ako čosi nezvyčajné. Dal jej prednosť, stisol dvadsiatku, najvyššie číslo, a roztržito si uvedomil, že sa nenavoňala a okrem tenkej zlatej retiazky na krku nemá žiadne šperky.

„Prečo sú vchodové dvere osadené trochu šikmo?“ zaujímala sa.

„Prosím?“

„Zdá sa mi, že predné dvere sú mierne šikmé – nestoja kolmo –, zaujímalo by ma prečo.“

„Ste naozaj všímavá. Odpoveď znie *feng šuej*. Keď sme pred štyrmi rokmi budovu stavali, akosi sme sa zabudli poradiť s naším odborní-

kom na *feng šuej*. Je to čosi ako astronóm, odborník na nebo, zem, vodné prúdy, diablov a podobné veci a dbá na to, aby dom stál na chrbte, nie na hlave zemského draka.“

„Prosím?“

„Presne tak. Vnímajte všetky domy v Číne, akoby stáli na niektorej časti tela zemského draka. Ak mu stoja na chrbte, všetko je v poriadku, ale bolo by veľmi zlé, keby mu dom stál na hlave, a božeuchovaj, keby stál na oku. Slovom, keď sme sa obrátili na nášho odborníka vo veciach *feng šuej*, povedal nám, že dom stojí na chrbte draka – chvala-bohu, inak by sme sa museli presťahovať –, ale dverami doň vchádzajú diabli, a to je príčinou všetkých ťažkostí. Poradil mi, aby som dvere upravil, a podľa jeho pokynov sme zmenili uhol vchodu a diablov to napospol odradzuje.“

Zasmiala sa. „A teraz mi prezradte pravú príčinu.“

„Je to *feng šuej*. Prenasledovala nás tu smola – nešťastie – mrzutosti, kým sme neupravili dvere.“ Tvár mu stvrdla, ale tieň z nej hneď zmizol. „Len čo sme zmenili uhol, všetko sa zmenilo na dobré.“

„Tvrdíte, že tomu naozaj veríte? Veríte v diablov a drakov?“

„Neverím, ale v Číne pochopíte, že je lepšie správať sa trochu ako Číňan. Nesmiete zabudnúť, že Hongkong je Čína, hoci patrí Britom.“

„Naučili ste sa...“

Výťah zastal a dvere sa otvorili do chodby obloženej drevom. Za stolom sedela upravená šikovná čínska recepčná. Okamžite pohľadom zhodnotila Caseyho šaty.

Krava, pomyslela si Casey, ale milo sa na ňu usmiala.

„Dobré ráno, tajpan,“ úslužne pozdravila recepčná.

„Mary, toto je slečna K. C. Tcholoková. Uveďte ju, prosím, do pracovne pána Struana.“

„Ach, áno, ale...“ Mary Li sa usilovala zakryť šok. „Čakajú, čakajú tam na...“ Siahla po telefóne, ale Dunross ju zastavil. „Len ju uveďte. Hneď. Netreba ju ohlasovať.“ Obrátil sa opäť ku Casey a usmial sa. „Uvoľnil som vám cestu. Onedlho sa uvidíme.“

„Áno, ďakujem.“

„Slečna Tchuluck, nech sa páči, poďte za mnou,“ oslovila ju Mary Li a vykročila po chodbe. Jej *cheong-sam* bol tesný a rozstrihnutý takmer až nad stehná. Na dlhých nohách mala hodvábne pančuchy a zvodnú chôdzu. Casey jej venovala letmý skúmový pohľad. Akiste práve strih šiat dodáva ich chôdzi taký pôvabný nádych, napadlo jej a zabávala sa na tej samozrejmosti. Pozrela Dunrossovi do očí a zvrátila obočie.

„Uvidíme sa neskôr, slečna Tcholoková.“

„Hovorte mi Casey, prosím.“

„Hádam radšej Kamalian Ciranoush.“

Otvorila ústa. „Odkiaľ poznáte moje krstné mená? Pochybujem, že si ich zapamätal hoci Linc.“

„No, vyplatí sa mať priateľov na vysokých postoch, nie?“ odvetil s úsmevom. „*A bientôt.*“

„*Oui, merci,*“ zareagovala automaticky.

Zamieril k výťahu oproti a stisol tlačidlo. Dvere sa okamžite otvorili a zavreli sa za ním.

Casey zamyslene kráčala za Mary Li, ktorá čakala a napínala sluch, aby zachytila aj najmenší zvuk.

Dunross vo výťahu vložil kľúč do zámky a zvrtol ho. Aktivoval výťah, premávajúci iba na dve najvyššie poschodia. Stisol nižšie tlačidlo. Podobné kľúče mali okrem neho ešte traja: Claudia Čenová, jeho výkonná sekretárka, Sandra Ji, jeho osobná sekretárka, a sluha číslo jeden Lim Ču.

Na dvadsiatom prvom poschodí boli Dunrossove súkromné kancelárie a zasadačka vnútornej rady. Na najvyššom dvadsiatom druhom sa nachádzal tajpanov súkromný apartmán. Len on mal kľúč od posledného výťahu, ktorý spájal najvyššie poschodie s garážou v suteréne.

„Ian,“ upozornil Dunrossa predchádzajúci tajpan Alastair Struan, keď mu po odchode Phillipa Čena odovzdával kľúče. „Tvoje súkromie je tvoj najcennejší majetok. Uviedol to aj Dirk Struan vo svojom odkaze, a bola to veľmi múdra rada! Pamätaj, že súkromné výťahy nie sú vecou prepychu či okázalosti o nič viac ako tajpanov apartmán. Ich poslaním je dodávať človeku potrebnú mieru súkromia, azda aj útulok, kde sa môže skryť. Keď si prečítaš odkaz a zoznámíš sa s tajpanovým trezorom, pochopíš to lepšie. Trezor si stráž, ako najlepšie vieš. Opatrnosti nikdy nie je nazvyš, o tajnosti nikdy nie je núdza – završ si myslím, že je ich až priveľa – a nájdu sa medzi nimi aj tie menej pekné.“

„Dúfam, že nezlyhám,“ odvetil zdvorilo. Neznášal svojho bratanca a zmocnilo sa ho nesmierne vzrušenie, že konečne získal trofej, o ktorú sa tak úporne usiloval a pre ktorú toľko riskoval.

„Nezlyháš. Ty nie,“ neochvejne vyhlásil Alastair. „Prešiel si skúškou a túžil si po tomto poste, odkedy sa ti otvoril rozum.“

„Áno,“ prisvedčil Dunross. „Pripravoval som sa naň. Áno. Iba ma prekvapuje, že som ho dostal.“

„Najvyššie postavenie vo firme si nedostal pre pôvod – vďaka nemu patríš do kruhu kandidátov na členstvo vo vnútornej rade –, ale preto, lebo ťa pokladám za svojho najlepšieho nástupcu, roky si sa

o toto miesto usiloval, vynakladal preň námahu a dral sa dopredu. Nemám pravdu?“

„Firma potrebuje zmeny. Priznajme si ďalšiu pravdu. Panský dom je v úzkych. Nemôžeš za to len ty sám, bola svetová vojna, prišiel kórejský konflikt, potom Suezská kríza – niekoľko rokov ťa prenasledovala smola. Potrvá roky, kým bude naše postavenie bezpečné. Keby Quillan Gornt – hocikto z našich dvadsiatich nepriateľov – poznal polovicu pravdy, ako veľmi sme precenili vlastné sily, do týždňa by sme sa utopili vo vlastných cenných papieroch.“

„Naše cenné papiere sú dobré – nie sú nanič! Zveličuješ – ako zvyčajne!“

„Každý náš dolár má hodnotu dvadsiatich centov, lebo trpíme nedostatkom kapitálu, tok peňazí je nedostatočný a hrozí nám smrteľné nebezpečenstvo.“

„Táraniny!“

„Myslíš?“ Dunross prvý raz zvýšil hlas. „Rothwell-Gornt by nás pohltil do mesiaca, keby poznali hodnotu našich účtov a naše súrne záväzky.“

Starec naňho iba vyvaľoval oči, ale neodpovedal. Potom dodal: „To je prechodný stav. Sezónny a prechodný.“

„Táraniny! Ako sám veľmi dobre vieš, zveruješ mi tento post iba preto, lebo som jediný človek schopný dať do poriadku chaos, ktorý tu zostal po tebe, mojom otcovi a tvojom bratovi.“

„Hej, som hazardér, stavil som na teba. Pripúšťam,“ rozohnil sa Alastair. „Hej. Bezpochyby ti prúdi v žilách toľko krvi po zakladateľovi, že môžeš slúžiť diablovej, ak budeš chcieť.“

„Ďakujem. Uznávam, že nestrpím žiadne prekážky. A keďže dnes máme večer pravdy, môžem ti povedať, prečo si ma odjakživa neznášal, prečo ma neznášal aj môj vlastný otec.“

„Naozaj?“

„Áno. Lebo ja som prežil vojnu, ale nie tvoj syn. A synovec Linbar, posledný z tvojej struanovskej vetvy – je milý chlapec, ale nepoužiteľný. Áno, prežil som, ale moji nešťastní bratia nie a môj otec sa s tým nikdy nezmieril. Však je to pravda?“

„Áno,“ prikývol Alastair Struan. „Hej, obávam sa, že áno.“

„Ja sa neobávam. Ničoho sa nebojím. Postarala sa o to stará mama Dunrossová.“

„Heja, tajpan,“ veselo ho oslovila Claudia Čenová, len čo sa otvorili dvere výťahu. Bola to príjemná sivovlasá miešanka na polceste medzi šesťdesiatkou a sedemdesiatkou a sedela za obrovským písacím stolom, dominantou dvadsiateho prvého poschodia. Pracovala v Pan-

skom dome štyridsaťdva rokov, výlučne pre tajpanov. Dovedna ich prežila dvadsaťpäť. „*Ni chao ma?* Ako sa máte?“

„*Chao, chao,*“ odvetil roztržito. Dobre. A spýtal sa po anglicky: „Volal Bartlett?“

„Nie.“ Zamračila sa. „Čakáme ho až na obed. Chcete, aby som sa pokúsila vypátrať ho?“

„Nie, netreba. A čo telefonát Fosterovi do Sydney?“

„Ani z toho nič nebolo. Takisto ako z rozhovoru s MacStruanom v Edinburghu. Trápi vás niečo?“ opýtala sa. Okamžite vycítila, akú má náladu.

„Prosím? Nie, nič.“ Striasol zo seba napätie, prešiel okolo jej stola do svojej pracovne s výhľadom na prístav a sadol si do kresla pri telefóne. Sekretárka zatvorila dvere a sadla si obďaleč s notesom v ruke.

„Práve som si spomenul na svoj deň D,“ poznamenal. „Keď som sa ujal vedenia.“

„Ach, bolo to šťastie, tajpan.“

„Áno.“

„Šťastie,“ zopakovala, „a dávno.“

Zasmial sa. „Dávno? Pred štyridsiatimi ľudskými životmi. Uplynuli ledva tri roky, ale zmenil sa celý svet a všetko sa vyvíja tak rýchlo. Ako budú vyzeráť najbližšie roky?“

„V podstate rovnako, tajpan. Počula som, že ste sa pri vchode zoznámili so slečnou Casey Tcholokovou.“

„Hej, kto vám to povedal?“ opýtal sa prísne.

„Preboha, tajpan, nemôžem predsa vyvrádzdať svoje informačné zdroje. Ale počula som, že ste na ňu vyvažovali oči a ona vyvažovala oči na vás. *Heja?*“

„Nezmysel! Kto vám to natáral?“

„Večer som volala do hotela, či je všetko v poriadku. Povedal mi to manažér. Viete, že ten chumaj chcel meniť rezerváciu? Veď som mu vravela, že je jedno, či budú bývať spolu alebo nie. Píše sa rok 1963, je moderná doba, máme množstvo slobôd, a navyše je to krásny apartmán s dvoma vchodmi a osobitnými izbami, ale najdôležitejšie je, že ide o našich hostí.“ Zachichotala sa. „Trochu som ho pritlačila k stene... *Ajja*, moc je skvelá hračka.“

„Povedali ste mladému Linbarovi, že C. K. je žena?“

„Nie. Nikomu som to nevravela. Vedela som, že vy to viete. Od Barbary Čenovej viem, že John vám už telefonoval o Casey Tcholokovej. Ako vyzerá?“

„Stručne povedané, stojí za hriech,“ odvetil a uškrnul sa.

„Áno – a čo ešte?“

Dunross sa na okamih zamyslel. „Je veľmi príťažlivá, veľmi dobre oblečená – hoci dnes dosť striedmo, akiste kvôli mne. Veľmi sebaistá a veľmi všímavá – neušlo jej, že predné dvere sú krivo osadené, a zaujímala ju príčina.“ Siahol po slonovinovom noži na papier a pohrával sa s ním. „Johnovi sa vôbec nepáčila. Vraj by sa stavil, že je jednou z populovaniachodných Američaniek, čo sú ako kalifornské ovocie. Skvelé na pohľad, šťavnaté telom, ale úplne bez chuti!“

„Nešťastný John, hoci úprimne zbožňuje Ameriku, v niektorých, hm, veciach dáva prednosť Ázii!“

Dunross sa zasmial. „Čoskoro zistíme, ako obratne vie rokovať.“ Usmial sa. „Poslal som ju dnu bez ohlásenia.“

„Najmenej jeden z nich vopred vedel, že ide o ženu. Stavím päťdesiat hongkonských dolárov, že je to tak.“

„Phillip Čen, prirodzene – hoci ten starý lišiak by to ostatným neprezradil. Stavím sa o sto dolárov, že Linbar, Jacques ani Andrew Gavallan nič netušili.“

„Platí!“ veselo zvolala Claudia. „Môžete mi tú sumu rovno zaplatiť, tajpan. Dnes ráno som si všetko veľmi diskkrétne overila.“

„Vezmite si peniaze z pokladničnej hotovosti,“ prehodil kyslo.

„Mrzí ma to.“ Vystrela ruku. „Stávka je stávka, tajpan.“

Neochotne jej podal červenú stodolárovú bankovku.

„Ďakujem. A ešte sto dolárov na to, že Casey Tcholaková bude pohrdať pánom Linbarom, pánom Jacquesom aj Andrewom Gavallanom.“

„Vy niečo viete?“ spýtal sa podozrievavo. „Hm?“

„Teda stovku?“

„V poriadku.“

„Výborne!“ vyhrkla a zmenila tému rozhovoru. „A čo večera na počesť pána Bartletta? A golfový zápas a výlet do Tajpeja? Pochopiteľne, ženu namiesto neho nemôžete brať na podobné podujatia. Mám ich zrušiť?“

„Nie. Pozhováram sa s Bartlettom – on to pochopí. Pravda, pozval som ju spolu s ním na sobotňajšie jazdecké preteky.“

„Ach, to je priveľa. Večeru u Pangovcov odvolám, im to nebude prekážať. Želáte si, aby sedeli spolu pri vašom stole?“

Dunross sa zamračil. „Ona by mala sedieť za mojím stolom ako čestný hosť a jeho by mali posadiť vedľa Penelope.“

„Výborne. Zavolám pani Dunrossovej a poviem jej to. Ozaj, chce sa s vami rozprávať Barbara – žena pána Johna.“ Claudia si vzdychla a napravila pokrčený tmavobelasý *cheong-sam*. „Pán John sa večer nevrátil domov – hoci to neznamená nič nezvyčajné. Ale teraz je desať

hodín desať minút a nedajbože ho nájsť. Zrejme sa nezúčastnil na ranných modlitbách.“

„Áno, viem. Pretože včera večer rokoval s Bartlettom, odradil som ho od účasti.“ Ranná modlitba bolo žartovné pomenovanie každodennej povinnej porady o 8.00 s tajpanom a správnymi riaditeľmi všetkých struanovských filiállok. „Načo by sem dnes chodil, doobeda tu nemá čo robiť.“ Dunross ukázal do okna na prístav. „Pravdepodobne sedí v člne. Na plachtenie je nádherné počasie.“

„Ona má vysokú teplotu, tajpan. Vysokú aj vzhľadom na seba.“

„Ona má, žiaľ, vždy vysokú teplotu! John je vo svojom člne – alebo v byte, kde býva Ming-li. Skúsili ste k nej zavolať?“

Zasmrkala. „Váš otec vravieval, že do zatvorených úst nevletia človeku nijaké odporne mušky. Ale predpokladám, že vám sa môžu zdôveriť hoci aj teraz. Ming-li je priateľkou číslo dva už takmer dva mesiace. Nová favoritka sa volá Voňavý kvet a býva v jednom zo svojich súkromných bytov pri Aberdeen Main Road.“

„Hm, naozaj iba na skok od jeho kotviacej lode!“

„Presne tak. Je to kvetina, padlá kvetina z tanečnej sály Šťastného draka vo Wanchai. Pravda, ani ona nevie, kde sa zdržuje pán John. Nenavštívil ani jednu z nich, hoci so slečnou Padlým kvetom sa dohodovoril na polnoc, aspoň ona to tvrdí.“

„Ako ste to všetko vyňuchali?“ spýtal sa užasnuto.

„Pomohla mi moc, tajpan, a sieť známostí, ktorú som budovala päť generácií. Ako inak by sme prežili, *heja*?“ Uškrnula sa. „Samozrejme, ak chcete počuť o skutočnom menšom škandále, John Čen nevie, že nebola pannou, hoci sprostredkovateľ to tvrdil, keď sa s ňou zoznámil.“

„Hm?“

„Nie. Zaplatil sprostredkovateľovi...“ Zazvonil jeden z telefónov, zdvihla ho a povedala: „Počkajte okamih, prosím,“ a veselo pokračovala nezmeneným tónom: „... päťsto amerických dolárov v hotovosti, ale všetky jej slzy i všetky, no, dôkazy, boli falošné. Nešťastník, ale tak mu treba, nie, tajpan? Má iba štyridsaťdva rokov. *Heja*, hádam si len v takom veku nemusí upevňovať panenskosťou svoj jang!“ Stisla tlačidlo. „Tajpanova pracovňa, dobré ráno,“ predstavila sa zdvorilo.

Pozoroval ju. Ako vždy, zabával sa a žasol nad jej zdrojmi informácií, nad jej lakonickosťou a nadšením zo znalosti všelijakých tajomstiev. Tak rada ich rozširovala. Pravda, iba medzi príslušníkmi klanu a vybranými jednotlivcami z vnútorného kruhu.

„Okamih, prosím.“ Prepla. „Chcel by za vami prísť superintendent Armstrong. Je na prízemí so superintendentom Kwokom. Ospravedl-

ňuje sa, že sa neohlásil vopred, a pýta sa, či by ste im nemohli venovať okamih dva.“

„Ach, márnosť. Naša polícia je zo dňa na deň činorodejšia,“ uškrnul sa mrzuto. „Rátal som s nimi až po obede.“

Už o siedmej ráno mal poruke podrobné hlásenie od Phillipa Čena, ktorého navštívil jeden zo seržantov polície, čo sa zúčastnil na prepade a bol v príbuzenskom vzťahu k Čenovcom.

„Phillip, zmobilizuj všetky naše súkromné zdroje, aby sme zistili, kto v tej veci ide a prečo,“ poznamenal. Bol veľmi znepokojený.

„Už sa stalo. Bola by priveľká zhoda okolností, že sa zbrane našli v Bartlettovom lietadle.“

„Bolo by nanajvýš trápne, keby sa zistilo, že sme do toho nejako zapletení.“

„Určite.“

Všimol si, že Claudia trpezlivo čaká. „Požiadajte Armstronga, aby počkali desať minút. Potom ich privedte hore.“

Zariadila to a dodala: „Keďže sem poslali superintendenta Kwoka tak rýchlo, celý prípad bude oveľa vážnejší, než sme si mysleli, *heja*, tajpan?“

„Hneď museli zaangažovať zvláštne oddelenie alebo zvláštnu spravodajskú službu. Stavím sa, že už nadviazali spojenie s FBI a CIA. Prítomnosť Briana Kwoka je logická, je to Armstrongov starý spolupracovník a jeden z ich najlepších odborníkov.“

„Áno,“ pyšne súhlasila Claudia. „Ej, aký by to bol skvelý manžel pre niektorú ženu.“

„Pokiaľ by bola z rodu Čenovcov – to by bola sila, *heja*?“ Bolo verejným tajomstvom, že Brian Kwok je vyhliadnutý ako prvý Číňan na poste zástupcu komisára.

„Isteže, takú silu treba udržať v rodine.“ Zazvonil telefón. Zdvihla slúchadlo. „Áno, poviem mu, ďakujem.“ Podráždene zložila. „Správca guvernérových koniarní, pripomína vám koktail o šiestej večer – ako-by som ja zabúdala!“

Dunross siahol po jednom telefóne a vykrútil číslo.

„*Wejjj*?“ ozval sa drsný hlas *amy*, čínskej slúžky. „Haló?“

„*Čen tchajtchaj*,“ prehovoril do telefónu dokonalou kantončinou. „Pani Čenová, prosím vás, tu je Dunross.“ Počkal. „Ach, dobré ráno, Barbara.“

„Ó, dobré ráno, Ian. Už sa vám ozval John? Prepáčte, že otravujem.“

„Neotravujete. Nie, neozval sa. Len čo sa mi ohlási, poviem mu, aby vám zavolať. Možno sa skoro ráno vybral na pretekársku dráhu

pozrieť, ako sa Golden Lady činí na tréningu. Nepokúsili ste zavolať do Dostihového klubu?“

„Áno, ale nepamätajú sa, že by tam raňajkoval, a tréning sa koná medzi piatou a šiestou. Dočerta! Je taký bezohľadný! *Ajja*, chlapi!“

„Pravdepodobne je na svojej jachte. Až do obeda tu nemá čo robiť a je skvelé počasie na plachtenie. Veď ho poznáte – neoverili ste si to v prístavisku?“

„Nemôžem, Ian, musela by som sa tam vybrať osobne, nie je tam telefón. Dohodla som si kaderníčku a nemôžem nedodržať termín – na vašom večierku bude celý Hongkong, jednoducho sa nemôžem rozbehnúť do Aberdeenu, trvalo by to aj hodinu a od druhej do štvrtej hrám mahjong.“

„Poviem Johnovi, aby vám zavolať. Bude to okolo obeda.“

„Ja sa vrátim najsôr o piatej. Keď ho chytím, vyčistím mu žalúdok. No dobre, ďakujem vám, prepáňte. Dovidenia.“

„Dovidenia.“ Dunross zložil a zavzdychal. „Dopekla, cítim sa ako pestúnka.“

„Tajpan, porozprávajte sa s Johnovým otcom,“ poradila mu Claudia Čenová.

„Stalo sa. Raz. A stačilo mi to. John nemôže za všetko. Tá ženská by dohnala do blázinca každého.“ Uškrnul sa. „Hoci súhlasím, že sa teraz rozohnila – a Johna to bude stáť smaragdový prsteň alebo aspoň norkový kožuš.“

Opäť zadrnčal telefón. Claudia zdvihla. „Prosím, tu je tajpanova pracovníčka! Áno? Ó!“ Jej veselá nálada sa rozplynula a zväžnela. „Okamih, prosím.“ Stisla tlačidlo. „Chce s vami dôverne hovoriť Hiró Toda z Jokohamy.“

Dunross vedel, aký má Claudia naňho názor, vedel, že neznáša Japoncov a škrie ju, že Panský dom s nimi udržuje styky. Hoci ani on nevedel Japoncom odpustiť, ako sa správali za vojny v Ázii. K porazeným. K bezbranným. K mužom, ženám aj deťom. Nevedel im odpustiť zajatecké tábory a nezmyselné vraždenie. Ako vojak nemal proti nim nič. Vôbec nič. Vojna je vojna. On bojoval proti Nemcom. Ale Claudia prežila vojnu tu v Hongkongu. Ako miešanku ju za japonskej okupácie neinternovali s európskymi civilmi v Stanleyho väznici. Spolu so súrodencami sa usilovali pomáhať vojnovým zajatcom a pašovali do tábora potraviny, lieky i peniaze. Japonská vojenská polícia Kempeitai ju zatkla. Odvtedy nemohla mať deti.

„Mám povedať, že tu nie ste?“ spýtala sa.

„Nie.“ Pred dvoma rokmi Dunross vyplatil veľké peniaze lodiarskej firme Toda v Jokohame, u ktorej objednal dve obrovské nákladné lode

pre struanovskú flotilu, čo utrpela za vojny ťažké straty. Japonské lode-nice si vybral, lebo ich výrobky boli najkvalitnejšie a podmienky najvýhodnejšie, dávali záruky, aké neposkytovali britské firmy – a vedel, že je načas zabudnúť. „Dobrý deň, Hiró,“ pozdravil partnera, ktorý mu bol osobne sympatický. „Som rád, že vás počujem. Ako je v Japonsku?“

„Tajpan, prepáčte, že vyrušujem. V Japonsku je pekne, ale horúco a vlhko. Bez zmeny.“

„Ako to vyzerá s mojimi loďami?“

„Výborne, tajpan. Všetko postupuje podľa dohody. Chcel som vás informovať, že v sobotu ráno pricestujem služobne do Hongkongu. Zdržím sa cez víkend, odtiaľ poletím ďalej do Singapuru a Sydney, ale potom sa vrátim do Hongkongu. Pricestujete do Jokohamy, keď budeme lode spúšťať?“

„Áno. Bezpodmienečne. O koľkej prilietate v sobotu?“

„O 11.10 spoločnosťou Japan Airlines.“

„Pošlem vám na letisko auto. Neprídete rovno na preteky do Šťastnej doliny? Mohli by ste sa s nami naobedovať a potom vás odveziem svojím autom do hotela. Budete bývať v Hoteli Viktória a Albert?“

„Tentoraz v Hiltone, priamo v Hongkongu. Ospravedlňujem sa, tajpan, ale nerád by som vám spôsoboval komplikácie, prepáčte.“

„Kdeže. Pošlem po vás človeka od nás. Pravdepodobne Andrewa Gavallana.“

„Aha, výborne. Ďakujem, tajpan. Teším sa na stretnutie s vami, ešte raz sa ospravedlňujem.“

Dunross zložil. Ktovie, prečo volal, hútal v duchu. Hiró Toda, riaditeľ najvyspelejšieho lodárskeho komplexu v Japonsku, nikdy nekonal unáhle ani nepremyslene.

Dunross sa zamyslel nad zmluvou o stavbe lodí a nad tromi splátkami za každú z nich vo výške dvoch miliónov, ktoré mal vyrovnať k prvému, jedenástemu a pätnástemu septembru, a doplatok do deväťdesiatich dní. Dovedna dvanásť miliónov amerických dolárov, ktoré v tejto chvíli nemal. A takisto ešte nemal podpísanú zmluvu s nájomcom, ktorú potreboval kvôli bankovému úveru. „To nič,“ povedal bodro, „všetko sa vyrieši.“

„V ich prospech, to áno,“ prehodila Claudia. „Tajpan, viete, že im nedôverujem. Ani jednému.“

„Claudia, nemôžete im to zazlievať. Usilujú sa v ekonomike získať, čo zbabrali vojensky.“

„A všetkých zničiť nízkymi cenami na svetovom trhu.“

„Usilovne pracujú, majú zisky, a ak im dovoľíme, pochovajú nás.“ Aj on prižmúril oči. „Mimochodom, Claudia, keď zoškriabete pozlát-

ku z Angličana alebo zo Škóta, zistíte, že je pirát. Ak budeme takí neodpustiteľne hlúpi, že im to dovoľíme, zaslúžime si porážku – nejde o to aj v Hongkongu?“

„Načo pomáhame nepriateľom?“

„Boli to nepriatelia,“ protirečil jej prívetivo. „Ale iba čosi vyše dvadsať rokov a naše styky trvajú aspoň storočie. Nezačali sme s Japonskom obchodovať prví? Nekúpila Hag Struanová v roku 1860 prvý pozemok v Jokohame, ktorý bol na predaj? Nerozhodla, že základom struanovskej politiky bude vytvorenie trojuholníka Čína – Japonsko – Hongkong?“

„Áno, tajpan, ale nemyslí...“

„Nie, Claudia, s Todovcami, Kašigiovcami a Toranagovcami sme vyjednávali sto rokov a momentálne je Todova lodiarska firma pre nás veľmi dôležitá.“

Znovu zadrnčal telefón. Zdvihla slúchadlo. „Áno, zavolám mu.“ Obrátila sa k Dunrossovi. „Dodávatelia potravín na váš dnešný večierok.“

„Vyskytli sa nejaké ťažkosti?“

„Nie, tajpan, iba bedákajú. Koniec koncov, ide o tajpanovo dvadsiate výročie svadby. Príde celý Hongkong a bude naň treba zapôsobiť dobrým dojmom.“ Zasa zazvonil telefón. Zdvihla ho. „Aha, dobre! Dám vám ho... Bill Foster zo Sydney.“

Dunross si vzal slúchadlo. „Bill? Nie, bol si na prvom mieste. Už si uzavrel zmluvu o Woolara Properties? ... Kde to viazne? ... To je mi jedno.“ Pozrel na hodinky. „Je krátko po poludní vášho času. Hneď im zavolaj a ponúkni päťdesiat austrálskych centov za každú akciu navyše. Ponuka platí dnes do konca pracovného času. Poponáhľaj sa do banky a žiadaj od nich plné vyrovnanie všetkých dlhov ešte dnes do konca pracovného času. Je mi to naozaj úplne jedno, meškajú už tri-dsať dní. Chcem okamžite získať kontrolu nad tou firmou. Inak naša zmluva o nákupe nákladných lodí padne a môžeme začínať odznova. A chyť vo štvrtok let Qantasu číslo 543. Uvítal by som, keby si stihol našu poradu.“ Zložil. „Nech je tu Linbar hneď po skončení schôdzky s Tcholakovou. Na piatok ráno mu rezervujte Qantas 716 do Sydney.“

„Áno, tajpan.“ Poznamenala si to a podala mu zoznam. „Vaše dnešné povinnosti.“

Pozrel na papier. Predpoludním štyri zasadnutia správnych rád dcérskych firiem: Golden Ferry o 10.30, dovoz automobilov do Hongkongu o 11.00, potravinárska firma Čchong-Li o 11.15 a Kowloon Investments o 11.30. Obed s Lincolnom Bartlettom a slečnou Casey Tcholakovou od 12.40 do 14.00. Ďalšie správne rady popoludní, Peter Marlowe o 16.00, Phillip Čen o 16.20, koktail o 20.00, poznámka, že

má o 11.00 zatelefonovať Alastairovi Struanovi do Škótska a cez deň ešte aspoň pätnástim ďalším ľuďom v celej Ázii.

„Marlowe?“ spýtal sa.

„Ten spisovateľ, býva v Hoteli Viktó... Pamätáte sa, pred týždňom vás prosil o schôdzku. Pripravuje knihu o Hongkongu.“

„Ach, áno – niekdajší príslušník Kráľovských leteckých síl.“

„Áno. Nehcete ho odložiť?“

„Nie. Dodržíme dohodnutý rozvrh, Claudia.“ Vytiahol zo zadného vrecka tenký kožený notes a podal jej zo desať ceduliek so svojimi poznámkami. „Týchto pár telegramov a telexov treba okamžite poslať a sú tu aj poznámky k rozličným schôdzkam správnych rád. Zavolajte mi Žena v Tajpeji, potom Havergilla v banke a prekontrolujte zoznam.“

„Áno, tajpan. Počula som, že Havergill odchádza do dôchodku.“

„Výborne. Kto nastupuje na jeho miesto?“

„Ešte nikto nevie.“

„Dúfajme, že Johnjohn. Nech to vypátrajú vaši vyzvedači. Stavím sa o stovku, že to zistím prv ako vy!“

„Platí!“

„Výborne.“ Dunross vystrel ruku a milo poznamenal: „Môžete mi tú stovku hneď zaplatiť. Bude to Johnjohn.“

„Čože?“ vyvalila naňho oči.

„Rozhodli sme sa včera večer – všetci riaditelia. Požiadal som ich, aby dnes do jedenástej nikomu nič nehovorili.“

Neochotne vytiahla stodolárovú bankovku a podala mu ju. „Ajja, na tejto bankovke mi mimoriadne záležalo.“

„Ďakujem,“ povedal Dunross a vopchal si ju do vrecka. „Aj mne.“

Ktosi zaklopal na dvere. „Ďalej!“ zvolal.

Otvorila ich Sandra Ji, jeho osobná sekretárka. „Prepáčte, tajpan, ale akcie stúpili o dva body a na druhom telefóne je Holdbrook.“ Alan Holdbrook bol šéfom ich podnikovej burzy.

Dunross stisol tlačidlo číslo 2. „Claudia, kým dohovorím, privedte hore Armstronga.“ Hneď odišla so Sandrou Ji.

„Čo je, Alan?“

„Dobré ráno, tajpan. Po prvé, všeobecne sa povára, že sa budeme uchádzať o kontrolu nad Asian Properties.“

„Ten chýr pravdepodobne pustil do sveta Jason Plumm, aby upevnil svoje akcie pred ich výročným zasadáním. Vieš, že je mazaný všetkými masťami.“

„Naše akcie stúpili o desať centov, možno práve zásluhou toho chýru.“

„Dobre. Hneď kúp dvadsaťtisíc.“

„Za špekulatívnu cenu?“

„Samozrejme, za akú inú.“

„V poriadku. Druhá klebeta: uzavreli sme multimiliónovú dohodu s firmou Par-Con Industries. Ide o veľké rozšírenie.“

„Bludy,“ veselo poznamenal Dunross. Zlostil sa, lebo nevedel, odkiaľ presakujú informácie. Len Phillip Čen – a v Edinburgu Alastair Struan ako aj starý Sean MacStruan – mohli vedieť o zámere zlikvidovať Asian Industries. Zmluva týkajúca sa Par-Con Industries bola supertajná vec, vedela o nej len vnútorná rada.

„Po tretie, ktosi kupuje veľké balíky našich akcií.“

„Kto?“

„Neviem. Čosi tu smrdí, tajpan. Posledný mesiac naše akcie akosi stúpali... Nechápem prečo. Podobne je to s akciami firmy Rothwell-Gornt. Počul som, že ktosi ich kúpil dvestotisíc pre niekoho iného.“

„Zisti kto.“

„Kristepane, bodaj by som vedel kto. Trh je nestabilný a nervózny. V obehu je hŕba čínskych peňazí. Uskutočňuje sa množstvo drobných prevodov... tu pár akcií, tam pár akcií, ale keď to vynásobím stotisíc... trh sa pomaly môže rozpadnúť, alebo ceny vyletia hore.“

„Dobre. Potom všetci zarobíme obrovské peniaze. Zavolaj mi pred koncom pracovného času. Ďakujem, Alan.“ Položil slúchadlo a uvedomil si, že má spotený chrbát. „Do hája,“ zavrčal nahlas, „čo sa to robí?“

V prednej kancelárii sa Claudia Čenová prehrabávala v papieroch spolu so Sandrou Ji, neterou z matkinej strany – veľmi bystrou a peknou dvadsaťsedemročnou ženou, ktorej mozog fungoval ako počítač. Pozrela na hodinky a povedala po kantonsky: „Sestrička, superintendent Brian Kwok je dolu, nepôjdeš poňho? Mal by tu byť o šesť minút.“

„Aja, áno, staršia sestra!“ Sandra Ji si napochytrou skontrolovala mejkap a odfrčala. Claudia sa za ňou usmiala a napadlo jej, že Sandra Ji by bola skvelá – skvelá partia pre Briana Kwoka. Spokojne si sadla za písací stôl a začala klepať telexy. Urobila som všetko, čo treba, povedala si v duchu. Nie, tajpan ešte čosi spomínal... Čo to bolo? Aha, už viem! Zatelefonovala domov.

„Wejji?“ ozvala sa jej pestúnka A Sam.

„Počúvaj, A Sam,“ oslovila ju po kantonsky, „nie je tretia toaletná Fung v Hoteli Viktória tvoja treťostupňová sestrenica?“

„Ale áno, matka,“ odvetila A Sam v duchu čínskej zdvorilosti záväznej pre slúžku vo vzťahu k panej. „Hoci iba štvrtostupňová, z vetvy Fong-tatovcov, nie z mojej fung-samovskej vetvy.“

„To nič, A Sam. Zavolaj jej a povyzvedaj, čo sa dá o dvoch cudzích diabloch zo Zlatej krajiny. Bývajú v apartmáne Vonná jar.“ Trpezlivo

odslabikovala ich mená a delikátne dodala: „Vraj majú svojrázne po-
stefné zvyky.“

„*Ajja*, ak sa to niekomu podarí zistiť, tak určite tretej toaletnej.
Svojrázne zvyky, čo také?“

„Naozaj zvláštne, A Sam. To ti musí stačiť, klebetnica.“ Usmiala sa
a zložila.

Výťah sa otvoril a Sandra Ji uviedla dnu dvoch policajných dôstoj-
níkov. Potom sa váhavo vzdialila. Brian Kwok za ňou pozerál. Mal
tridsaťdeväť rokov, na Číňana bol vysoký – meral vyše stoosemdesiat
centimetrov –, veľmi pekný a modročierne vlasy sa mu leskli. Obaja
boli v civile. Claudia sa s nimi dala zo zdvorilosti do reči, ale keď si
všimla, že červené svetielko na linke číslo 2 zhaslo, zaviedla ich k dve-
rám a zatvorila za nimi.

„Prepáčte, že sme sa vopred neohlásili,“ začal Armstrong.

„To nič, Robert. Vyzeráte unavený.“

„Mám za sebou ťažkú noc. Čo všetko sa v Hongkongu nepostáva-
ra,“ pokračoval Armstrong ľahkým tónom. „Podliakov pribúda a svät-
ci končia na kríži.“

Dunross sa usmial a uprel pohľad na Kwoka. „A ako sa život správa
k vám, Brian?“

Brian Kwok opätoval úsmev. „Výborne, Ian, ďakujem. Akcie stú-
pajú – mám v banke akési doláre, moje Porsche sa ešte nerozpadlo
a ženy sú naďalej ženami.“

„Chvalabohu! Zúčastníte sa v nedeľu na pretekoch do kopca?“

„Ak sa mi podarí dať Lulu do poriadku. Chýba jej hydraulická spojka.“

„Pýtali ste sa aj u nás?“

„Áno. Nemal som šťastie, tajpan. A vy pôjdete?“

„Uvidím. V nedeľu popoludní musím odcestovať do Tajpeja – ak
budem mať čas, zúčastním sa. Pre každý prípad som sa prihlásil. Ako
je na zvláštnom oddelení?“

Brian Kwok sa usmial. „Nie je to ľahký chlebiček.“ Zvláštne odde-
lenie bolo úplne nezávislý útvar v elitnej polotajnej špeciálnej vetve
polície a malo na starosti prevenciu i odhaľovanie podvratnej činnosti
v kolónii. Malo vlastné tajné cestičky, tajné zdroje financií a veľké prá-
vomoci. A zodpovedalo sa jedine guvernérovi.

Dunross sa narovnal na stoličke. „Čo sa deje?“

„Nepochybujem, že už viete, o čo ide,“ ozval sa Armstrong.
„O pušky v Bartlettovom lietadle.“

„Pravdaže, dozvedel som sa to dnes ráno,“ prikývol. „Ako by som
vám mohol vyjsť v ústrety? Máte už predstavu, komu boli určené a na-
čo? A kto ich posielal? Zatkli ste dvoch mužov?“

Armstrong si vzdychol. „Áno. Sú to vyučení mechanici – obidvaja exnacionalisti vycvičení pri letectve. Záznamy v registri trestov nemajú, hoci sú podozriví z členstva v triádach. Obidvaja tu žijú od víťazstva komunistov v roku 1949. Ozaj, mohlo by to zostať medzi nami? Medzi nami tromi.“

„A čo vaši nadriadení?“

„Aj tých by som chcel zasvätiť do veci – ale nechajte si to len pre seba.“

„Prečo?“

„Odôvodnene predpokladáme, že zbrane boli určené niekomu od Struanovcov.“

„Komu?“ prísne sa spýtal Dunross.

„Necháte si to pre seba?“

„Áno. Komu?“

„Čo viete o Lincolnovi Bartlettovi a Casey Tcholakovej?“

„O ňom máme podrobný fascikel – o nej nie. Máte oň záujem? Môžem vám ho poskytnúť, ak to zostane medzi nami.“

„Samozrejme. Veľmi by ste nám pomohli.“

Dunross stisol tlačidlo.

„Prosím, pane?“ ozvala sa Claudia.

„Pripravte mi kópiu Bartlettovho fascikla, a keď bude odchádzať, odovzdajte ju superintendentovi Armstrongovi.“ Dunross vypol telefón.

„Už vás nebudeme zdržovať,“ prehodil Armstrong. „Vždy si pripravujete podklady o prípadných klientoch?“

„Nie, ale radi by sme vedeli, s kým máme do činenia. Keby sa nám podarilo uzavrieť zmluvu s Bartlettom, boli by to pre nás miliónové zisky a pre Hongkong tisíce nových zamestnaní – nové továrne, obchody, naozaj veľký rozmach – a pre nás zároveň aj veľké riziko. V podnikaní si všetci vedú dôverné finančné záznamy – my sme azda trochu dôkladnejší. Stavil by som päťdesiat dolárov proti hrdzavému špendlíku, že aj Bartlett si pripravil podklady o mne.“

„Žiadne kriminálne kontakty?“

Dunross sa začudoval. „Myslíte s mafiou? Čosi v tomto duchu? Preboha, nie, kdeže. Mimochodom, keby sem chcela preniknúť mafia, neposlali by do Hongkongu desať pušiek, dvetisíc nábojov a debnu granátov.“

„Máte čertovsky dobré informácie,“ prerušil ho Brian Kwok. „Až pridobré. Vybaliť sme tú zásielku len pred hodinou. Kto je váš informant?“

„Viete, že v Hongkongu nejestvujú nijaké tajomstvá.“

„Dnes človek nemôže veriť ani vlastným policajtom.“

„Mafia by určite vyexpedovala dvadsaťnásobne väčšiu zásielku a pištole, nie pušky. V americkom štýle. Mafia by tu však pohorela, darmo by sa silili. Nikdy by nevytlačili naše triády. Nie, mafia to nemôže byť – iba nejaký miestny gang. Brian, kto vám dal tip na tú zásielku?“

„Tokijská letisková polícia,“ odvetil Kwok. „Jeden z ich mechanikov vykonával zvyčajnú technickú prehliadku – viete, akí sú dôkladní. Objav ohlásil nadriadenému, tamojšia polícia zavolala našim a my sme im povedali, aby lietadlo prepustili.“

„V takom prípade sa obráťte na FBI a CIA – nech vyšetria prípad na trase do Honolulu – alebo až do Los Angeles.“

„Zoznámili ste sa aj s letovým plánom?“

„Samozrejme. To je prirodzené. Prečo by mal byť v hre niekto od Struanovcov?“

„Obidvaja lotri vraveli...“ Armstrong vylovil notes a pozrel doň. „Naša otázka znela: Kam ste mali odniesť tie balíky? Obidvaja odpovedali, hoci nerovnakými slovami: Do skladu číslo 15. Mali sme balíky uložiť až do zadného oddelenia.“ Pozrel na Dunrossa.

„To nič nedokazuje. Vlastníme najväčší sklad pri Kai Taku. Zásielku mali doručiť do jedného z našich štyroch skladov, ale to ešte nič neznamená – iba ak to, že sú prefíkaní, nie je vôbec problém poslať sem úplne cudzí kufor. Máme tu toľko tovaru a nie je problém poslať sem cudzí nákladiak.“ Dunross sa na okamih zamyslel. „Pätnásťka je pri konci.“ Siahol po slúchadle. „Hneď zverím túto robotu svojim bezpečnostným agentom a...“

„Nemohli by ste ešte chvíľu vydržať?“

„Prečo?“

„Naša ďalšia otázka,“ pokračoval Armstrong, „znela: Kto si vás najal? Prirodzene, uvádzali vymyslené mená či charakteristiky a všetko zapierali, ale onedlho sa im rozviaže jazyk.“ Mrzuto sa usmial. „Jeden však prehovoril, keď ho ktorýsi seržant pomykal za ucho, samozrejme, len obrazne, a prečítal z notesa: Dajte mi pokoj, ja mám veľmi významných priateľov! Seržant mu odsekol: Ty nemáš žiadnych priateľov! A mechanik mu odporoval: Možno, ale ctihodný Cu-jen má, a aj Čen z Veľkého domu.“

Nasledovalo zdĺhavé a ťaživé ticho. Čakali.

Prekliate zbrane, zúril v duchu Dunross. Tváril sa však pokojne a pohol rozumom. „Zamestnávame stovky Čenov, príbuzných aj nepríbuzných – Čen je také bežné meno ako Smith.“

„A Cu-jen?“ opýtal sa Brian Kwok.

Dunross pokrčil plecami. „Je jedným z riaditeľov v našej firme, ale je riaditeľom aj u Blacovcov, vo Viktóriinej banke a v štyridsiatich

ďalších firmách. Je to jeden z najbohatších ľudí v Hongkongu a každý v Ázii pozná to meno. Podobne ako Čena z Panského domu.“

„Viete, že ho podozrievajú z veľmi vysokého postavenia v hierarchii triád – konkrétne v Zelenom Pangu?“ upozornil ho Brian Kwok.

„Takisto podozrievajú každého významného Šanghajčana. Kristepane, Brian, predsa viete, že Čankajšek pred rokmi údajne prenechal Zelenému Pangu výlučné práva na Šanghaj za podporu, ktorú mu mal poskytnúť v severnom ťažení proti miestnym vojenským vládcom. Nie je Zelený Pang dodnes viac-menej oficiálnou nacionalistickou tajnou spoločnosťou?“

„Ian, viete, na čom zbohatol Cu-je?“ opýtal sa Brian Kwok. „Ako prišiel k prvým veľkým peniazom?“

„Neviem. Poučte ma, Brian.“

„Zarobil ich počas kórejskej vojny, keď pašoval penicilín, drogy a benzín – najmä penicilín – cez hranice komunistom. Pred kórejskou vojnou mal iba kus látky okolo bokov a rozbitú rikšu.“

„To sú len reči, Brian.“

„Aj Struanovci zbohatli.“

„Áno, ale bolo by nanajvýš nerozumné naznačovať, že sme zbohatli z pašovania – verejne či v súkromí,“ mierne ho upozornil Dunross. „Bolo by to skutočne nanajvýš nerozumné.“

„A nie je to pravda?“

„Struanovci podľa legend začínali s pašovaním v malom pred vyše stodvadsiatimi rokmi, ale vtedy to bolo počestné povolanie a nikdy neporušoval britské zákony. Sme kapitalisti, ktorí si ctia zákon, a už dlhé roky obchodujeme s Čínou.“

Brian Kwok sa neusmial. „Zlé jazyky tvrdia, že veľká časť toho penicilínu bola zlá. Veľmi zlá.“

„Ak áno, Brian, ak to bola pravda, posvieťte si naňho,“ chladne zavrčal Dunross. „Osobne si myslím, že aj to je klebeta, ktorú šíria závistliví konkurenti. Keby to bola pravda, skončil by na dne zálivu spolu s ostatnými, čo sa pokúšali o čosi podobné, alebo by ho stihol trest. Pochodil tak Wong Zlý prášok.“ Narážal na hongkonského pašeráka, ktorý za kórejskej vojny predal obrovské množstvá znehodnoteného penicilínu do zahraničia a zisk investoval v Hongkongu do akcií a pozemkov. Za sedem rokov nesmierne zbohatol. Vzápätí dostali niektoré hongkonské triády rozkaz, aby uviedli do poriadku účtovné knihy. Každý týždeň zmizol alebo zomrel jeden člen jeho rodiny. Utopil sa, padol za obeť havárii, usmrtili ho, otrávil či zaklali nožom. Útočníkov nikdy nechytli. Vraždenie pokračovalo sedemnásť mesiacov a tri týždne, potom prestalo. Nažive zostal len on a jeden poloimbecilný

vnuk. Dodnes bývajú zašití v obrovskom, kedysi prepychovom apartmáne na najvyššom poschodí s jedným sluhom a jedným kuchárom, trasú sa od strachu, vo dne v noci ich strážia, nikdy nevychádzajú von – a vedia, že žiadne stráže ani peniaze im nepomôžu uniknúť pred nevyhnutným rozsudkom, ktorý bol kedysi uverejnený v nevelkom rámcu v miestnych čínskych novinách: Zlý prášok Wong bude potrestaný, on aj všetci jeho potomkovia.

„Kedysi som sa s tým gaunerom rozprával, spolu s Robertom,“ poznamenal Brian.

„Vážne?“

„Áno. Bolo to príšerné. Všetky dvere zatvorené na dve zámky, zabezpečené retiazkou, všetky okná zatlčené doskami – iba kde-tu dierka, aby znútra videli aspoň niečo. Wong nevystřčil nos, odkedy sa začalo vraždenie. Bol tam smrad, odporný smrad! Od rána do večera hrá s vnukom čínsku dámu a pozerá televíziu.“

„A čaká,“ dodal Armstrong. „Jedného dňa si prídu po oboch. Vnuk bude mať teraz šesť-sedem rokov.“

„Zrejme to dokazuje, že mám pravdu. Cu-jen nie je taký a nikdy ani nebol. A načo by mu, preboha, bolo zopár pušiek? Viem si predstaviť, že by mohol zmobilizovať polovicu nacionalistickej armády a tankový pluk k tomu, keby chcel.“

„Na Taiwane, ale nie v Hongkongu.“

„Prišiel vôbec Cu-jen niekedy do styku s Bartlettom?“ zaujímal sa Armstrong. „Počas vašich rokovaní?“

„Áno. Raz nás zastupoval v New Yorku a Los Angeles. Zakaždým s Johnom Čenom. Inicializovali dohodu medzi Struanovcami a Par-Con Industries, ktorú by sme mali tento mesiac dotiahnuť do konca alebo zrušiť tu v Hongkongu, a Bartletta v mojom mene oficiálne pozvali do Hongkongu.“

Armstrong pozrel na svojho čínskeho partnera: „Kedy sa to stalo?“

„Pred štyrmi mesiacmi. Toľko trvala obom stranám príprava detailov.“

„Hm, John Čen?“ spýtal sa Armstrong. „To by veru mohol byť John Čen z Panského domu.“

„Viete, že John nie je ten typ,“ namietal Dunross. „Nevidím dôvod, pre ktorý by strkal prsty do takých pletiek. Bude to náhodná zhoda mien.“

„Je tu ešte ďalšia pozoruhodná zhoda,“ prehovoril Brian Kwok. „Cu-jen aj John Čen poznajú Američana menom Banastasio, aspoň ich videli v jeho spoločnosti. Hovorí vám to meno niečo?“

„Nie. Kto je to?“

„Hazardér veľkého formátu podozrivý z hochštaplerstva. Údajne sa dôverne styká s jednou z rodín patriacich do Cosa Nostry. Vincenzo Banastasio.“

Dunross prižmúril oči. „Vravíte, že ho videli v jeho spoločnosti. Kto ho videl?“

„FBI.“

Mlčanie sa ešte prehĺbilo.

Armstrong siahol do vrečka po cigaretu.

Dunross mu posunul striebornú tabatierku. „Nech sa páči.“

„Ach, ďakujem. Nie, nie... zabudol som. Už niekoľko týždňov nefajčím. Je to škodlivé.“ Musel premáhať túžbu zapáliť si a dodal: „FBI nám poskytla túto informáciu, lebo Cu-jen a pán John Čen sú v Hong-kongu významné osobnosti. Požiadali nás, aby sme ich sledovali.“

Dunross si zrazu spomenul na Foxwellovu poznámku o poprednom kapitalistovi, tajnom komunistovi, ktorého sledovali v Sinclair Towers. Kristepane, napadlo mu, veď tam majú byty Cu-jen aj John Čen. Je predsa vylúčené, aby sa stykali s komunistami.

„Prirodzene, heroín je veľký biznis,“ prehodil Armstrong a hlas mu znel tvrdo.

„Čo tým chcete povedať, Robert?“

„Pokútné kšeftovanie s drogami si vyžaduje obrovské peniaze. Ich zdrojom môžu byť jedine banky alebo bankári, pochopiteľne, v úzadí. Cu-jen je v správnych radách viacerých bánk – a takisto pán Čen.“

„Robert, s takými poznámkami by ste mali zaobchádzať šetrnejšie,“ zavŕchal Dunross. „Prichádzate bez akýchkoľvek dôkazov k náramne nebezpečným záverom. Povedal by som, že je to trestné a nepáči sa mi to.“

„Máte pravdu, prepáčte. Odvolávam. Kšeftovanie s drogami si však napriek tomu vyžaduje ťažké peniaze, o ktoré nie je v Hong-kongu núdza, a drogy sú napokon zväčša určené pre konzum v Spojených štátoch. Chcem sa pokúsiť vypátrať, čo za svinari v tom lietajú.“

„To je chvályhodné. Naša firma i ja osobne vás v tom budeme všestranne podporovať. Ja takisto neznášam kupčenie s drogami.“

„Ach, tajpan, v mojom prípade nejde o nenávisť k drogám ani k priekupníkom. Je to fakt života. Jednoducho iný druh podnikania – pravda, nezákonného, ale predsa len podnikania. Dostal som za úlohu zistiť, kto sú tajpani tohto biznisu. Ide mi len o osobné zadosťučinenie, o nič viac.“

„Ak potrebujete pomoc, stačí požiadať.“

„Ďakujem.“ Armstrong unavene vstal. „Kým odídeme, ešte sa zmienim o dvoch náhodách. Keď zatknutý dnes ráno menoval Cu-

-jena a Čena z Panského domu, zaumienili sme si, že hneď zaskočíme za ním na kus reči, ale krátko nato, ako sme zhabali tie zbrane, Cu-jen odcestoval ranným lietadlom do Tajpeja. Zaujímavé, čo?“

„On stále cestuje,“ odvetil Dunross, ale náramne ho to znepokojilo. Cu-jen mal dnes prísť na večierok. Ak sa nedostaví, bude to zvláštne.

Armstrong prikývol. „Zrejme sa rozhodol na poslednú chvíľu – letenku si nerezervoval, prišiel na letisko bez nej i bez batožiny, podstrčil niekomu zopár dolárov, zrušili inému cestujúcemu rezerváciu a previedli ju naňho. Mal so sebou iba aktovku. Čudné, nie?“

„Nemáme najmenšiu nádej, že nám ho z Taiwanu vydajú,“ poznamenal Brian Kwok.

Dunross si ho premeral skúmvým pohľadom a vzápätí znovu uprel zrak na Armstronga. Jeho nehybné oči nadobudli farbu zamrnutého mora. „Hovorili ste o dvoch náhodách. Čo tá druhá?“

„Nemôžeme nájsť Johna Čena.“

„Čože?“

„Nie je doma, nie je u priateľky ani inde, kam zvyčajne chodíeva. Príležitostne sledujeme jeho aj Cu-jena už niekoľko mesiacov, odkedy nás na nich upozornila FBI.“

Zavládlo iskrivé mlčanie. „Prezreli ste aj jeho jachtu?“ spýtal sa Dunross, presvedčený, že tam boli.

„Kotví na svojom mieste, odvčera sa odtiaľ nepohla. Nevidel ho ani jeho lodník.“

„A na golfovom ihrisku?“

„Ani tam nie je,“ odpovedal Armstrong. „Ani na pretekárskej dráhe. Na tréning sa nedostavil, hoci ho čakali, vrel tréner. Zmizol, stratil sa, niet ho.“

6

11.15

V zasadačke zavládlo ohromené ticho.

„Čo je?“ opýtala sa Casey. „Čísla hovoria za seba.“

Štyria muži za stolom na ňu upreli pohľady. Andrew Gavallan, Linbar Struan, Jacques deVille a Phillip Čen, všetko členovia vnútornej rady.

Andrew Gavallan bol vysoký a chudý. Mal tridsaťsedem rokov. Zahľadel sa na hrbu papierov pred sebou. *Tiou ni lou mou*, dopekla so všetkými ženami, zahrešil v duchu. „Hádam by sme si mali pohovo-

riť s pánom Bartlettom,“ navrhol rozpačito. Ešte vždy ho vyvádžalo z miery, že majú rokovať so ženou.

„Už som vám povedala, že mám plnú moc rokovať o všetkých týchto otázkach,“ vyhlásila. Usilovala sa nestratiť trpezlivosť. „Som pokladníčka a výkonná viceprezidentka firmy Par-Con Industries, splnomocnená rokovať s vami. Minulý mesiac sme to potvrdili písomne.“ Casey sa musela ovládať. Porada pokračovala slimačím tempom. Na samom začiatku ich šokovalo, že je žena, správali sa k nej, samozrejme, s prehnanou ťažkopádnuou zdvorilosťou, počkali, kým si sadne prvá, kým prehovorí, sadli si, až keď ich vyzvala, strácali čas zdvorilostnými rečičkami, nechcelo sa im prejsť k veci, vôbec nemali chuť rokovať s ňou ako s osobou, s podnikateľkou, trúsili poznámky, že ich manželky by ju ochotne sprevádzali pri nákupoch, a napokon otvárali ústa, že do najmenších detailov ovláda dohodu, ktorú navrhujú. Všetko patrilo k rutine, s ktorou by si normálne poradila. Nie však dnes. Kristepane, dnes musím zvíťaziť. Musím im to vytmaviť.

„V skutočnosti je to dosť ľahké,“ začala pôvodne. Usilovala sa rozptýliť ich rozpaky zvyčajnými úvodnými slovami. „Zabudnite, že som žena – posudzujte ma podľa schopností. Na programe sú tri body: továrne na výrobu polyuretánu, naše lízingové zastupiteľstvo vo sfére počítačov a napokon generálne zastupiteľstvo našich petrochemických výrobkov, hnojív, farmaceutických výrobkov a športového tovaru pre celú Áziu. Vyriešme najprv továrne na výrobu polyuretánu, dodávok chemických zmesí a navrhovaný časový rozpis financovania.“ Hneď im predložila podklady v podobe grafov, pripravenú dokumentáciu, slovne zhrnula všetky fakty, čísla i percentá, bankové poplatky a úroky, jednoducho a veľmi rýchlo, aby aj tie najťažkopádnejšie mozgy pochopili podstatu projektu. A teraz na ňu vyvažovali oči.

Ticho prerušil Andrew Gavallan. „Je to... je to naozaj pozoruhodné, milá pani.“

„V skutočnosti nie som pre vás milá pani,“ zasmiala sa. „Veľmi tvrdo bojujem za svoju korporáciu.“

„Mademoiselle,“ prehovoril Jacques deVille so sladkým francúzskym šarmom, „ste naozaj pôvabná a nesprávate sa vôbec tvrdo.“

„*Merci, monsieur*,“ odvetila pohotovo a veselo dodala obstojnou francúzštinou: „Zatiaľ nechajme, prosím vás, bokom moje pôvaby a debatujme o pôvaboch tejto dohody. Bude lepšie nemiešať tieto dve veci, nemyslíte?“

Zase nastalo ticho.

Linbar Struan sa opýtal: „Nedáte si kávu?“

„Nie, pán Struan, ďakujem,“ odmietla Casey. Dbala na ich zvyklosti a neoslovovala ich predčasne krstnými menami. „Nemohli by sme uzavrieť tento návrh? Poslali sme vám ho minulý mesiac... Pokúsila som sa zahrnúť doň vaše i naše problémy.“

Opäť zmĺkli. Tridsaťštyriročný Linbar Struan, veľký fešák s pieskovožltými vlasmi a modrými očami, vrhol na ňu povznesený pohľad a zopakoval: „Naozaj si nedáte kávu? Alebo čaj?“

„Ďakujem, nie. Mám si to vysvetliť tak, že beriete môj návrh v tejto podobe?“

Phillip Čen si odkašľal a povedal: „V zásade sme za spoluprácu s firmou Par-Con vo viacerých oblastiach. Naznačujete to úvodná časť dohody. Pokiaľ ide o továrne na výrobu polyuretánu...“

Vypočula si jeho všeobecné reči a znovu sa pokúsila prejsť ku konkrétnym krokom – v nich bol zmysel celej porady. Napredovala však veľmi pomaly a cítila, že sa krútia dookola. Nič horšie si nevedela predstaviť. Na vine je azda to, že sú Angličania a doteraz som ešte s Angličanmi nerokovala.

„Treba si vyjasniť nejaké konkrétnosti?“ spýtala sa. „Ak niečomu nerozumiete...“

Prehovoril Gavallan. „Rozumieme vám veľmi dobre. Predkladáte nám tu nevyvážené čísla. My financujeme stavbu tovární. Vy poskytnete stroje, ale ich cena sa amortizuje za tri roky. To zastreje celý tok peňazí a zisky začneme zaznamenávať najskeôr o päť rokov.“

„Počula som, že v Hongkongu je zvykom amortizovať plnú hodnotu stavby za tri roky,“ odvetila rovnako tvrdo a potešila sa, že jej hodil rukavicu. „Jednoducho navrhujeme, že sa budeme držať vašich zvyklostí. Ak chcete päť – alebo desať – rokov, súhlasíme, keď sa bude to isté vzťahovať aj na budovy.“

„Stroje nebudete platiť – získate ich na základe lízingu a mesačný poplatok za ne je vysoký.“

„Pán Gavallan, aké sú dnešné úrokové sadzby vo vašej banke?“

Poradili sa a odpovedali jej. Niekoľko sekúnd počítala na vreckovej kalkulačke. „Pri dnešných sadzbách ušetríte týždenne sedemnásttisíc hongkonských dolárov za jeden stroj, ak pristanete na dohodu s nami za obdobie, o ktorom hovoríme...“ zasa čosi rýchlo prepočítala, „a nakoniec by vaše zisky vyskočili na tridsaťdva percent – a to hovoríme o miliónoch dolárov.“

Mlčky na ňu vyvalili oči.

Andrew Gavallan ju podrobil krížovému výsluchu v súvislosti s číslami, ale nezaváhala ani raz. Bola im čoraz nesympatickejšia.

Ticho.

Nepochybovala, že číselné údaje ich zmiatli. Čo mám ešte povedať, aby som ich presvedčila? Jej obavy sa stupňovali. Struanovci by zarobili pekný balík, keby sa rozkývali, my by sme získali hotový majetok a ja by som sa konečne dostala k svojim nedotknuteľným peniazom. Vďaka dohode o výrobe penovky by Struanovci zbohatli, Par-Con by najbližších desať rokov inkasoval mesačne takmer osemdesiattisíc amerických dolárov, a Linc vravel, že aj mne by sa z nich ušlo.

„Koľko chceš?“ opýtal sa jej, keď odchádzali zo Spojených štátov.

„Päťdesiatjeden percent,“ zasmiala sa, „keď sa pýtaš.“

„Tri.“

„No tak, Linc, potrebujem predsa nedotknuteľné peniaze.“

„Ak všetko zariadiš, dostaneš stotisíc akcií Par-Conu za cenu nižšiu o štyri doláre oproti trhovej.“

„To navrhuješ ty. Ale ja chcem aj penovkovú firmu,“ vyhlásila a zadržala dych. „Bol to môj nápad a želám si to. Päťdesiatjeden percent. Pre seba.“

„Za čo?“

„Za Struanovcov.“

„Platí.“

Casey čakala a navonok vyzerala pokojná. V okamihu, ktorý sa jej zdal vhodný, naivne poznamenala: „Dohodli sme sa teda na predložennom návrhu? Sme s vami fifty-fifty, čo môže byť lepšie?“

„Trvám na svojom, že nefinancujete polovicu joint-venture,“ rázne namietal Andrew Gavallan. „Vy poskytujete stroje a materiál na základe lízingu, takže vaše riziko sa nevyrovná nášmu.“

„Páni, my to však robíme kvôli daniam a nižším výdavkom. My financujeme z toku peňazí. Výsledná výška nákladov je rovnaká. Fakt, že získame niečo na amortizácii a rabatoch, tu predsa nehrá úlohu.“ A ešte nevinnejšie dodala, keď nastavovala pascu: „My financujeme v Spojených štátoch, kde sa vyznáme. Vy zasa financujete v Hongkongu, kde sa vyznáte vy.“

Quillan Gornt sa odvrátil od okna pracovne, „Opakujem, s nami sa dohodnete ľahšie než so Struanovcami, pán Bartlett. O hocičom.“

„Dolár za dolár?“

„Dolár za dolár.“ Angličan zamieril k stolu bez písomností a opäť si sadol oproti Bartlettovi. Nachádzali sa na najvyššom poschodí budovy Rothwell-Gornt, takisto na Connaught Road. Gornt bol urastený bradáč s drsnými črtami. Meral vari stoosemdesiat centimetrov, mal prešedivené čierne vlasy, husté šedivejúce obočie a hnedé oči. „Netajím, že naše firmy si veľmi tvrdo konkurujú, ale ubezpečujem vás,

že ich prelicitujeme a pretromfneme. Z našej strany by som zariadil financovanie do týždňa. Mohli by sme uzavrieť výhodné partnerstvo. Navrhujem spoločnú firmu v zmysle hongkonských zákonov – dane sú tu vcelku prijateľné –, pätnásť percent z akýchkoľvek zárobkov v Hongkongu a zárobky mimo Hongkongu sú nezdanené.“ Gornt sa usmial. „Lepšie než v Spojených štátoch.“

„Oveľa lepšie,“ súhlasil Bartlett. Sedel v koženom kresle s vysokým operadlom. „Podstatne lepšie.“

„Preto sa zaujímate o Hongkong?“

„Je to jeden z dôvodov.“

„A čo ostatné?“

„V tejto oblasti ešte nejestvuje taká veľká firma ako moja, a mala by. Žijeme v ére Pacifiku. Ale vy by ste mohli ťažiť z nášho príjodu. Máme plno expertov, ktorí vám chýbajú, a veľké slovo v niektorých odvetviach amerického trhu. Naproti tomu Rothwell-Gorntovci aj Struanovci majú odborníkov, ktorí chýbajú nám, a veľké slovo na ázijských trhoch.“

„Ako by sme mohli upevniť naše vzťahy?“

„V prvom rade musíme zistiť, o čo ide Struanovcom. Začal som s nimi rokovať a nerád prestupujem z jedného lietadla na druhé nad oceánom.“

„Rovno vám môžem povedať, o čo im ide. O zisky pre seba, ale na ostatných kašlú.“ Gorntovi sa mihol na tvári neľútostný úsmev.

„Dohoda, o ktorej sme rokovali, vyzerá celkom férová.“

„Sú to majstri v pretváрке, navonok je všetko férové, navrhnu dohodu fifty-fifty, potom sa rozhodnú predať, zlížu smotanú a vplyv si nechajú.“

„S nami by sa im to nepodarilo.“

„Takto podnikajú už bezmála pol druhého storočia. Osvojili si niekoľko úskokov.“

„Takisto ako vy.“

„Samozrejme. Ale Struanovci sú celkom inakší. My vlastné nehnuteľnosti a firmy – oni idú na percentá. Vo väčšine dcérskych firiem majú iba o málo viac ako päť percent akcií, ale majú v rukách absolútnu kontrolu nad nimi zásluhou zvláštnych hlasovacích práv, prípadne vďaka klauzule v asociačných stanovách je ich tajpan zároveň tajpanom dcérskych firiem s rozhodujúcim hlasom.“

„Znie to rozumne.“

„Iste. A sú takí. Lenže my sme lepší a čestnejší – a naše kontakty i vplyv v Číne a celej tichomorskej oblasti s výnimkou USA a Kanady sú lepšie než ich styky a zo dňa na deň sa zlepšujú.“

„Ako to?“

„Lebo naša firma začala pôsobiť v Šanghaji – najväčšom ázijskom meste –, kde sme mali prevahu. Struanovci sa vždy sústreďovali na Hongkong, a ten bol až donedávna provinciálnym zapadákovom.“

„Lenže so Šanghajom je koniec, odkedy komunisti roku 1949 ztvorili pevninskú Čínu. Dnes sa neobchoduje cez Šanghaj – všetko ide cez Kanton.“

„Áno. Ibaže z Číny utiekli na juh Šanghajčania s peniazmi, nápadmi a odvahou, oni urobili z Hongkongu to, čím je dnes a čím bude zajtra – metropolu celého Pacifiku.“

„Väčšmi než Singapur?“

„Rozhodne.“

„A Manila?“

„Rozhodne.“

„Aj Tokio?“

„Tokio zostane naveky len pre Japoncov.“ Gorntovi zabľýskali oči, na tvári sa mu zjavili vrásky. „Hongkong je najvýznamnejšie mesto v Ázii, pán Bartlett. Kto bude pánom Hongkongu, nakoniec sa stane pánom Ázie... Hovorím, prirodzene, o obchodovaní, financiách, námornej doprave a veľkom biznise.“

„A čo červená Čína?“

„Podľa nás ČĽR ťaží z Hongkongu. Pre nás je to Čínska ľudová republika. Pre nich sme otvorené dvere, ktoré majú pod kontrolou. Hongkong a Rothwell-Gornt predstavujú budúcnosť.“

„Prečo?“

„Odkedy bol Šanghaj obchodným a priemyselným centrom Číny, odkedy udával krok, Šanghajčania sú pánmi Číny, boli nimi vždy a vždy nimi aj budú. A tí najlepší z nich sú teraz u nás. Čoskoro si všimnete rozdiel medzi Kantončanmi a Šanghajčanmi. Šanghajčania sú podnikatelia, priemyselníci, špekulanti a internacionalisti. Nenájdete jediného textilného, lodiarskeho či priemyselného magnáta, ktorý by nebol Šanghajčan. Kantončania uprednostňujú rodinné podniky, pán Bartlett, konajú na vlastnú päsť, ale Šanghajčania chápu, čo je partnerstvo, rozumejú korporáciám a nadovšetko bankovníctvu a finančníctvu.“ Gornt si zapálil ďalšiu cigaretu. „V tom je naša sila, preto sme lepší než Struanovci – preto budeme nakoniec prví.“

Linc Bartlett si skúmavo obzeral človeka pred sebou. Z materiálov, ktoré mu pripravila Casey, vedel, že Gornt sa narodil v Šanghaji britským rodičom, má štyridsaťosem rokov, je vdovec s dvoma dospelými deťmi a v rokoch 1942 – 1945 slúžil v Tichomorí ako kapitán austrálskej pechoty. Vedel aj, že veľmi úspešne spravuje firmu Rothwell-

-Gornt ako svoje privátne léno, a to už osem rokov, odkedy prevzal firmu po otcovi.

Bartlett sa v hlbokom koženom kresle zahniezdil. „Ak takto súperite so Struanovcami a ste presvedčený, že napokon si vydobyjete prvé miesto, na čo čakáte? Prečo ich nepreberiete hneď?“

Gornt ho pozoroval a ostro rezaná tvár mu stvrdla. „Nič na svete by mi nebolo väčšmi po chuti. Ale nemôžem. Zatiaľ nie. Pred tromi rokmi sa mi to bezmála podarilo – precenili svoje sily, od predchádzajúceho tajpana sa odvrátilo šťastie.“

„Šťastie?“

„Áno, šťastie. U Číňanov k nemu patrí aj osud a ešte čosi navyše.“ Gornt naňho upieral zamyslený pohľad. „Sme tu všetci veľmi poverčiví. Šťastie je námamne dôležité, aj umenie vystihnúť správnu chvíľu. Alastairovi Struanovi šťastie vypovedalo alebo sa zmenilo. Vlaňajší rok bol preňho katastrofou a v zúfalstve odovzdal firmu Ianovi Dunrossovi. Takmer skrachovali. Konkurencia sa začala vrhať na ich akcie. Aj ja som sa o ne zaujímal, ale Dunross sa ubránil a stabilizoval trh.“

„Ako?“

„Povedzme, že mal neprimerane veľký vplyv v istých bankovníckych kruhoch.“ Gornta od zlosti oblieval chlad, keď sa Havergill v banke odrazu napriek všetkým súkromným tajným dohodám nepostavil proti žiadosti Struanovcov o prechodný obrovský úver, ktorý poskytol Dunrossovi čas na pozviechanie.

Gornt si spomenul, ako nepríčetne soptil, keď zavolał Havergillovi. „Dopekla, prečo ste to dopustili?“ opýtal sa. „Mimoriadny úver vo výške sto miliónov? Kristepane, veď ste mu zachránili krk! Už sme ich mali v hrsti. Prečo?“ Havergill mu odpovedal, že Dunross získal dosť hlasov v rade a vyvinul naňho nesmierny osobný nátlak. „Nemohol som nič robiť...“

Áno, pomyslel si Gornt a nespúšťal oči z Američana. Premeškal som príležitosť, ale podľa mňa ty budeš tou stopercentne spoľahlivou rozbuškou k bombe, čo navždy zmetie Struanovcov z povrchu Ázie. „Dunross zašiel vtedy až na samý kraj priepasti, pán Bartlett. Vyrobil si niekoľkých nezmieriteľných nepriateľov. Teraz sme však rovnako silní. Mohli by sme povedať, že je to remíza. Oni nestačia na nás a my nestačíme na nich.“

„Pokiaľ neurobia chybu.“

„Alebo my.“ Starší muž vypustil z úst krúžok dymu a pozoroval ho. Nakoniec znovu pozrel Bartlettovi do očí. „Napokon vyhráme my. Čas v Ázii plynie trochu inakšie ako v Spojených štátoch.“

„To som už počul.“

„Neveríte tomu?“

„Viem, že všade platia rovnaké pravidlá prežitia, tu, tam či kdekoľvek inde. Iba tempo sa odlišuje.“

Gornt sledoval dym z cigarety, ako stúpa k povale. Jeho pracovňa bola priestranná, kožené kreslá staré a solídne, na stene viseli cenné olejomaľby a v miestnosti bolo cítiť vôňu leštenej kože a dobrých cigár. Gorntovo kreslo zo starého dubového dreva, vyrezávané a s vysokým operadlom, vyzerá pevné, funkčné a spoľahlivé, napadlo Bartlettovi, celkom ako jeho majiteľ.

„Struanovcov sa nám podarí položiť na lopatky, čas je na našej strane, tu, tam a všade inde,“ vyhlásil Gornt.

Bartlett sa zasmial.

Aj Gornt sa uškrnul, ale Bartlett si všimol, že jeho oči sa neusmievajú. „Pán Bartlett, poobzerajte sa po Hongkongu. Popýtajte sa na nás aj na nich. Potom sa rozhodnite.“

„Áno, tak aj urobím.“

„Počul som, že vaše lietadlo je zabavené.“

„Áno. Letisková polícia v ňom objavila pušky.“

„Počul som o tom. Zaujímavé. Keby ste potrebovali pomoc, mohol by som vám poslúžiť pri jeho uvoľnení.“

„Mohli by ste mi pomôcť hneď, keby ste mi povedali, kto v tom má prsty a prečo.“

„Nemám ani potuchy – ale stavil by som sa, že to bude vedieť niekto od Struanovcov.“

„Prečo?“

„Presne vedeli, ako a kade sa budete pohybovať.“

„Aj vy.“

„Iste, ale my s tým nemáme nič spoločné.“

„Pán Gornt, kto vedel o tomto stretnutí?“

„Vy a ja. Podľa dohody. Pán Bartlett, od nás informácie neunikajú. Po našom dôvernom stretnutí vlni v New Yorku sme všetko vybavovali telefonicky – dokonca bez potvrdzovania telexom. Beriem vašu múdru zásadu, že treba konať opatrne, v ústraní a rokovať zoči-voči. V súkromí. Ale kto z vašej strany vie o našom... našom pretrvávajúcom záujme?“

„Okrem mňa nikto.“

„Ani vaša pokladnička a viceprezidentka?“ spýtal sa Gornt a ani sa nepokúšal zakryť svoje prekvapenie.

„Nie, prosím. Kedy ste sa dozvedeli, že Casey je žena?“

„V New Yorku. Pozrite, pán Bartlett, zrejme by sme neuvažovali o spoločnom podujatí s vami bez toho, aby sme si overili údaje o vás a vašich popredných pracovníkoch.“

„Dobre. Ušetrí to človeku hrbu času.“

„Pozoruhodné, žena na takom poste.“

„Je to moja pravá i ľavá ruka a najlepšia pracovníčka, akú mám.“

„Prečo ste ju teda nepriviedli na naše dnešné stretnutie?“

„K prvým pravidlám prežitia patrí zásada nechávať si pre seba možnosti rozhodovania.“

„Ako to myslíte?“

„Tak, že pri riadení firmy sa neopieram o žiadne výbory. A navyše rád hrám na vlastnú päsť, niektoré operácie udržiavam v tajnosti.“ Bartlett sa na okamih zamyslel a dodal: „Tu nejde o nedôveru. V skutočnosti jej uľahčujem situáciu. Keby sa jej niekto u Struanovcov spýtal, prečo sa teraz radím s vami, čudovala by sa úprimne.“

Po chvíli Gornt poznamenal: „Nájsť naozaj spoľahlivého človeka je vzácnosť. Veľká vzácnosť.“

„Kto by mohol v Hongkongu potrebovať pušky a granáty a prečo by využil moje lietadlo?“

„Neviem, ale beriem si za povinnosť zistiť to.“ Gornt oklepal cigaretu. Popolník bol porcelánový – z čias dynastie Sung. „Poznáte Cu-jena?“

„Niekoľko ráz sme sa stretli. Prečo?“

„Je to výborný chlap, hoci je riaditeľom u Struanovcov.“

„Šanghajčan?“

„Áno. Jeden z najlepších.“ Gornt zdvihol hlavu a oči mu stvrdli. „Nie je vylúčené, že tu by ste mali okrajovú výhodu z rokovania s nami, pán Bartlett. Počul som, že Struanovci sa momentálne akosi rozširujú – Dunross si sľubuje strašne veľa od obchodnej flotily, najmä od dvoch ťažkotonážnych nákladných lodí, ktoré si objednal v Japonsku. Za prvú by mal v podstate zaplatiť tuším o týždeň, a navyše sa jednoducho povára, že chce odkúpiť firmu Asian Properties. Počuli ste o nej?“

„Viem, že je to veľká firma obchodujúca s nehnuteľnosťami v celom Hongkongu.“

„Áno, najväčšia – väčšia než jeho K. I.“

„Kowloon Investments patrí Struanovcom? Vždy som myslel, že je to nezávislý podnik.“

„Navonok áno. Ale Dunross je tajpanom K. I. – vždy mali spoločného tajpana.“

„Vždy?“

„Vždy. Je to v preambule ich dohody. Hoci Ian sa preceňuje. Nie je vylúčené, že Panský dom sa čoskoro dostane do úzkych. Momentálne neoplývajú voľnými peniazmi.“

Bartlett sa na okamih zamyslel a opýtal sa: „Prečo sa nespojíte s inou firmou, hoci aj s Asian Properties, a nepoložíte Struanovcov? Keby som chcel v Spojených štátoch odkúpiť firmu, na ktorú sám nestačím, urobil by som čosi v tomto duchu.“

„Pán Bartlett, chcete urobiť to isté tu?“ opýtal sa Gornt pohotovo a zatváril sa prekvapene. „Kúpiť Struanovcov?“

„Bolo by to možné?“

Gornt sa opatrne zahľadel do povaly a odpovedal až po chvíli. „Áno, ale potrebovali by ste partnera. Možno by sa vám to podarilo s pričinením Asian Properties, ale pochybujem. Jason Plumm, ich tajpan, nenazbiera v sebe toľko odvahy. Potrebovali by ste nás. Iba my máme tú jasnozrivosť, chuť, znalosti a túžbu. Pravda, museli by ste riskovať naozaj veľké peniaze. Hotovosť.“

„Koľko?“

Gornt sa otvorene rozosmial. „Pouvažujem o tom. Najprv mi musíte prezradiť, nakoľko vážne to beriete.“

„A keby som to myslel vážne, išli by ste do toho so mnou?“

Gornt opätoval jeho pohľad a nespustil z neho oči. „Najprv by som musel nadobudnúť istotu, dokonalú istotu, že to myslíte vážne. Nie je žiadne tajomstvo, že Struanovcov neznášam ako celok, Iana Dunrossa menovite, a rád by som ich odrovnal. Poznáte teda moje dlhodobé zámery. Ja vaše nie. Aspoň zatiaľ.“

„Keby sme prevzali Struanovcov... vyplatilo by sa to?“

„Pravdaže, pán Bartlett. Pravdaže – vyplatilo by sa,“ žoviálne odpovedal Gornt a z hlasu mu opäť zavanul chlad. „Jednako musím vedieť, nakoľko vážne to beriete.“

„Poviem vám po rozhovore s Dunrossom.“

„Navrhnete mu to isté – že by ste spolu s ním mohli pohltiť firmu Rothwell-Gornt?“

„Pán Gornt, pricestoval som so zámerom rozšíriť Par-Con na nadnárodnú spoločnosť. Uvažujem o investovaní tridsiatich miliónov amerických dolárov do obchodovania, tovární a skladov. Ešte nedávno som nevedel nič o Struanovcoch – či o Rothwell-Gorntovcoch. Ani o vašej rivalite.“

„V poriadku, pán Bartlett, nechajme to tak. Dobre. Budem so záujmom sledovať, či udržíte v ruke nôž.“

Bartlett naňho nechápavo uprel oči.

„Pán Bartlett, to je starý čínsky kuchársky výraz. Viete variť?“

„Nie.“

„Je to môj koníček. Čínania zdôrazňujú, aké je dôležité, či vie človek držať v ruke nôž, lebo používať ho môže, až keď sa ho na-

učiť držať. Inak sa poreže alebo začne rezať veľmi zle. Nestane sa vám to?“

Bartlett sa uškrnul. „Teda udržať nôž? To si zapamätám. Nie, variť neviem. Nikdy som sa k vareniu nedostal – ani Casey nevie variť.“

„Podľa Číňanov sa im iné civilizácie nevyrovnajú v troch umeniach – v literatúre, maľovaní štetcom a vo varení. Som ochotný súhlasiť s nimi. Máte rád chutné jedlo?“

„Najväčšmi som si pochutil v reštaurácii Casale hneď pri Ríme na Via Flaminia.“

„Aspoň to nás spája, pán Bartlett. Casale patrí aj medzi moje obľúbené reštaurácie.“

„Raz ma ta zaviedla Casey – na *spaghetti alla matriciana al dente* a na *buscetti* s dobre vychladenou fľašou piva, na *piccatu* a ešte jedno pivo. Nikdy na to nezabudnem.“

Gornt sa usmial. „Možno sa navečeriame spolu, kým tu budete. Aj ja vás môžem pozvať na *alla matricianu* – a neobstojí najhoršie, recept je rovnaký.“

„Budem sa tešiť.“

„A na fľašu Valpolicelly, znamenité toskánske víno.“

„Ja osobne dávam prednosť paste s pivom. S ľadovým americkým pivom z plechovky.“

Po odmlke sa Gornt spýtal: „Ako dlho sa zdržíte v Hongkongu?“

„Podľa potreby,“ odvetil Bartlett bez zaváhania.

„Výborne. Dáme si teda večeru na budúci týždeň. V utorok alebo v stredu?“

„Ďakujem, vyhovoval by mi utorok. Smiem vziať so sebou aj Casey?“

„Samozrejme.“ A zaliečavo dodal: „Možno budete už dovtedy presnejšie vedieť, čo chcete.“

Bartlett sa zasmial: „A vy dovtedy zistíte, či viem držať nôž.“

„Možno. Ale zapamätajte si jedno, pán Bartlett. Keby sme sa raz spojili proti Struanovcom, keby raz vypukla vojna, na ústup by sa už vlastne nedalo pomýšľať, aspoň nie bez nepríjemných následkov. Naozaj veľmi nepríjemných. Musím mať preto veľkú istotu. Vy sa, koniec koncov, hocikedy môžete utiahnuť do Spojených štátov a bojovať inde. My tu však zostaneme – neriskujeme obidvaja rovnako.“

„Ale ani korisť nebude na obidvoch stranách rovnaká. Vy získate neoceniteľné víťazstvo, ktoré v mojich očiach nebude znamenať nič. Stanete sa Panským domom.“

„Áno,“ prikývol Gornt a privrel oči. Predklonil sa dopredu a vzal si ďalšiu cigaretu. Ľavú nohu zasunul pod stôl a stisol skryté tlačidlo na dlážke. „Odložme všetko na uto...“

Zadrnčal firemný telefón. „Prepáčte, pán Gornt, mám odložiť schôdzku rady?“ opýtala sa sekretárka.

„Nie,“ odvetil Gornt. „Nech počkajú.“

„Áno, pán Gornt. Je tu slečna Ramosová. Mohli by ste ju prijať na pár minút?“

Gornt sa zatváril, že ho to prekvapilo. „Moment.“ Pozrel na Bartletta. „Skončili sme?“

„Áno.“ Bartlett okamžite vstal. „Utorok platí. Dovtedy budeme variť.“ Už-úž chcel odísť, ale Gornt ho zadržal. „Len okamih, pán Bartlett,“ poprosil ho a do telefónu dodal: „Povedzte jej, nech príde ku mne.“ Zložil a vstal. „Som rád, že sme sa stretli.“

Otvorili sa dvere a dnu vošla dievčina. Mala dvadsaťpäť rokov a vyzerala ohromujúco. Čierne vlasy mala ostrihané nakrátko, šikmé oči, zjavne miešanka. Bola oblečená športovo, v priliehavých džínsoch vypratých na americký spôsob a v blúzke. „Ahoj, Quillan,“ pozdravila s úsmevom, ktorý zohrial celú miestnosť. Rozprávala s ľahkým americkým prízvukom. „Prepáč, že ruším, ale práve som sa vrátila z Bangkoku a chcela som ťa pozdraviť.“

„To ma teší, Orlanda.“ Gornt sa usmial na Bartletta, ktorý na ňu vypliešľal oči. „Toto je Linc Bartlett z Ameriky. Orlanda Ramosová.“

„Dobrý deň,“ pozdravil ju Bartlett.

„Dobrý... Ó, Linc Bartlett? Americký milionár, pašerák zbraní?“ zasmiala sa.

„Prosím?“

„Ach, netvárite sa, že vás to šokuje, pán Bartlett. Celý Hongkong to vie – Hongkong je obyčajná dedina.“

„Ale vážne – odkiaľ to viete?“

„Čítala som ráno noviny.“

„Vylúčené! Veď sa to stalo dnes ráno o pol šiestej.“

„Správu priniesol *Express* – po čínsky *Fai Pao* – v rubrike Stop Press o deviatej hodine. Sú to čínske noviny a Číňania vedia o všetkom, čo sa tu zomelie. Nebojte sa, anglické noviny to uverejnia až v popoludňajších vydaniach, ale rátajte s tým, že vás čoskoro prepadnú reportéri.“

„Ďakujem za upozornenie.“ Pooondiati novinári na krku, nič iné som nepotreboval, mrzuto si pomyslel Bartlett.

„Nebojte sa, pán Bartlett, ja vás nepožiadam o interview, hoci pracujem ako nezávislá novinárka pre čínsku tlač. Som naozaj veľmi diskrétna,“ ubezpečovala ho. „Však, Quillan?“

„Stopercentne. Za to ručím,“ prisvedčil Gornt. „Orlanda je absolútne spoľahlivá.“

„Samozrejme, keby ste mi chceli sám navrhnuť interview – prijala by som. Zajtra.“

„Pouvažujem o tom.“

„Sľubujem vám, že zapôsobíte skvelým dojmom!“

„Číňania naozaj vedia všetko?“

„Prirodzene,“ vyhlásila okamžite. „Ale *kwej-lou*, cudzinci, čínske noviny nečítajú, okrem hrstky starousadlíkov – ako napríklad Quillan.“

„A celé zvláštne oddelenie, zvláštna sekcia a vôbec polícia,“ doplnil ju Gornt.

„A Ian Dunross,“ dodala zasa ona. Končekom jazyka sa dotkla zubov.

„Je taký bystrý?“ zaujímal sa Bartlett.

„Určite. V žilách mu prúdi krv Diabla Struana.“

„Nerozumiem.“

„Ak zostanete dlhšie, porozumiete.“

Bartlett sa zamyslel a zamračil sa. „Pán Gornt, aj vy ste vedeli o tých puškách?“

„Iba toľko, že polícia zabavila pašované zbrane na palube súkromného prúdového lietadla amerického milionára, ktorý pricestoval večer. Uverejnili to dnes ráno aj moje čínske noviny. *Sing Pao*.“ Gornt sa sardonicky uškrnul. „Po kantonsky *The Times*. Takisto v rubrike Stop Press. Hoci na rozdiel od Orlandy ma prekvapuje, že vás ešte neoslovili naše anglické noviny. V Hongkongu sa naozaj činia. Oveľa horlivejšie, než tvrdí Orlanda.“

Bartlett zacítil jej voňavku, ale pokračoval: „Pán Gornt, prekvapuje ma, že ste sa o tom nezmienili.“

„Načo? Čo majú zbrane spoločné s naším možným budúcim spojením?“ zachichotal sa Gornt. „Prinajhoršom vás navštívime vo väzení spolu s Orlandou.“

Zasmiala sa. „Samozrejme.“

„Srdečná vďaka!“ Zasa tá voňavka. Bartlett prestal myslieť na zbraň a sústredil sa na ňu. „Ramosová – znie to španielsky.“

„Portugalsky. Som z Macaa. Môj otec pracoval v Šanghaji vo firme Rothwell-Gornt. Moja matka je Šanghajčanka. Až do roku 1949 som vyrastala v Šanghaji a potom som odišla na niekoľko rokov do Spojených štátov. Strednú školu som vychodila v San Franciscu.“

„Vážne? Moje rodisko je Los Angeles – strednú školu som navštevoval vo Valley.“

„Zbožňujem Kaliforniu,“ pokračovala. „Ako sa vám páči Hongkong?“

„Ešte som len pricestoval,“ usmial sa Bartlett. „Zdá sa, že to bol výbušný prilet.“

Zasmiala sa. Krásne biele zuby. „Hongkong je fajn – pokiaľ môžete odtiaľto odcestovať tak raz za mesiac. Mali by ste na víkend zájsť do Macaa – je to starosvetské, veľmi pekné mesto, vzdialené odtiaľto len sedemdesiat kilometrov a lodné spojenie je výborné. Veľmi sa líši od Hongkongu.“ Obrátila sa opäť ku Gorntovi. „Ešte raz sa ospravedlňujem, že vyrušujem. Len som ťa chcela pozdraviť, Quillan...“ Chystala sa odísť.

„Nie, už sme skončili – ja som na odchode,“ prerušil ju Bartlett. „Ešte raz vďaka, pán Gornt. Uvidíme sa v utorok, ak nie aj skôr... Slečna Ramosová, dúfam, že vás opäť uvidím.“

„Áno, bolo by to fajn. Nech sa páči, moja vizitka – ak mi poskytnete interview, ručím vám za dobrý článok.“ Podala mu pravicu. Dotkol sa jej a zacítil teplo jej ruky.

Gornt ho odprevadil k dverám, zatvoril ich, vrátil sa k stolu a vzal si cigaretu. Zapálila mu zápalku, zahasila plameň a sadla si na kreslo, v ktorom predtým sedel Bartlett.

„Vyzerá sympaticky,“ poznamenala.

„Áno. Hoci je Američan, naivný a nadmieru sebavedomý, možno by nezaškodilo zraziť mu hrebienok.“

„Mala by som to urobiť?“

„Možno. Čítala si fascikel s jeho údajmi?“

„Pravdaže. Veľmi zaujímavé,“ usmiala sa Orlanda.

„Od neho nežiadaj peniaze,“ prísne ju upozornil Gornt.

„*Ajja*, Quillan, pokladáš ma za takú hlúpu?“ odsekla a blysla očami.

„Dobre.“

„Prečo by pašoval do Hongkongu zbrane?“

„To teda nechápem. Hádám ho chcel niekto zneužiť.“

„Určite. Keby som ja mala toľko peňazí ako on, nestvárila by som také hlúposti.“

„Prirodzene,“ súhlasil Gornt.

„Ozaj, páčila sa ti moja hláška, že som nezávislá novinárka? Myslí, že som to dobre zahrala.“

„Áno, ale nepodceňuj ho. Nie je hlúpy. Je veľmi bystrý. Veľmi bystrý. Veľmi.“ Porozprával jej o Casale. „Neverím, že je to náhoda. Iste má o mne údaje, a podrobné. Málokto vie, že sa mi páči tá reštaurácia.“

„Možno vie aj o mne.“

„Pripúšťam. Nech nezistí, že si si vymýšľala. Myslím o tom novinárskom povolaní.“

„Quillan, prosím ťa, kto z tajpanov okrem teba a Dunrossa číta čínske noviny – a ani ty ich nestačíš poprečítovať všetky. Už som pripravila do novín zo dve rubriky... od zvláštnej korešpondentky. Ak mi poskytne interview, viem ho spracovať. Neboj sa.“ Posunula popolník k nemu. „Však som to dobre zahrála? Pred Bartlettom?“

„Dokonale. Je ťa škoda. Mala by si hrať vo filmoch.“

„Tak sa o mne pohováraš so svojím priateľom, prosím ťa, Quillan, prosím ťa, môj zlatý. Charlie Wang je najväčší producent v Hong-kongu a je ti zaviazaný za nejednu láskavosť. Charlie Wang vyrába toľko filmov, že... stačila by mi jedna šanca... Mohla by som sa stať hviezdou! Prosím ťa!“

„Prečo nie?“ spýtal sa sucho. „Hoci si nemyslím, že si jeho typ.“

„Môžem sa prispôbiť. Nehrala som pred Bartlettom presne takú rolu, ako si si želal? Neobliekla som sa dokonale podľa amerického štýlu?“

„Áno, samozrejme.“ Gornt na ňu pozrel a jemnocitne dodal: „Bola by si preňho dokonalá. Uvažoval som, či by si s ním nenadviazala dlhodobjší vzťah, nielen obyčajnú pletku...“

Zbystrila všetky zmysly. „Prosím?“

„Hodili by ste sa k sebe ako dokonalá čínska skladačka. Ty si veselá, v správnom veku, krásna, inteligentná, vzdelaná, v posteli úžasná, myslíš si to a máš aj štipku americkej patiny, takže by sa cítil pri tebe uvoľnenejšie.“ Gornt vyfúkol dym a pokračoval: „A ak ťa porovnam s inými ženami, vedela by si výborne utrácať jeho peniaze. Veru, vy dvaja by ste sa k sebe výborne hodili... On by sa k tebe správal veľmi dobre a ty by si mu vniesla do života slušnú dávku radosti, však?“

„To áno,“ prisvedčila hneď. „Veru áno.“ Usmiala sa, ale vzápätí sa zamračila. „Lenže čo s tou ženou, ktorú si priviedol? Obývajú jeden apartmán v Hoteli Viktória a Albert. Počula som, že je fantastická. Čo s ňou, Quillan?“

Gorntovi sa mihol na tvári náznak úsmevu. „Moji špióni tvrdia, že nespávajú spolu, hoci je to viac než priateľstvo.“

Zosmutnela. „Dúfam, že nie je teplý.“

Gornt sa rozosmial. Od srdca. „Orlanda, to by som ti neurobil! Nie, som presvedčený, že nie je. Iba uzavrel s Casey zvláštnu dohodu.“

„Akú?“

Gornt mykol plecami.

Po chvíli sa opýtala: „Čo s ňou mám urobiť?“

„Ak ti Casey Tcholocová prekáža, odstráň ju. Máš predsa pazúry.“

„Ty si... Občas sa mi vôbec nepáčiš.“

„Obidvaja sme realisti, ty aj ja, nie?“ Znelo to veľmi chladne.

Neunikol jej spodný prúd násilníctva. Hneď vstala, naklonila sa ponad stôl a letmo ho pobozkala. „Si diabol,“ zalichotila mu. „Na staré časy.“

Ruka mu zabľúdila na jej prsia a vzdychol si, keď sa v myšlienkach vrátil do minulosti. Hrialo ho teplo, ktoré cítil cez tenkú látku. „*Ajja*, Orlanda, zažili sme spolu nejednu krásnu chvíľu, hm?“

Stala sa jeho milenkou ako sedemnásťročná. Bol jej prvým mužom, vydržoval si ju takmer päť rokov a bol by si ju nechal aj dlhšie, ale za jeho neprítomnosti začala chodiť s mladým mužom z Macaa a Gornt sa o tom dozvedel. Ich vzťah sa skončil. Hneď. Hoci už vtedy mali ročnú dcéru.

„Orlanda,“ povedal jej, keď ho prosila o odpustenie, „nemám ti čo odpúšťať. Sto ráz som ti vravel, že mladosť potrebuje mladosť a raz príde deň... Poutieraj si slzy, vydaj sa zaňho – dám ti veno aj požehnanie...“ Napriek jej slzám bol neoblomný. „Zostaneme priatelia,“ ubezpečil ju, „pomôžem ti, keď to budeš potrebovať...“

Na druhý deň si vyvršil skrytú zlosť na mladom mužovi, Angličanovi, nižšom úradníkovi vo firme Asian Properties, a do mesiaca ho zlomil.

„Ide mi o tvár,“ vysvetlil jej chladne.

„Ach, viem. Chápem ťa, ale... čo budem teraz robiť?“ zabadákala. „On cestuje zajtra do Anglicka, chce, aby som odišla s ním a vydala sa zaňho, ale nemôžem, veď nemá peniaze ani budúcnosť, nemá zamestnanie ani peniaze...“

„Poutieraj si slzy a vyber sa na nákupy.“

„Prosím?“

„Áno. Tu máš darček.“ Dal jej spiatočnú letenku prvej triedy do Londýna na to isté lietadlo, ktorým v turistickej triede letel ten mladý muž. A tisíc libier v nových, suchotavých desaťfuntových bankovkách. „Nakúp si hrbu pekných šiat a zájdi do divadla. Rezervoval som ti hotel Connaught na jedenásť dní – stačí, ak podpíšeš účet –, spiatočný let máš potvrdený. Zabav sa, vráť sa odpočinutá a bez problémov!“

„Ach, ďakujem ti, Quillan, môj drahý, ďakujem... Veľmi ma to mrzí. Odpustiš mi?“

„Nemám ti čo odpúšťať. No ak s ním ešte stratíš slovo, alebo sa budete potajomky stretávať... už nikdy sa nebudem správať priateľsky k tebe ani k tvojej rodine.“

Vrúčne mu ďakovala cez slzy, nadávala si za vlastnú hlúposť a zvolávala hnev nebies na človeka, ktorý ju prezradil. Mládenec sa jej nasledujúceho dňa pokúsil prihovoriť na letisku i v lietadle a v Londýne,

ale Orlanda ho jednoducho odohnala. Vedela, kto je jej živiteľom. V deň, keď odcestovala z Londýna, spáchal samovraždu.

Keď sa to Gornt dozvedel, zapálil si kvalitnú cigaru a pozval Orlandu do reštaurácie na najvyššom poschodí Hotela Viktória a Albert. Sedeli pri sviečke za stolom zakrytým krásnym obrusom, príbory mali strieborné, a potom, keď si vypil Napoleon a ona si dala šľahačku, poslal ju domov, do bytu, ktorý jej ešte vždy platil. Objednal si ďalší koňak a zostal tam sedieť. Pozoroval svetlá prístavu, vrch nad mestom a vychutnával rozkoš pomsty, majestáť života i pocit, že si zachránil tvár.

„*Ajja*, zažili sme krásne chvíle,“ zopakoval Gornt. Ešte vždy po nej túžil, hoci s ňou nemal nič, odkedy sa dozvedel o pletke v Macau.

„Quillan...“ začala a aj ju pálila ruka.

„Nie.“

Zablúdila pohľadom k vnútorným dverám. „Prosím ťa. Už tri roky som nemala nič so žiadnym...“

„Ďakujem ti, ale nie.“ Držal si ju od tela a rukami ju pevne, hoci jemne stískal za plecía. „To najlepšie máme už za sebou,“ poznamenal znalecky. „Druhá trieda nie je pre mňa.“

Sadla si na kraj stola a zamračila sa. „Ty musíš vždy vyhrať, hm?“

„V deň, keď sa staneš Bartlettovou milenkou, dostaneš odo mňa dar,“ prehodil pokojne. „Ak ťa vezme so sebou do Macaa a zostaneš s ním verejne tri dni, darujem ti nový Jaguár. Ak ťa požiada o ruku, dostaneš byt i všetko v ňom a ako svadobný dar dom v Kalifornii.“

Otvorila ústa a blažene sa usmiala. „Typ XK-E, čierny, Quillan, to bude nádhera!“ Vzápätí sa šťastná nálada rozplynula. „Čo je na ňom také dôležité? Prečo ti na ňom tak záleží?“

Iba na ňu bez slova pozeral.

„Prepáč,“ ospravedlňovala sa. „Prepáč, nemala som ti klásť takú otázku.“ Zamyslene siahla po cigarete, zapálila ju, nahla sa dopredu a podala mu ju.

„Ďakujem,“ prikývol. Všimol si krivku jej prs. Nadchla ho a zároveň naplnila smútkom, že toľká krása je taká pominuteľná. „Mimochodom, netešilo by ma, keby sa Bartlett dozvedel o našej dohode.“

„Ani mňa.“ Zavzdychala a nasilu sa usmiala. Potom vstala a pokrčila pleciami. „*Ajja*, aj tak by nám to nebolo vydržalo. Macao sem, Macao tam. Zmenil by si sa – začal by si sa nudiť. S mužmi je to vždy tak.“

Skontrolovala si mejkap i blúzku, bozkala ho a odišla. Pozeral na zatvorené dvere, potom sa usmial a zahasil cigaretu, ktorú mu podala. Ani raz si z nej nepotiahol, vyhýbal sa chuti jej pier. Zapálil si druhú a pospevoval si pod nos.

Výborne, tešil sa v duchu. Veď uvidíme, sebavedomý, nafúkaný Yankee, poondiaty Bartlett, uvidíme, ako vieš narábať s nožom. Pasta s pivom, hm!

Vzápätí Gornt zacítil náznak Orlandinej voňavky a okamžite zablúdil v spomienkach do čias, keď sa milovali. Keď bola mladá, pripomenul si. Chvalabohu, že tu sa mladosť ani krása mimoriadne necení a náhradu si človek ľahko nájde, stačí zatelefonovať alebo zaplatiť sto dolárov.

Siahol po telefóne a vykrútil zvláštne súkromné číslo, spokojný, že Orlanda je skôr Číňanka než Európanka. Číňania sú celkom praktickí ľudia.

V prístroji prestalo vyzvárať a začul úsečný hlas Paula Havergilla. „Prosím?“

„Paul, tu je Quillan. Čo je nové?“

„Zdravím, Quillan – iste vieš, že v novembri preberá banku John-john.“

„Áno. Mrzí ma to.“

„Dopekla. Myslel som, že potvrdia mňa, ale rada sa rozhodla pre John-johna. Včera večer to potvrdili. Zasa má v tom prsty Dunross, jeho klika a ich prekliaty podiel na akciách. Ako dopadla schôdzka?“

„Náš Američan trochu váha, ako som ti predpovedal.“ Gornt si riadne potiahol z cigarety a usiloval sa, aby mu hlas neznal rozrušene. „Čo by si povedal na špeciálnu akciu pred odchodom do dôchodku?“

„Na čo narážaš?“

„Odchádzaš koncom novembra?“

„Áno. Po dvadsiatich troch rokoch. V istom zmysle to neľutujem.“

Ani ja, spokojne si pomyslel Gornt. Už si staromódny a priveľmi konzervatívny. V tvoj prospech hovorí iba to, že neznášaš Dunrossa. „Teda takmer o štyri mesiace. Zostáva nám ešte hŕba času. Tebe, mne a nášmu americkému priateľovi.“

„Na čo narážaš?“

„Pamätáš sa na môj projekt, ktorý som nazval Konkurencia?“

Havergill sa na okamih zamyslel. „Nešlo o to, ako z hry vylúčiť súperiacu banku? Prečo?“

„Povedzme, že niekto ten projekt oprášil, trochu ho upravil a spustil... pred dvoma dňami. Človek, ktorý vedel, že Dunross a ostatní vás nezvolili a túži po pomste. Konkurencia by mu prišla vhod.“

„Nechápem prečo. Aký má zmysel útočiť na Blacovcov?“ Londýnska, kantonská a šanghajská banka bola hlavným protivníkom Viktóriinej banky. „Nechápem, na čo by to bolo dobré.“

„No, dajme tomu, že niekto sa rozhodol pre iný terč, Paul.“

„Pre aký?“

„Prídem o tretej a podám vysvetlenie.“

„Komu?“

„Richardovi.“ Richard Kwang kontroloval banku Ho-Pak – jednu z najväčších spomedzi početných čínskych bánk v Hongkongu.

„Panebože! Veď...“ Nasledovala dlhá prestávka. „Quillan, ty si vlastne spustil Konkurenciu... rozbehol si ju.“

„Áno, a nevie o tom nik okrem teba a mňa.“

„Ako však bude pôsobiť proti Dunrossovým záujmom?“

„Neskôr ti to vysvetlím. Je Ian schopný splniť svoje záväzky ohľadne lodí?“

Nasledovala odmlka, ktorú si Gornt všimol. „Áno,“ vypočul si Haverillovu odpoveď.

„Áno, ale čo?“

„Aké problémy má ešte Dunross okrem tohto?“

„Prepáč, ale to by sa nezhodovalo s etikou.“

„Pochopiteľne,“ precedil Gornt cez zuby. „Pozrime sa na vec z inej strany. Čo keby sa ich loď trochu rozknísala, hm?“

Druhá prestávka trvala ešte dlhšie. „Aj nepatrná vlna by v správnej chvíli mohla prevrátiť ich firmu. Každú firmu. Aj tvoju.“

„Nie však Viktóriinu banku.“

„To nie.“

„Fajn. Uvidíme sa o tretej.“ Gornt zložil a opäť si poutieral čelo. Nesmierne ho to vzrušovalo. Zahasil cigaretu, rýchlo si všetko prerátal, zapálil si druhú cigaretu a vykrútil číslo. „Charles, tu Quillan. Máš veľa práce?“

„Potrebujem rozpočet.“ Bol to tajný signál advokátovi, aby obtelefonoval ôsmich nominovaných kandidátov, ktorí by kupovali alebo predávali na trhu akcií v Gorntovom záujme, a to potajomky, aby nevyšlo najavo, že za operáciou stojí on.

„Dobre, teda rozpočet. Akého druhu, Quillan?“

„Uvažujem o špekulatívnom predaji.“ Špekulatívny predaj znamenal toľko, že zamýšľa predáť akcie, ktoré ešte nevlastní a ktorých cena pravdepodobne bude klesať. Keby ich potom znovu kúpil – v Hongkongu mu na to zvyšovali dva týždne – za zníženú cenu, rozdiel by si strčil do vrecka. Pravda, keby mu špekulácia nevyšla a cena akcií by vyskočila, musel by doplácať.

„Aké akcie a koľko?“

„Stotisíc akcií banky Ho-Pak...“

„Bože na nebesiach...“

„... tie, len čo ráno otvoria burzu, a ešte dvestotisíc cez deň. Potom ti vydám ďalšie pokyny.“

Na druhom konci zavládol nemý úžas. „Vravíš od spoločnosti Ho-Pak?“

„Áno.“

„Ono to chvíľu potrvá. Panebože, Quillan, štyristotisíc?“

„Keď už o tom hovoríme, aj ďalších stotisíc. Dokopy okolo pol milióna.“

„Veď... veď na Ho-Pak sa dá spoľahnúť ako na seba. Ich akcie neklesajú pekných pár rokov.“

„Iste.“

„Počul si niečo?“

„Chýry,“ vážne odvetil Gornt a v duchu sa uškrnul. „Nenaobeduje-me sa skôr, v klube?“

„Budem tam.“

Gornt zložil a vykrútil ďalšie súkromné číslo.

„Prosím?“

„To som ja,“ opatrne sa ozval Gornt. „Si sám?“

„Áno. A čo?“

„Na našom stretnutí Yankee navrhol akciu.“

„Ajja! No a?“

„A Paul je za,“ zveličil pohotovo. „Prirodzene, všetko je prísne taj-né. Práve som sa s ním rozprával.“

„Idem do toho aj ja. Pod podmienkou, že získam kontrolu nad struanovskými loďami, nad ich hongkonskými vlastníckymi operácia-mi a štyridsať percent ich nehnuteľností v Thajsku a Singapore.“

„Tuším žartuješ!“

„Pád Struanovcov ti predsa za to stojí. Alebo nie, priateľko?“

Jason Plumm sa vzápatí zasmial dobre vychovaným, výsmešným smie-
chom a Gornt ho za to neznášal. „Nenávidíš ho takisto ako ja,“ namietol.

„Hm, ale budeš potrebovať mňa aj mojich špeciálnych priateľov. Aj keby ti chytil stranu Paul a pridala sa Yankee, bezo mňa a mojich ľudí to nezvládneš.“

„Obrátil by som sa na teba, keby to bolo ináč?“

„Pochop, že nežiadam podiel na americkom koláči. Nezabúdaj na to.“

Gornt odpovedal pokojným hlasom: „Ako to spolu súvisí?“

„Veď ťa poznám. Veru áno. Poznám ťa, priateľko.“

„Naozaj?“

„Áno. Ty sa neuspokojíš s pádom nášho priateľa, tebe ide o celý koláč.“

„Aj teraz?“

„Áno. Už dávno chceš vstúpiť na americký trh.“

„Aj ty.“